

DOK HOLIDAY

broj
34

KOCKAR
NA
NIŠANU

★ CENA 5 DINARA ★

Frenk Larami

Kockar na nišanu

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
„GAMBLER AT THE GUN-POINT”
Copyright 1975 by
UNIVERSUM PRESS
SVA PRAVA PRIDRŽANA
Prevod: M. ČURKOVIĆ

Odgovorni urednik Svetožar TOMIĆ
Izdale i štampa NIP „FORUM” Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
27. februar 1975.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413—279/73 od 10 marta 1973. godine
1. mart 1975.

Tag Vilson je pokazao prema vlt-
kom, u crno odevenom strancu za
šankom.

— To je on!

Majk Tenstal je zatreptao svojim
sitnim, lukavim očima.

— Siguran si? — upita tiho.

— Baš je onakav kakvog su nam
ga opisali.

— Ipak...

Vilson spusti ruku prema koltu.

— Ti si lud! — preduhitri ga
prijatelj. — Salun je pun sveta...
a osim toga, ne smemo da proma-
šimo!

— On je, nema sumnje! Najzad
smo ga našli.

— Javićemo to gazdarici.

— Ti idi, ja ću paziti.

Tag Vilson je bio visok, suvonjav
momak četrdesetih godina, s pove-
zom na desnom oku. Nosio je na
glavi cilindar, iskopan iz nekog sta-
rog sanduka ili tavana, dugi sre-

brnosivi frak do kolena i prugaste
pantalone boje meda.

Preko bedara je imao opasač na-
čičkan mecima i kolt kalibra 45. ■
izlizanom drškom od ebonovine.

Lice mu je bilo preplanulo, za-
tegnuto na jagodicama, posuto ne-
kim žućkastim pegama u ljuspica-
ma. Nosio je venac pažljivo izbri-
javane brade i brkova, spojenih u
jedan kolut oko tankih ustiju.

Njegov prijatelj se u mnogo čemu
razlikovao od Vilsona.

Bio je nešto niži i dosta puniji.
Plava kosa boje slame štrčala mu
je ispod pljosnatog šešira; širok,
bokserski nos kao u lučkog radnika,
ramena pogrbljena, šake velike,
uvučene u kožne rukavice. Reveri
kaputa bili su presvučeni tankim
krznom, a na nogama je imao voj-
ničke čizme do kolena, i u njih
uvučene široke pantalone od platna.

Pre je ličio na nekog putujućeg

trgovca ili prevaranta nego na revolveraša.

Ali, njegov revolver je isto tako bio nisko pripasan da se mogao izvući lako, brzo i smrtonosno.

— Zašto već jednom ne ideš? — prenu ga Vilson.

— Hajdemo obojica — reče ovaj. — Ona je kazala da ništa ne preduzimamo bez nje.

Tag Vilson zareža.

— Do vraga, ja samo hoću da zaradim taj novac! Konačno smo pronašli ptičicu i red je da je ne ispuštamo iz šaka.

— Taj neće nikud otići — promrmlja Tenstal, gledajući u stranca koji je polako ispijao svoje piće. — Čak mislim... da ima nameru da prenoći.

— Kako to znaš? — isceri se Vilson. Stajao je na kraju dugog šanka odakle je imao pregled cele sale. Naslanjao se levim laktom na ploču, dok je desni bio prilepljen uz bok.

— Kladim se da će početi da se kocka.

Vilson se namršti. Njegov partner je imao običaj da uvek bude u pravu.

I ovog puta nije omanuo.

Čovek se uputio prema jednom stolu za kojim su se kartala četiri čoveka. Jedan je taman ustajao šireći ruke u znak da nema više šta da traži te večeri.

Stolica je samo trenutak ostala prazna.

Zatim se u nju spustilo telo elegantnog, srpsca čeličnoplavih očiju.

Tenstal načulji uši.

— Slobodno? — pitao je Dok Holidej, položivši na sto svežanj novčanica. Time je odmah razbio led.

Ljudi se zgledaše, s usiljenim smeškom.

Njima je suma itekako odgovarala, ali im se nije dopadao strančev izgled. I suviše je odavao kockara, a oni bi najradije igrali sa nekom trapavijom, naivnijom budalom.

— Ne igramo veliki poker — dobaci jedan.

— Nisam ni želeo veliki — primeti Holidej. U njegovoj ruci bljesnu pozlaćena tabakera i miris „virdžinija“ cigarete zapahnu prisutne.

— Ako ste profesionalac... — osmeli se jedan.

— Ako počnete da plaćete, onda me sačekajte pod stolom — sleže ramenima ovaj — dok se neko ne seti da su na stolu karte a ne dinamit.

Čovek rošavog lica i buljavih očiju se nasmeja pritvorno.

On je pogledao u partnera sa svoje leve strane, a onda u onog zdesne. Obojica su klimnuli glavama. Sve je izgledalo prirodno: i bojažljivost, i ustezanje, i strah...

Međutim, karte su bile dovoljno obeležene da bi parajlija u beloj košulji s riševima naseo.

Majk Tenstal je gurnuo laktom Vilsona.

— Šta sam ti rekao? — došapnu. — Taj će ostati noćas ovde.

— Možda zauvek? — iskezi se Vilson i sevnu svojim zdravim okom.

Sada, kad je bio siguran da ima vremena za još jedan viski, zabacio

je na potiljak cilindar i pružio dva prsta prema barmenu.

Ovaj je klimnuo glavom i poslao dve čašice niz ploču veštima zama-hom ruke.

Majk Tenstal je posmatrao kame-no Holidejevo lice za stolom.

— Od Grand Džakšna pratimo njegov trag — promrmljao je, za-državajući čašu među prstima. — I sve mi se manje dopada posao u koji smo se uvalili.

— Šta to brbljaš? — prenu se Vilson, okrenuvši ružan osmeh prema svom partneru. — Znaš li koliko ona ima para?

— Ne znam. A ti, video si?

— Samo deo — nagnu se jednoo-ki. — Ostalo mogu da naslućujem.

Tenstal sleže ramenima.

— Meni je u glavi ono što nam je kazala još na početku.

— Šta to?

— Ako ga promašimo, nećemo imati šanse da to pokušamo drugi put.

— Izgleda da ga dobro poznaje — zacereka se Vilson. — I, da ga opasno mrzi.

— Izgleda!

Bilo je to veče 18. oktobra, ponedeljak.

Posle toplog dana nastupio je prohladni sumrak, ispunjen zvezdama. Jedino su nad udaljenim, čini-lo se beskrajno dalekim vrhovima Plizent planina na severu, počeli da se navlače tamni oblaci kao duguljaste mrtve ribe izbačene na nebesku obalu.

Gradić Prajs, između reka Grin na istoku i Sevijer na zapadu, bila je samo usputna stanica prema Ef-

rajsu. Tamo se uputio čovek iz Džordžije, sa Derbijevim lasom o sedlu svog šarca.

Kim Derbi, telohranitelj Sali Ford iz Efrajma, gonio je Erla Balaheda, bivšeg čuvara reda u Salinom salunu, koji je svojoj poslo-davki ukrao kovčežić sa dragoceno-stima i pokušao da pobegne.

Potera iz Efrajma stigla je lopo-va osam milja pred Grand Džakšnom. Balahed je prerušen u sveštenika pokušao da kočijom kompanije Vels Fargo umakne u brda Kolorada i zametne trag. Međutim, nije uspeo. Kim Derbi je presreo kočiju i u incidentu koji je potom nastao, dozvolio sebi i takav „luk-suz“ da lasom obori Doka Holideja.

Džordžijanac to nije mogao da oprostí belokosom Derbiju.

Kim Derbi je odjahao, zadovoljan što je legendarnog kockara bacio u prašinu.

Ni slutio nije koliko je pogrešio!

On je tada Holidejevo ledeno ćutanje shvatio kao nemoć. Ostavio ga je sa sopstvenim lasom, ne znajući da će u njega uleteti vrlo brzo.

Čovek iz Džordžije je napustio Džakšn pre četiri dana, ne žureći, ali đavolski siguran da mu čovek Sali Ford ne može uteći.

Laso je nosio o sedlu, celim putem.

Lice mu nije odavalo ništa osim ledenog mira. Niko nije mogao da mu odgonetne misli. Ni da naslutí šta oseća.

Da ga je kojim slučajem Kim Derbi opazio u Prajsu, u salunu „Džonah“, za kockarskim stolom, ni

u snu ne bi naslutio šta mu se sprema.

Posmatran od Taga Vilsona i Majka Tenstala, kockar je mirno odigravao partiju, svestan da je okružen složnim partnerima i obeleženim kartama.

Ail, to ga nije brinulo.

Nije mu bilo prvi put da ga obeleže kao žrtvu.

U nekoj drugoj prilici, da se našao sa mirnim, poštenim momcima koji prekraćuju vreme, Holidej bi igrao ležernije i puštao ostale da zarade.

Ali, ovog puta ga je pomalo nervirao njihov omalovažavajući odnos.

Sigurni u sebe, rošavi i njegovi prijatelji su već videli gomilu para na svojim stranama.

Mislili su da će na njegovom licu pronaći grč ili izraz razočaranja i očaja.

Uzalud! Holidejevo lice nije kazivalo ništa.

Kada je bacio karte na sto, njihove ruke su se skupile u pesnice. Imao je najbolje. Kare kraljeva prema fulu rošavog.

Samo su se pogledali.

— Nemoguće — rekao je rošavi prigušenim glasom — ovo mora da je izletelo iz rukava!

— Nemoguće — uzvрати sad kockar. — Sve su karte obeležene. Znači, bila je poštena igra, zar ne?

— Šta hoćete time da kažete? — pocrvene Holidejev partner preko puta.

Holidej odbi kolut dima od sebe, prema tavanici.

— Nisam obećao da ću izgubiti, džentlmeni — rekao je mirno.

— Trebalo je da znamo da ste profesionalac — ustremi se na njega rošavi. — I varalica uz to!

U salunu „Džonah“ nastupi tišina.

Zatim se začuše nečiji teški koraci i jedna ruka pade na leđa narogušenog pokeraša.

— Smiri se, Bele! — čuo se dubok glas iznad rošavog.

Podigao je glavu i ugledao prvo maršalsku zvezdu, a onda neprijateljsko lice šerifa Peta Batrema.

Čovek odjednom uvuče glavu u ramena i nekako se smanji.

— Šta se ovde dešava? — pitao je Batrem, fiksirajući blede, kao od kamena isklesano kockarevo lice.

— Igrali smo poker — procedi rošavi — pa...

— Pa?

— Pa, ništa, malo nam je krivo što smo izgubili!

— Samo to?

— Šta bi drugo bilo? — sleže ramenima Bel Indželis. — Šta drugo?

— Možda ovaj gospodin ima neku drugu primedbu? — reče šerif, pokazujući prema Holideju.

Pet Batrem, čuvar zakona u Prajsu, bio je nizak rastom, širokih ramena i opakog lica. Činilo se da na niemu nikada nije zatitrao osmej; krajevi usta bili su mu opuštani, obrve sastavljene na čelu, oči iskošene, žučkaste i podozrive.

Nosio je čizme sa velikim potpeticama, specijalno pravljenim kod lokalnog majstora, kako bi time dobio nešto u visini.

Metalna zvezda sijala mu je, ug-

lačana i očišćena, na levoj strani sivkastog kaputa od teleće kože.

— Nemam — odgovorio je kockar na Batremovu primedbu. — Novac je kod mene. Zašto bih imao?

Šerif je klimnuo glavom, ali to nije značilo da se slaže ili da je stvar time okončana.

— Ako niko nema primedbu — kazao je suvo — onda imam ja.

Podigao je karte, zagledao ih nekoliko časaka, a onda gadljivo bacio od sebe.

— Prva primedba je što su karte obeležene. Tvoje su, Bele?

Rošavi još više uvuče glavu u ramena. Nije imao šta da prigovori, svi su znali da su njegove. Pa, i šerif. Zašto ga je uopšte i pitao?

— Druga primedba je što ste vi, stranče, pristali da igrate sa kartama koje su obeležene. To znači da ste profesionalna varalica, sigurna u bolje trikove nego Indželisove. Zar niste?

Poslednje reči šerif je izgovorio oštro, preteći.

Ali, na kockarevom licu nije zaigrao nijedan mišić.

— Ja mogu da igram sa bilo kakvim kartama — rekao je hladno.

— To sam i mislio — složi se šerif. — Ali, ovo nije Denver, Pueblo ili Dodž Siti...

— Niste ni vi Vajat Erp, šerife — primeti Dok.

Licem Peta Batrema prelete tamna senka.

— Kao što vi niste Dok Holidej — oporo mu uzvрати šerif.

A onda mu se telo ukoči.

Nije shvatio zbog čega je pome-nuo ime legendarnog kockara, ali

iznenada ga obuze slutnja da to nije izrekao uludo. Čovek za stolom imao je nešto od svih tih priča o kockaru i revolverašu: tamno odelo, aristokratsko lice, ledene oči.

Koltovi? Sa slonovačom na drškama, niklovanim cevima?

Nije mogao da ih vidi ispod kaputa, ali je verovao da jesu.

Big Banigem iz Laramija pričao mu je pre godinu dana da je baš takav pakleni kockar ujahao u Larami i opustošio salun „Kod bele lisice”.

— Ili možda jeste? — naže se Batrem napred.

— Šta to, šerife?

— Vi ste Dok Holidej?

— Šta će se desiti ako jesam? — upita Džordžijanac.

Šerif se ispravi.

Jedan po jedan, partneri su napuštali svoje stolice pred pomenom tog đavolskog imena.

Tag Vilson i Majk Tentel, na kraju šanka, odgurnuše svoje čaše od sebe.

— Sad sam siguran da je on — procedi jednooki lupež.

*
* *

Pre nego što je Pet Batrem uspeo da progovori, kockar ga je preduhitrio:

— Šerife, znam svoja prava i znam prava svih čuvara zakona na Zapadu. Nisam učinio ništa, osim što sam nepoželjan. Koliko vam čitam na licu... preostaje mi samo jedna noć u Prajsu. Da li je tako?

— Jeste — procedi Batrem.

Holidej klimnu glavom i složi novčanice. Zatim ih nehajno strpa u unutrašnji džep.

— Neki su želeli da jašem odmah — rekao je.

— Ne verujem da ste jahali.

— I nisam — složi se kockar. — Ovo je slobodna zemlja, zar ne? Hoću samo da me ostave na miru.

— S tim imenom nigde nećete imati mira — dobaci Batrem.

— Ko god mi ne da mira, neka počiva u miru — zaključí Holidej i ustade sa stolice.

Tek tada, kada su se peševi dugog kaputa razdvojili u stranu, šerif Prajsa je ugledao čuvene revolvere marke „linkoln“. Bili su to teški koltovi, pristajali su samo vršnim strelcima i sigurnim rukama.

Kockar je prilazio šanku.

Tag Vilson gurnu laktom svog prijatelja.

— Hajdemo — reče.

Dva lupeža krenuše velikim stepeništem na sprat, duž koga se nalazila bela ograda sa velikim saksijama i palmama kraj stubova.

Dok su prolazili hodnikom, nisu skidali pogled sa kockara koji je od barmena naručivao za sebe brendi i ključ od sobe.

Vilson i Tenstal su se zaustavili pred sobom sa brojem osam, u dnu hodnika. Bila je to najveća i najbolja soba u „Džonahu“, sa paravanima od teških plišanih zavesa, iza kojih su se nalazili veliki ormari za garderobu, sto za kartanje i balkon na zapadnom delu saluna.

— Pokucaj četiri puta — opomenu ga Tenstal.

Jednooki lupež se okrete.

— Zašto? Zar nije zaključala?

— Rekla je da kucamo četiri puta — strpljivo mu objasni ovaj — inače će pucati na svakog ko uđe nepozvan.

— Do đavola! — promrmlja Vilson i učini što mu je Tenstal savetovao.

Posle toga, slab ženski glas ih pozva da uđu.

Soba je bila u mraku. Nešto svetlosti padalo je kroz velika prozorska okna u bojama i šarala delove nameštaja. Video se ugao ogromne dvoležajne postelje s prekrivačem do poda, velika naslonjača i rub duge, ljubičaste ženske haljine.

— Mis Valker? — oslovi je Tenstal.

— Ne palite svetlost — zaustavi njegovu ruku glas.

— Sami smo — odazva se Vilson.

— Niko nas nije pratio.

— Svejedno! Šta ima novo?

— Tu je — reče Tenstal, napipavši nogom stolicu.

— Ko?

— On. Čovek koga pratimo.

— Zaista?

Čulo se šuštanje haljine. Žena se podigla iz naslonjače i sad su videli njenu figuru, raspletenu kosu i stas u koji su krišom piljili od Blafa dovde.

Vilson se mogao zakleti da čuje kako burno diše, a to je značilo da se dižu i spuštaju njena lepo oblikovana prsa ispod dekoltea.

— Sigurni ste da je Holidej? — upitala je ponovo.

— Baš kako ste ga opisali — primaknu se Vilson jedan korak prema njoj. — Crno odelo, šešir, kol-

tovi sa drškama od slonovače, plave oči... Sve se slažet!

Ponovo je sela.

Njihove oči se najzad malo naviknuše na tminu. Majk Tenstal ugrabi priliku i sede na obližnju stolicu. Vilson je ostao da stoji, nešto ispred njega.

— Dakle, imamo ga... — prošaputala je žena tihim, ali drhtavim glasom.

— Hoćemo li ga ubiti odmah? — upita Vilson.

Tenstal primeti kako se njeno telo trza.

— Ubiti? — ponovila je. — Šta to znači ubiti?

— Ništa jednostavnije — iskezi se u mraku Vilson — nafilovaćemo ga olovom i posao je gotov!

— To vi mislite — ustala je žena i odšetala do prozora.

Jednooki se okrenu prema Tenstalu, ali je ovaj ćutao.

— Šta onda treba da uradimo? — nije bilo jasno Vilsonu.

Žena se vratila ponovo do naslojnjače i samo stavila ruku na nju. Nije imala želju da sedi.

— Ne pratim ga ja samo od Blafa — progovorila je odsutnim glasom. — Poslednji put smo se videli u Tulsi, ne tako davno... Tada sam imala četvoricu. Četvoricu! Da li me razumete?

— Ne — priznade Tenstal.

— Četvoricu iskusnih, ovejanih revolveraša sam unajmila da ga ubiju. A on..., on je ostao živ. Ostali su bili mrtvi. Samo se spasao Indijanac, neki Džordan.

— Čuli smo za njega — javi se Vilson.

— A za Stiva Kešmena. Merla Ozguda, Pita Šeparda? Da li ste čuli za njih?

— Jesmo, ali...

— Nema ih više! Mrtvi su! A bili su se udružili da mu smrse konce.

Zatim je nastupio tajac.

Tag Vilson nije bio raspoložen da sluša ženine ispovesti. Međutim, i to je bio deo posla za koji ga je plaćala i to više nego što je u Novom Meksiku mogao nekada da mu plati Dru Dillon za mesec dana stráže kod Dijablo kanjona u Blek planinama.

— Opiši mi ga ponovo — javi se žena posle kraćeg ćutanja.

Vilson rezignirano uzdahnu.

— Ne ti — preseče ga žena — već Majk.

Tenstal se uspravi.

— Nemam mnogo šta da dodam — rekao je lagano. — To je svakako Holidej. Stigao je večeras. seo da se kocka, dobio partiju i sukobio se sa šerifom.

— I?

— Naređeno mu je da napusti Prajs sutra ujutru.

— To će biti dovoljno — procedila je žena.

Zatim je otišla do zavese i odatle izvukla stari, četvrtasti kofer. Baccila ga je pred Vilsonove noge.

— Šta je to? — prenu se lupež.

— Otvori! — naredi mu žena.

Tag Vilson nije voleo naređenja, pogotovu od žena. Ali, ako je Majk to mogao da podnese, morao je i on. Uostalom, bili su na kraju svog dugog puta. Po dve hiljade dolara svakom, uz plaćene ostale troškove,

to je bilo pravo lenčarenje za ove dve bitange iz Debika, na Misuriju koji je prolazio kroz Ajovu.

Sa svojom poslodavkom sreli su se u Blafu. Pre toga su im za petama bila dva gradska šerifa, iz Rolinsa i Fort Paunija. I to zbog bednih hiljadu dolara uzetih od nekog rančera koji je pazario preko, u Ratonu, za veliki ranč „Četiri šestice”. U rolinskoj krčmi „Sangre di Kristo” hvalio se velikim svežnjevima dolara dok je igrao poker, i to ga je koštalo hiljadarke kad je izlazio napolje, prema hotelu.

Vilson i Tenstal su imali i boljih dana nego što je bio taj.

Samo ih je velika nužda naterala da se domognu novca na tako bedan način. Na njihovu nesreću, rančer je pozvao gradskog šerifa, a prepoznao je i povez na Vilsonovom oku, pa su prijatelji uskočili u sedla i sjurili se na zapad, uz reku San Huan.

Nisu u novom kraju stigli da se dokažu kao vrsni strelci iako im se takva ponuda nalazila na vrhu jezika.

Nije besneo nikakav rat, rančeri su imali dovoljno vode, u Blafu je zakon čvrsto stajao na sopstvenim čizmama, pa je i opljačkana hiljadarke počela da se topi pod sumnjičavim okom gradskog šerifa.

Ono što u njima drugi nisu umeli da nađu, našla je ona!

Bio je to čudan susret.

Dok su sedeli u nekoj jazbini, smišljajući pravac svog daljeg puta, žena im je prišla i samo predložila da zarade po dve hiljade dolara. Bio je to jednostavan posao: treba

pronaći jednog čoveka i ubiti ga. A dok ga ne pronađu, ona će plaćati njihove račune. Imala je šašav uslov: da budu mirni i što neupadljiviji i da se viđaju što manje.

Vilson i Tenstal se nisu dvoumili. Njima je išlo u račun da se traganje otegne što više.

Trajalo je to desetak dana. Odatle je žena izvlačila toliki novac, nije im bilo jasno. Međutim, imala ga je, i umela je da ga koristi. Malo uz njega, više uz svoj osmeh i obline, mamila je obaveštenja o kretanju čudnog sveta u crnom odelu, kome je trag počinjao još u Laramiju, ali se gubio oko Kolorado Springsa.

Uhvatili su nit u Grand Džakšnu i tako krenuli na zapad.

Majk Tenstal se setio da su iz Blafa pohnali navrat-nanos vozom do Nort Beja, a odatle iznamljenom kočijom do Jenki Kempa, uz same padine Stenovitih planina. Zbog čega je žena naglo odlučila da pođe, u samu zoru tog dana, nije im bilo jasno. Bila je nešto bleđa, uzbuđena, ali to je bio njen problem...

Te večeri, u Prajsu, Holidej im je došao pod nišan.

A žena, umesto da i da naređenje, okleva!

Što ju je Vilson trpeo, Tenstalu je bilo jasno tek kasnije: jednooki lupež se dobro „zagrejao” za lepu ženu i što ih je ona više držala na odstojanju, on je bivao sve nervozniji i sve luđi. Verovatno je očekivao da će, pored novca, za dobro obavljen posao dobiti još nešto. Bar je tako delovala; imala je pogled

koji mami ali i opominje. Tenstalu je ona značila samo nevolju i opasnost, dok je za Vilsona predstavljala sladak zalogaj, jabuku koja će ka da se zagriže čim još malo sazri.

Zbog toga je debeljuškasti partner gledao samo da obavi svoj deo posla i da se ne upušta ni u šta drugo.

Tag Vilson je pogledao u kofer kraj svojih nogu, snebivajući.

— Šta je unutra? — upitao je mrzovoljno.

— Videćeš, za tebe je.

— Za mene?

On kleče i pritisnu kopče.

Sve je drugo očekivao, osim nekih krpa koje je napipao pod šakom. Majk Tenstal se naže preko njegovog ramena, skinuvši desnu rukavicu.

— Je li ovo neka šala? — upitao je Vilson, podigavši se.

— Nije.

— Tu vidim samo neko odelo...

— To treba da obučeš.

— Do đavola — opsovao je Vilson — meni je dobro i u ovom što je na meni.

— Samo ti obuci — rekla je žena. — To odelo je deo moga plana. Ne želim da Holidej jednostavno crkne. Hoću da ga prvo ponižim.

Majk Tenstal počeo da vadi delove odeće iz kofera i da ih slaže na kraj postelje.

— Meni se čini — počeo je on, ali ga žena preduhitri.

— To sam specijalno naručila u Santa Feu — rekla je ona. — To je isto odelo kakvo ima Dok Holidej:

tamno, dugi kaput, „kalifornija” šešir... A Tag ima istu visinu kao on. Niko neće primetiti razliku.

— Ne razumem — priznao je Vilson.

— Ja upravo to počinjem — dodaci Tenstal, sedajući ponovo na svoju stolicu. — Mis Valker hoće da ti, u ulozi Holideja, napraviš neku svinjariju, a da šerif optuži njega!

— Izvrsno — rekla je žena. — Baš to želim.

— Do đavola — ponovo je opsovao Vilson — šta treba da učinim?

— Treba nekoga ubiti — rekla je mirno žena. — Ali tako, da neko pre pozna odelo ubice, ne lice. Samo odelo.

— Da ubijem? — nervozno se nasmeja Vilson. — Koliko se sećam, plaćeni smo da likvidiramo kockara, a ne još nekoga?

— To je poseban posao, posebno plaćen.

— Koliko? — načulji uši lupež.

— Pet stotina dolara!

— Koga treba da ubijem?

— To ćemo se dogovoriti, nije važno koga — s ledenom mirnoćom je govorila žena iz mraka. Majk Tenstal se naježi, uprkos tome što je mnogo puta gledao smrti u oči i slušao o njoj.

— A ako ne uspe? — primeti on.

Osetio je da ga posmatra, iako joj nije video oči.

— U tom slučaju dižem ruke od svega — rekla je tiho — i odlazim zauvek sa Zapada.

Nije joj poverovao.

Ipak, šta će značiti ako neki ne-

rin čovek umre zbog njene slepe mržnje prema Doku Holideju?

— Hteo bih da vidim taj novac — javi se Tag Vilson.

— Polovina sada, polovina ujutru.

— Ne vidim ni polovinu.

— Nalazi se u postavi šešira koji treba da staviš na glavu — spremno ga dočeka žena.

Tag Vilson više nije imao kud.

Dograbio je odelo i nekoliko trenutaka držao u ruci.

— Presvucite se ovde — reče mu žena.

— Kako? — zbuni se lupež. — Ovde?

— Tamo je paravan — pokazala mu ona na zavesu.

U mraku, Majk Tenstal se krišom osmehnu Vilsonovoj zbunjenošći. Zamišljao ga je u dugim gaćama, kako navlači pantalone i pazi da ga žena ne otkrije u takvom položaju pre vremena.

Kada je Vilson nestao iza paravana, žena priđe nekoliko koraka bliže Majku Tenstalu.

— Da li je on zaista dobar strelac? — upitala je šapatom.

— Jeste — potvrdi Tenstal, osećivši se nelagodno da daje sud o svom pajtašu.

— Neće promašiti?

— Ne verujem — odgovorio je ovaj. — Da li... da li zaista treba da ubije nekog?

— Da se ne predomišljate? — ironično je upitala.

— Samo pitam.

— Da se Holidej izblamira dovoljno je da ga teško rani ili tako nešto. Važno je da ga vidi pri tome.

Imate li ideju koga bi Holidej mogao da ima na zubu?

— Veoma je kratko vreme — primeti Tenstal.

— Šerif?

Lupež podiže ruku.

— To bi bilo previše, mis Valker! — uzviknuo je. — Ne želimo da se direktno sukobljavamo sa zakonom. Njemu dugujemo dosta, možda već desetak godina robije.

— Koga onda?

Tenstal zabaci šešir na potiljak. Iza zaves, Tag Vilson je bučno navlačio odevu i nešto gundao u bradu.

— Možda Indželisa? — prenu se Tenstal.

— Ko je to?

— Njegov partner, jedan rošavko koga je Holidej opelješio večeras? Malo je trebalo da se uhvate za gušu...

— Odlično — klimnula je žena glavom. — Ići ćeš dole i paziti da se taj Indželis ne udalji pre vremena iz saluna.

— U redu.

U tom se pojavi i Vilson.

— Sad upalite lampu — rekla je žena.

Tenstal kresnu palidrvce, podiže nagrađeno staklo i prinese plamen fitilju.

Žućkasta svetlost ispuni sobu.

Zadovoljnog izraza, u Taga Vilsona je gledalo lice Laure Higinsove?

•
• •

Godine su učinile svoje: Higinsova više nije tako veličanstveno lepa kao nekada.

Istina, boja njene kose ostala je ista, ticians crvena. I oči su zadržale svoj zeleni bljesak. Međutim, bore su počele da se usecaju u uglovima očiju, na krajevima usana, koža na vratu postajala je nešto manje zategnuto nego pre dve-tri godine...

A vreme je nosilo i mržnju u njenom srcu, pa je i to uticalo ne samo na dušu nego i na lice.

Laura Higin, kćerka kockara-varalice Ralfa Higin, kome je Holidej zatvorio zločinački put u Ebi-lejnu, u Balijevom salunu. Bio je to poslednji poker čuvene varalice, ko me je lepa kćerka služila kao paravan za mahinacije. Međutim, imao je tu zlu sreću da pokuša da nadvisi kockara iz Džordžije.

Kad mu to nije pošlo za rukom u kartama, potegao je revolver.

I tu je zakazao.

Njegova kćerka se zaklela da će uništiti ubicu svog oca.

Pokušavala je to nekoliko puta za sve ove godine, ali je Holidej uvek ostajao živ, neranjiv i nedostižan.

Ali, ona je išla za njim.

Gubila mu je trag u snežnim vrhovima Larami planina i nalazila ga, opet, u pešćanim brežuljcima Arizone i Novog Meksika.

Iznamljivala je najokorelije lupeže da ga ubiju. Kockala se u najozloglašenijim jazbinama, salunima i hotelima, varajući spretno kao i njen pokojni otac, ali prikrivajući tom omamljujućim smeškom pred kojim su klecala kolena i najgorih kavaljera.

Uprkos svojoj mržnji, Dok Holidej je bio čovek njenog života.

Kada vreme prođe, kada se događaji i osećanja izmešaju i isprepletu, Laura Higin više neće znati da li tog hladnokrvnog čoveka mrzi ili voli?...

Poslednji put, u Tulsi, pomislila je da više ne oseća prema njemu ono što je osećala ranije.

Ali, tada, samo što je kočija za Maskodži odmakla koju milju, ona je postala svesna da je tučena. Svojom mirnoćom, svojim velikodušnim praštanjem, kockar joj je nanosio bol, ne blaženstvo.

Novu mržnju, a ne zaborav.

Sada je zadovoljno posmatrala Taga Vilsona u crnom odelu i blještavobeloj košulji. „Kalifornija“ šešir na glavi stajao mu je kao saliven. Istina, lupež nije mogao da ima u pokretima eleganciju i gipkost jednog Holideja, ali mu je u stasu bio sličan.

— Osećam se smešnim — procedio je Vilson, zagledajući sebe. — Više volim svoj cilindar.

— A dve hiljade dolara? — podsmehnulo mu se Tenstal.

Vilson skide šešir i pod prstima napipa u postavi ispupčenje. Bilo je to 250 dolara spremijenih za ubistvo!

— Kad počinjemo? — upita, cereći se prema Lauri.

*
* *

Salun „Džonah“ naglo je počeo da se prazni.

Na kraju šanka, Majk Tenstal je,

naizgled nezainteresovano, pijuckao viski.

Sve je išlo kao podmazano.

Rošavi Bel Indželis sedeo je sa svojim partnerima u najudaljenijem kutku, igrajući poker za svoj račun.

Šerif Pet Batrem napustio je lokal vrlo rano. Obilazio je ulice u uobičajeno vreme i posećivao ostale krčme u južnom delu grada.

Kockar je napustio salun na kratko. Obišao je svog ždrepcu u konjušnici Džerija Hemersona, a vratio se natrag brže nego što je Tenstal proračunao.

Preostalo mu je da sačeka da se kockar povuče u svoju sobu.

A ovome se, kao u inat, nije išlo na počinak.

Sedeo je i ređao karte, umotan u duvanski dim.

Barmen Bob Kemp brisao je čaše i zevao. Bio je to mršav, žilav momak, duguljastog lica i visokog čela, kose proređene na temenu. Imao je dug, mesnat nos u beskrvne usne sa tankim brkovima, kao olovkom prevučenima ispod nozdrva. Koža mu je bila žućkasta, jabučica pod grlom veličine oraha kretala se gore-gole pri svakoj izgovorenoj reči.

Majk Venstal iskapi svoje piće i uputi se prema stolu gde su se kartala tri čoveka. Bel Indželis je, među njima, bio određen da umre!

Lupež opkorači slobodnu stolicu i sede.

— Primate me? — upita. — Nisam neki igrač — nastavio je — ali nisam ni kockar — dodao je

značajno pogledavši ispod oka u pravcu Holideja.

Bel Indželis je sumnjičavo posmatrao novog stranca. Nije mu se učinio prepređen i vešt, ali nije želeo dva puta da rizikuje.

— Dosta nam je igre za večeras — rekao je rošavi odložio karte.

Tenstal se uplaši da Indželis to ne shvati ozbiljno i ne udalji se.

— Samo jedno deljenje — reče. Oklevali su.

Tenstal uze karte u ruke, skide potom rukavice i zadenu ih za opasač, a onda promeša špil tako nevesto, da izmami podsmehe oko sebe.

— U redu, samo jednu — prihvati Indželis.

Naravno, Majk Tenstal je umeo da izgubi tu partiju i tako prikupje njihovu pažnju.

Ali, dok su oni zurili u njegov novac, lupež je krajičkom oka pratio Džordžijančeve kretnje.

U neko doba, kada je Tenstalu već izmaklo pedesetak dolara, kockar je odlučio da se pokrene. U prolazu je nešto dobacio barmenu Bobu Kempu i otišao na sprat.

Tenstal ga je ispratio sa trijumfalnim osmehom na licu.

Barmen je, kao po dogovoru, pogasio sva ostala svetla osim lampi kraj stola za kojim su sedeli Tenstal, rošavi Indželis i još dva njegova pajtaša.

Tako je „Džonah” utonuo u polusenke. Bio je to jedini salun u Prajsu koji se držao nekog reda i vremena, a obzirom da je imao najveći broj jeftinih soba za izdavanje i da su ljudi želeli mir više

nego žagor i lupanje klavira ispod svojih nogu.

— Donesi celu bocu — naručio je Tenstal, voljan da časti.

Bel Indželis se osvrnuo prema ulaznim vratima.

Nije želeo da se šerif odnekud ušunja i uhvati ga da opet pelješi neku žrtvu. Ovog puta, istina, karte nisu bile obeležene kao onaj špil koji je Batrem odneo, ali je rošavko imao u rukavu nekoliko oprobanih trikova pred kojim će stranac plave, oštre kose nasesti na samom početku.

— Imate razloga da častite, mister? — upitao je Indželis.

— Imam — potvrdio je Tenstal, ali ništa više.

— Znači li to da ćemo igrati dalje? — javi se sa strane Džoj Hejkers, jedan od Indželisovih partnera. Imao je široko lice, široka usta i razmaknute zube, kao u zeca. Kad se cerio, obrazi su mu se prekrivali mrežom sitnih bora.

— Igra može da bude vrlo interesantna — odgovori Tenstal.

— Ne vidim vam drugara — primeti Indželis.

Tenstal pretrnu.

Znači, primetili su ih zajedno. Brzo je smišljao odgovor.

— Verovatno spava — nasmeja se kratko — ili lovi neku suknju u drugom salunu? Ko zna! Noću se slabo vidamo...

Pošto je Indželis ćutao, Tenstal nastavi.

— Ipak, nadam se da neće sesti za neki sto gde bi mogla da bude neka hulja slična Doku Holideju!

Rošavko mu uputi mračan pogled.

— Ne verujem da je ono Holidej — procedi, skrenuvši pogled prema stolu za kojim je, do malopre, sedeo Džordžijanac. — Pa i da jeste... neka zahvali šerifu što mu nisam prosuo creva!

Tenstal je klimnuo glavom, presekvši karte.

— Čuo sam za njega da je gad — rekao je tišim glasom. — Taj je u stanju da pamti i da mučki vrati udarce...

— Zaista? — ogłosi se Hejkers, isto tako tiho. — Ja sam, opet, čuo drukčije.

— Da?

— Same bajke! Po tome ispada da je Holidej slaviji i pravedniji od samog Dejvija Kroketa!

— To su bajke — složi se Tenstal — a ja vam pričam o onome što je istina.

Bob Kemp u tom donese bocu i četiri čaše.

Nastavili su da igraju ćutke.

Tenstal je primakao flašu bliže svojoj desnoj ruci. Trebalo je u datom momentu da je, kao nehotice, gurne i da tresak stakla bude signal Tagu Vilsonu da izađe iz sobe i puca prema Indželisu!

Sve im je išlo na ruku: hodnik s ogradom bio je skoro sasvim u mraku.

Niko neće biti u stanju da razazna Vilsonovo lice, ali će zato Holidejeva bela košulja i šesir pasti svakome u oči.

Biće to dobra četiri svedoka: Kemp, Tenstal i dva Indželisova drugara.

Lupež je sve proračunao: kad se pucnjava utiša, Holidej će verovatno izleteti iz sobe da vidi u čemu je stvar. Ako to bude učinio, on će ga ustreliti odmah, pod izgovorom da se obračunava s ubicom.

Ako ostane, pak, u svojoj sobi, onda će Pet Batrem doleteti i svi zajedno će ga spetljati. Protiv zakona on je bio nemoćan. Naročito ako se ne nada ovakvom „kolaču“.

Tako je rezonovao Majk Tenstal, uveren da će se sve odigrati baš tako.

Pomerio je ruku prema boci i čekao trenutak da loše odigra. Tada će mahnuti rukama u znak razočarenja, i boca će sleteti na pod.

Zatražio je čak tri karte, iako je imao šansu za triling.

Jedva ih je pogledao.

Sa bučnom psovkom ih je bacio od sebe i ivicom dlana poslao tek naćetu bocu viskija na pod.

Puklo je u praznom salunu poput groma. Barmen Bob Kemp zamalo nije ispustio veliko ogledalo sa koga je skidao naslage pare i prašine.

— Šteta za piće — dobacio je Hejkers, pokupivši novac sa sredine stola.

Istovremeno, Tag Vilson se ukazao na ogradi, iznad njih.

Tenstal ga je ugledao i napravio zaprepašćeno lice. Taj izraz opazio je Indželis, a za njim i ostala dvojica. Svi su okrenuli glave u pravcu lupežovog pogleda.

— Holidej! — promrmljao je Tenstal i time im odmah ulio u mozak ime ubice.

U stvari, Tag je zaista delovao kao kockar.

Dugi kaput, bela košulja, šešir... A zatim je prasnulo!

Bel Indželis se instinktivno bacio u stranu, kao da je nashutio da se radi o njegovoj koži.

Bila je to zla sudbina Majka Tenstala.

Sve je dobro izračunao, osim sopstvenog položaja.

Nalazio se u liniji vatre svog partnera, jer je Indželis sedeo preko puta njega. Nije mu pre toga padalo na pamet da bi rošavi pokeraš mogao da se skloni ili da Vilson može da omane!

Prvi hitac ga je odbacio sa stolice, na pod, eksplodirajući u ramenu. Psovka mu je izletela brže nego jauk.

Gore, jednooki lupež je u očajanju konstatovao da je nepredviđeno morao da upropasti plan. Bel Indželis se kotrljao prema šanku, ne bi li se dokopao sigurnijeg zaklona.

Vilson je ispucao preostale metke u njegovom pravcu, sve dok se telo čoveka nije umirilo kraj mesingane šipke u podnožju šanka, gde se obično stavljaju čizme.

Zatim je iščezao u hodniku.

Barutni dim lebdeo je na ogradi kao vetrom zalepršana zavesa.

Bob Kemp je provirio tek kad je začuo škripu stolica na drugoj strani.

Indželisovi partneri su kao omađijani zurili u mesto na kome se malopre nalazila silueta kockara.

Tenstal je škripao zubima, proklinjući i svoju i Tagovu nesmot-

renost. Međutim, moglo je da se završi i gore. Da je samo malo više ulevo skrenuo ruku, Tenstal bi se družio sa đavolima u paklu!

Uspeo je da se pridigne na kolena, a onda da se uspravi i osmotri ogradu.

Hoće li se kockar pojaviti, privučen pucnjavom?

Izgledalo je da hoće...

Majk Tenstal prinese šaku dršci svog kolta.

* *

Šerif Pet Batrem nalazio se u neposrednoj blizini kada su iz „Džonaha” zagrmeli pucnji. Okrenuo se kao iglom uboden i izvukao svoje oružje.

Njegove čizme sa visokom potpeticom odzvanjale su drvenim pločnikom južne strane ulice.

Odmah mu je palo na um da se u salunu nalazio Holidej.

Trebalo je ranije na to da misli. Kockar je privlačio olovo kao svetiljka leptire. Bilo bi zaista nemoguće da noć u kojoj se on nalazi, protekne tiho i bez gužve.

Uleteo je u salun, gurnuvši pokretna vratanca levim ramenom.

Jednim pogledom obuhvatio je čudnu sliku u ispražnjenoj prostoriji.

Kraj šanka na podu, ležao je čovek, okrvavljenih leđa.

Barmen Bob Kemp je samo malo provirio glavom iznad ploče, iskolачenih, zaplašanih očiju koje su skakutale levo-desno. U dnu sale,

Hejkers i Donovan su stajali leđima uz zid, bleđi i zbunjeni.

Jedan stranac je, okrvavljenog ramena, podizao ruku sa koltom prema stepeništu.

A tamo, na vrhu, nalazio se Dok Holidej. Bio je samo u košulji, golglav, ruku malo odmaknutih od bokova, na kojima su se zaklatili „linkolni” sa drškama od slonovače.

Majk Tenstal nije stigao da povuče oroz.

Demonskom brzinom kockar je izvukao kolt sa leve strane i upravo narandžasti jezik prema njemu.

Revolver je odskočio iz Tentalo-ve šake i pao na suprotni zid.

Umesto da vrati svoj „linkoln” natrag za pojas, kao što je to obično činio, kockar ga je ostavio nešto izdignute cevi, spreman da ga ponovo upotrebi, na bilo koju stranu.

Nije se obazirao na dolazak Peta Batrema i na njegovo isukano oružje.

— Šta se ovde događa? — zagrmio je čuvar zakona u Prajsu, stupivši u salun.

— On je ubica! — pokazao Tenstal na kackara.

Batrem skrenu pogled prema ispruženom telu rošavog pokeraša. Prepoznao ga je.

— Indželis? — procedi, podigavši brzo oči uvis. Holidej je mirno stajao na istom mestu. Nije vraćao oružje.

— Ko ga je ubio? — upita šerif.

— On! — pokazao Džoj Hejkers na kockara. — Videli smo ga, svi!

— Pojavio se na ogradi i počeo

da puca — umeša se Tenstal, pokazujući na svoje rame. — Pogodio je prvo mene, a onda je izrešetao ovog nesrećnika, kao limenku!

Batrem lagano prenese pogled na barmena.

— Šta si ti video, Bobe? — upita tiho.

Ovaj klimnu glavom.

— Istina je, šerife — rekao je, malo se oslobodivši straha. — Stajao je tamo i pucao. A onda je odmah utekao!

Pet Batrem nije bio naivčina kako bi se na prvi pogled učinilo. Prvo, čovek kao Holidej nikada, koliko je čuo, nije pucao nikome u leđa. Drugo, ako je to učinio i pobegao, zašto se ponovo pojavio?

Tu se nešto nije slagalo.

Pa ipak, četiri svedoka je tvrdilo da je on ubica!

Nebesa!

Šerif pređe nekoliko koračaji i zaustavi se u dnu stepeništa, gledajući u vitku kockarevu figuru.

— Šta vi na to kažete? — upitao je.

— Lažu! — Kratko uzvratila ovaj.

— Četiri svedoka lažu? — dobaci Batrem, vrteći glavom. — Nemojte mi reći da su slepi ili da vas mrze. Da li poznajete nekoga od njih?

— Ne!

— Onda mi ne preostaje ništa drugo nego da vas uhapsim...

Ali, to je bilo lako reći. Izgleda da kockar nije delio šerifovo mišljenje. Svakog trenutka je mogao da okrene cev svog oružja i zaspe glavom Batrema.

— Zašto ste ga ubili? — upitao je, pokazajući u pravcu ispruženog Indželisa.

— Zato što ga je otkrio da vara — umeša se Tenstal.

— Kako vi znate? — preseče ga šerif.

— To znaju svi — pokaza ovaj na Hejkersa i Donovana. — Znao je ceo salun!

— Ko ste vi?

Tenstal se namršti.

— Izgleda da mu držite stranu, šerife — dobaci. — On je prokleti ubica i to će posvedočiti svi ovde! Mučki je ubio ovog momka, a sad pokušava da se izvuče. Uhapsite ga!

— Nemoj me učiti šta da radim — naroguši se šerif.

Iza Holideja se čula škripa vrata, bljesnule bi sobna svetla i prodrila pokoja reč. Razbuđeni gosti su ispunili hodnik, ali na pristojnoj udaljenosti.

— Moraćete da mi predate oružje — obrati se Batrem čoveku iz Džordžije ozbiljnim glasom.

Ali ovaj kao da ga nije čuo.

Šerif krenu prema njemu.

— Ostanite na svom mestu, šerife — hladno ga opomenu kockar. — Suviše je dobrih svedoka za ubistvo.

— Kako to mislite?

— Mislim da mnogo galame — reče ovaj. — Hoću da čujem priču iz početka, po redu. Ovaj momak je potegao na mene čim sam izašao iz sobe — pokazao je na Tenstala. — Izgleda da mu se žurilo?

— To je čudovišno — pljesnuo je rukama lupež. — Prvo ranjava ne-

dužnog čoveka, a zatim ubija drugog, pa još se buni što moram da se branim? Čujete li ovo, šerife?

— Rekao sam da mnogo galamiš — nadnese se nad Tenstalom preteći glas, kao snežna lavina.

On se strese, ali ne ustuknu. Njegova uloga bila je pri kraju, ostalo je trebalo da učini šerif. A on kao da je zazirao od prokletog kockara!

— Ubio si nam prijatelja? — proderao se Džoj Hejkers. — Kao psa! Zašto oklevate, šerife? — okrenuo se prema Batremu. — Da ne drhtite od njegovog imena?

Batrem je hteo nešto da mu odbrusi, ali ga prekide komešanje na stepeništu.

Jedan krupan čovek, umotan u kućni ogrtač smeđo boje sa velikim kaštem preko pasa, pojavio na vrhu stepeništa ne mareći za naelektrisanu atmosferu u salunu.

Radoznalci spolja, načičkani na ulazu, šapatom su prenosili onima pozadi šta se dešava unutra i ko je sve na sceni.

— Izgleda da sam pogrešio salun — rekao je čovek, odmerivši šerifa mrkim pogledom. — Zar se ovde ne može spavati na miru, šerife?

— Zašto ne spavate? — obrecnu se Batrem.

— Vi mi ne dozvoljavate — odgovorio je ovaj mirno.

Izgledao je snažan, uprkos velikim podočnjacima i borama na čelu i oko očiju. Lice mu je bilo četvrtasto, obrve pri vrhu izdignute, negovani brkovi skrivali su gornju usnu, dok mu se kosa nisko spuštala po vratu i oko ušiju.

— Ja sam Bak Lemond, iz Blafa. Platilo sam sobu da spavam, a ne da slušam vaše rasprave i pucanje.

— Bolje da zavezete — ustremi se na njega šerif. — Ako ja to smatram za potrebnim, možete se obući i poći sa mnom na saslušanje!

— Ja? — iznenadi se čovek. — Zašto?

— Jer me ometate u istrazi — planu ovaj. — Ovde se radi o ubistvu i briga me za vaše snove. Sedite u Blafu i sanjajte do mile volje!

Bak Lemond ućuta.

Pošto je izgovorio sve to, Batrem se okrenu prema Holideju i lupi se po svojoj znački.

— Ako imate nameru da pucate u zakon, mister Holideje, učinite to odmah. A ako nemate, onda vratite oružje natrag, jer počinjem da gubim strpljenje!

Kockar obrnu svoj kolt oko kažiprsta i ubaci u futrolu zadivljujućom veštinom.

To je bilo praćeno novim žagorenjem.

Bak Lemond se približi Džordžijancu.

— Ako me uši ne varaju... vi ste Dok Holidej? Slavni Dok Holidej?

Ledenoplave oči čoveka iz Džordžije zaustaviše se na licu putnika iz Blafa.

— Uši vas ne varaju, mister — rekao je polako.

Šerif se već peo gore.

Bak Lemond pokaza palcem na Holideja.

— Da li njega optužujete, šerife? Šta je učinio?

— Ubio je čoveka?

— Verovatno u samoodbrani.

— Ne... S leđa!

Lemond nevericom pogleda u kockara, ali ovaj nije odavao nikakva osećanja. Šerif Batrem se nije usuđivao da mu se sasvim približi; kao da je pred sobom imao stenu načičkanu dinamitom.

— Nosi li Holidej „kalifornija“ šešir? — upita lagano došljak iz Blafa. — Dugi kaput?

— Tačno — složi se šerif. — Videli ste ga?

— Jesam — potvrdi Lemond, uzdahnuvši.

Tenstal je trijumfovao.

— To je pet svedoka, šerife! — doviknuo je, zaboravljajući na bolove u ramenu. — Pet svedoka da tog prokletnika pošaljete na vešala!

— Mister Lemonde — uperi šerif prst u čovekova prsa — morate biti sigurni u ono što kažete! Videli ste Holideja? Kada?

— Malopre sleže ramenima Lemond, neprijatno se osećajući što je izleteo sa svojom izjavom. — Ali, možda sam se i prevario...

— Kako? Opisali ste ga dobro, kao i ostali svedoci. Bio je u svom crnom odelu, u šeširu, i pucao je s ograde u Bela Indželisa. Sve se slaže?

— Verovatno — ponovo sleže ramenima. — Ali nisam video da je pucao. Izlazio je iz sobe broj osam...

— Broj osam? — javi se Bob Kemp, koji je sve vreme slušao otvorenih usta.

— Da... To je soba preko puta mene. Čuo sam razgovore i to mi nije dalo da spavam. Kad sam hteo da odem po neko piće, čuo sam da neko otvara vrata. I tada je Holidej izašao. Na prstima... Mislim da to nije njegov običaj!

— Ali — povikao je barmen odozdo — soba broj osam...

— To nije moja soba — oglasi se kockar.

Majk Tenstal opsova sebi u bradu. Nije sve išlo kako treba. Kao da su nad kockarom uzimali tamni oblaci.

— Nešto mi nije jasno — progundā Batrem. — Ako to nije vaša soba, Dok, šta ste tamo tražili?

— Ništa — uzvratī kockar. — Možda je neko drugi tamo nešto tražio?

— Pa, čija je to soba? — okrenu se Batrem prema Bobu Kempu.

— Tamo je mis Valker — priđe barmen, gužvujući krpū u šakama. — Došla je jutros rano. Trebalo je da produži za Provo, po neko nasleđstvo.

— Mis Valker? — progundā šerif. — Ko je to?

Dajk Tenstal se počē polako povlačiti natrag.

— Neka bogata nasleđnica — brbljao je Kemp — lepa žena, mislim... onako... Platila je sobu i povukla se, kao da ne želi da vidi bilo koga.

— Žena? — progundā šerif, pomakavši obod svog šešira na teme. — Da pogledamo kako izgleda — dodade i prođe pored kockara.

Samo što je prošao nekoliko kora, Batrem naglo zastade. Okre-

nuo se prema gomili koja ih je pratile.

— Razilazite se! — povikao je. — U sobe ili napolje, svejedno!

Ostali su samo njih trojica: šerif, Lemond i Holidej, malo povučen, u senci. Iza vrata sobe broj osam nije čulo.

Batrem pokuca.

Niko mu se ne odazva.

On oproba da otvori bravu, ali konstatova da su zaključana. Sad je već bio siguran da Džordžijanac nema veze s ubistvom. Da jeste, umakao bi odmah, jer mu je Batrem namerno ostavio prostor za to pošavši hodnikom ispred njega.

Međutim, kockar se nalazio s njim.

— Kemp! — povika šerif.

Mršavi barmen se uspenetra uz stepenice saplićući se.

— Imaš ključ od ove sobe? — upita ga Batrem.

— Nemam — promrca ovaj. — Samo jedan.

Šerif bez reči izvuče košt i opali u bravu. Vrata se sama raskriliše, uz sablasnu škripu.

Kockar kresnu palidrvce i izdiže ruku gore. Slabašna, treptava svetlost obasja unutrašnjost.

Nikoga nije bilo unutra.

Veliki prozor koji je vodio na balkon sa pomoćnim stepeništem, bio je odškrinut. Plišana zavesa lako je podrhtavala na povetarcu.

— Gde je ta tvoja naslednica, Kemp? — podrugnu se šerif, još uvek držeći košt u ruci.

Holidej upali drugo palidrvce i pronađe lampu.

Onima koji su se nalazili unutra očigledno se žurilo.

Umakli su na balkon, ko zna kada, i bilo je iluzorno tražiti ih. U sobi je vladao nered, zavrnuti prekrivači i otvoreni ormari jasno su kazivali da su odatle na brzini popupljene stvari bile jedini trag. U sobi se osećao parfem neke žene, miris đurvana i prašine.

Šerif razgrnu zavesu na prozoru.

— Gde — rekao je — neko sad presvlačio?

On iznese odatle tamno odelo i šešir. Bili su istovetni sa kockarskom odećom.

— Ako sam dobro shvatio — procedio je — neko je želeo da vas pozvati u sos, Holidej!

— Šta je to? — upita Lemond.

— Isto odelo kao njegovo — odgovori čuvar zakona. — Momak je verovatno slične građe, obrukao se i pucao, svestan da će svako doći na misli da se radi o Holideju.

— Ali... zašto? — pitao se Lemond.

— To bih i ja voleo da znam — zareža Batrem.

Holidej se približi Kempu.

— Onaj momak dole — reče — što je potegao na mene... Da li ste ga videli sa ovom ženom?

— Ja? Ne, ne sećam se...

— Kako izgleda?

— Momak?

— Ne, burazeru... Ova žena.

Kemp je zatreptao očima, ne znajući kako bi mogao da je opiše.

— Lepa je, mister. Ovako...

— Crvena kosa?

— Tako je, mister. Crvena!

— Možda ima zelene oči? — ume
ša se ponovo kockar.

— Tačno, mister. Vi je odlično
poznajete!

Serif Batrem ukloni Kempa u
stranu.

— Zar je zaista poznajete? —
upita.

Holidej sleže ramenima.

— Pretpostavljam da se radi o
Lauri Higinis — reče. — Ta žena me
proganja već godinama.

— Zašto?

— Ubio sam joj oca u Ebilejnu,
davno. Varao je na kartama, a kad
je bio pobeđen, hteo je da me ubi-
je. Nije mu pošlo za rukom.

Bak Lemond je pažljivo slušao
razgovor, a onda se i sâm ume-
šao. Lice mu je bilo smrknuće, us-
ta iskrivljena, pogled mutan kao i
svetiljka koja mu je osvetljava po-
lovinu glave.

— Znam jednu ženu zelenih oči-
ju — rekao je suvo. — Bila je u
Blafu. Trebalo je da se uda za me-
ne.

— Šta ste vi u Blafu? — podstače
ga Batrem.

— Bankar — odgovori ovaj. —
Samo, odnedavna sam lakši za sto
hiljada dolara.

— Opljačkali su vas?

Lemond potvrdi glavom, osmeh-
nuvši se sa gorčinom.

— Ta žena... Ona mi je odnela
novac.

Kockar se nasloni na dovratak,
odmerivši sažaljivo čoveka. Žena
kao što je Laura Higinis, mogla je
da čudati svakog ako je samo že-
lela. Dotada je to činila sa revol-
ucionarnim idejama, koje bi najmila da njega

ubiju, a ovog puta joj je, izgleda,
nedostajao novac.

— Zaludela me je — nastavi Le-
mond da se poverava, iako ga niko
nije terao na to. Batrem se osećao
neprijatno, ali je zato Bob Kemp
gutao svaku bankarevu reč. — Pr-
vo se osmehivala, zatim je pristala
da dođe kod mene, a onda se i use-
lila. Sve mi je ličilo na san. Bila
je lepa, kao vatra... Onda sam
joj predložio brak. Pristala je. Čak
smo i dan venčanja odredili. Nisam
je pitao za prošlost, nije me intere-
sovalo...

— Ponekad to nije loše — pri-
meti Dok.

Lemond kao da ga nije čuo.

— Onda je izrazila želju da raz-
gleda banku — nastavio je Lemond.
— Da vidi gde radim, kako radim,
da se upozna... Odveo sam je i po-
kazao prostorije. Čak i veliku kasu.
Unutra je bilo sto hiljada dolara,
za isplatu nekim pružnim radnici-
ma.

— Do đavola — prekide ga nes-
trpljivo šerif — nije vas valjda
mlatnula po glavi i odmaglila? Jed-
na žena?

— Nije — odvrati bankar — bi-
lo je to kasno popodne. Nikoga od
službenika nije bilo u banci. Popili
smo po brendi u mojoj kancelariji
i nazdravili budućem životu...

— A onda ste se probudili s gla-
voboljom, sami, bez para i bez dra-
gane? — dobaci kockar.

Lemond se okrete prema njemu.

— U pravu ste — reče. — Ne
znam kad je stigla da mi sipa pra-
šak u piće. A kasu... kasu sam os-

tavio otvorenu dok ne popijemo i ne krenemo kući.

Pet Batrem nervozno podiže ruku.

— Ne shvatam kuda su otišli? — rekao je. — Telegrafisaću šerifu u Provo da je uhapsi kad tamo stigne!

— Ne zamarajte se, šerife — oslovi ga Holidej. — Ona nikada neće stići u Provo.

— Kako? Pa, rekla je...

— To je samo jedna iz gomile laži. Priča o nasledstvu je bajka. Ona je „nasledila” mister Lemonada u Blafu. Sad beži, jer nije uspjela da me strpa na vešala...

— Ja je moram naći! — uzviknu bankar, kao da se budi iz nekog sna.

— Malo ćete vratiti svojih para ako je ne stignete na vreme — primeti Dok.

— Vi mi možete pomoći u tome — naže se bankar prema njemu.

— Ne računajte na to!

— Ali, i vas je htela da ubije?

— Nije joj to prvi put — odgovori Holidej. — Najbolje je da spavate, mister Lemonade. Šerif će verovatno ujutru pogledati tragove. Možda će vam nesuđena žena obeležiti trag novčanicama?

Rekavši to, on se uputi prema svojoj sobi.

Batrem, Kemp i bankar iz Blafa gledali su za njim sa različitim osećanjima.

Možda se najjadnije osećao Lemonad. Saznao je da je bio samo nekoliko metara udaljen od žene, lopova. A jurio je za njom iz grada u grad, iz naselja u naselje, čvrsto rešen da je uhvati i preda zakonu

u ruke. Naravno, pre toga je imao lični obračun s njom. Vrlo ličan!

— Zar nećete u poteru, šerife? — upitao je bankar zamišljenog čuvara zakona u Prajsu.

— Kuda? — slegnuo je ramenima ovaj. — Imaju dovoljno prednosti i dovoljno mraka da se upute na bilo koju stranu. Osim toga, verovatno su spremili odstupnicu ako im plan ne uspe! Šta ja mogu, mister Lemonade? Nemam pomoćnika, jedva i meni daju platu.

— Ja ću vas platiti.

— Mislite kupiti? — osmehnu se Batrem. — Nemojte to dva puta reći... inače ću vas zatvoriti!

I gurnu Kempa ispred sebe.

Dole su još uvek stajali Hejkers i Donovan, nad telom svoga partnera. Zaključili su, po šerifovom licu, da od hapšenja čuvenog kockara nema ništa.

— Nosite ga! — naredi im Batrem nestrpljivo. — Indželis je imao loše karte, momcil!

— Zar nećete uhapsiti Holideja? — upita Hejkers.

— Ne volim da ga budim — une se mu se u lice šerif. — Vaš ortak je bio bitanga, ali zaslužuje da bude sahranjen o vašem trošku, zar ne? Nosite ga!

•
• •

Usred noći, Džilberta Mekenzia je probudio šum u susednoj prostoriji.

Kada je otvorio oči i malo se desano, shvatio je da neko lupa na njegova vrata. Veliki sat na noćnom

ormariću pokazivao je jedanaest časova.

— Prokletstvo — progundao je Mekenzi i spustio noge na pod. Zatim je upalio lampu i mesečina, koja je kroz prozor padala na časovnik i deo zida, rasplinu se, povukavši se napolje, u prohladnu oktobarsku noć.

Mekenzi je bio vlasnik male ergele rasnih konja, koje je kompanija „Ler i Parker” angažovala za neke svoje linije u tom delu pokrajine.

Živeo je na kraju gradića, sam, u kući koju je nasledio od oca, takođe ljubitelja dobrih konja. Međutim, Džilbert Mekenzi se prilagodio promenama i stvorio unosan posao iznajmljujući konje kompaniji i deo kuće za stajalište i odmor vozača i putnika.

Da je dobro poslovao, dokazao se i sopstvenim kočijama tipa „bek-board”. Njih su iznajmljivale otmenije dame iz hotela „Palas” i besposleni udvarači koji su hteli da impresioniraju farmerske kćerke.

Bila su to kola na četiri podjednaka točka, sa sedištem za dvoje koje se nalazilo obično pozadi, kraj levog zadnjeg točka. Odatle se upravljalo jednim konjem; kola su bila laka, pokretljiva i vrlo pogodna za brzu vožnju.

Džilbert Mekenzi je prebacio preko ramena svoj kaput od krzna i sišao niz stepenice, u hol. Pušku je držao u ruci. Bila je to stara „henrijevka” koja je više služila za ukras, okačena iznad sobnog kamina, nego za odbranu.

Ali, kasni posetilac sigurno nije

zbijao šalu na račun usamljenog škota.

Mekenzi ostavi svetiljku na izbočinu zida i otključa ulazna vrata.

Cev oružja je proturio ispred se be, spreman da opali ako se za to ukaže prilika.

— Ko je to napolju? — povikao je Mekenzi nesigurnim glasom.

Niko mu ne uzvрати.

Učinilo mu se da vidi nečiju senku, ali to nije bio muškarac sa šeširom. Na svoje zaprepašćenje ugledao je pred sobom ženu, ogrnutu tamnim ogrtačem i sa debelim šalom preko ticijan crvene kose.

— Šta vi...

Bio je prekinut u pola rečenice.

Kao iz zemlje, iskrasnio je jedan tip u cilindru i gurnuo ga natrag svom žestinom. Mekenzi je ispala puška. Sapleo se i tresnuo svojom dužinom o pod.

I žena i čovek ušli su unutra i zatvorili vrata za sobom. Muškarac je duvao u svetiljku i ugasio je. Našli su se svi troje u mraku.

Mekenzi je uspeo da razazna samo toliko da je žena bila lepa i da je čovek imao jedno oko.

Naravno, radilo se o Tagu Vilsonu.

— Šta to znači? — pridizao se još bunovni vlasnik ergele sa poda. — Šta hoćete?

— Nemamo mnogo vremena — pomogao mu je Vilson da se podigne, šćepavši ga za prsa. — Treba nam kočija!

— Kočija? O čemu govorite?

— Kočija za damu — prosikta

Vilson i protrese zbunjenog Meken-
zija. — I to brzo!

— Kočiju u ovo doba? Šta vam
pade na pamet?

Vilson ga ošamari i ponovo posla
na pod.

Vraški im se žurilo.

Utekli su preko pomoćnih stepeni-
ca na vreme. Jednooki lupež je
prisluškivao razgovore u salunu
„Džonah” i došao do zaključka da
im je plan propao. Šta više, pretila
je opasnost da ih razotkriju, čim su
spomenuli sobu broj osam iz koje
je, navodno, izišao Dok Holidej.

To je bio signal za uzbunu.

Dok je Laura kupila svoje torbe
i u njih spremala haljine, Tag Vil-
son je na brzinu nabacio svoje ode-
lo na sebe i prosto preneo ženu
preko balkona.

Pri tome nije zaboravio da na
njen yrat spusti jedan brz polju-
bac. Ona se nije obazirala na to.
Htela je po svaku cenu da izbegne
susret s kockarem i zakonom. A Vil-
son je bio jedina njegova šansa.

Za Majka Tenstala se nisu brinu-
li. Taj će umeti da se izvuče i da
ih pronađe.

— Plaćemo kočiju — javila se
žena iz tame.

— Na koliko dana? — procedi
Mekenzi.

— Hoćemo celu kočiju, matori —
zareža Vilson. — Za to ćeš dobiti
gomilu para, ali ako budeš i dalje
oklevao, dobićeš metak među oči!

Zatim ga grubo odiže sa zemlje.

— Diži se!

Džilbert Mekenzi je nekako napi-
pao veliki ključ kojim je otvarao re-

zu na kapiji ogromne barake — ko-
njušnice.

Na leđima je osećao cev stranče-
vog kolta.

Mora da im je za petama bio za-
kon, čim su tako đavolski žurili i ša-
putali međusobno. Kad se sve sabe-
re, razmišljao je ovaj, morao je da
im se povinuje, ali će kasnije dati
Petu Batremu podroban opis begu-
naca.

Jedan jednooki razbojnik i jedna
zagonetna, crvenokosa žena.

Kakav par!

— Brže! — gurao ga je Vilson is-
pred sebe.

Napolju ih dočeka hladna noć
oblivena mesečinom.

Stranac je poveo sa sobom konja.
Znači, za ženu je obezbeđivao „bek
board”. Da se, možda, ne radi o ne-
koj ljubavnoj otmici? Ne, nije se
sećao njihovih likova u Prajsu. Pro-
sto su mirisali na strance i to na
one luckaste, nervozne i potuljene.

Velika vrata su se otvarala teško,
podrhtavajući u svojim osnovama.
Škripala su i klatila, kao da će se
svakog časa srušiti njima na gla-
vu.

Mekenzi je upregao jednog belca
i izveo napolje kola.

— Hoćete i konja da kupite? —
obratio se Lauri.

Klimnula je glavom i pružila mu
svežanj novčanica. Čovek ih je pri
mesečini prebrojao na brzinu.

— Je li to dovoljno? — pitala je
žena.

— Pa... u redu je... — s okle-
vanjem odgovori Mekenzi. Nadao se
da će moći da izmami još koji do-

lar. Međutim, Tag Vilson mu je prekratio preračunavanje.

— A ovo ti je da ne izbrbljaš svašta dok ne odmaknemo — kazao je i lupio ga drškom kolta po glavi.

Nesrećnik se pružio po zemlji, bez glasa.

— Da ga ubijem? — predloži Vilson.

— Požuri — ciknula je žena penjući se u kola. — Uzmi mu novac i krenimo što dalje!

Vilson iščupa svežanj iz Mekenzijeve šake i strpa u košulju. Onda se baci u sedlo.

— Kuda ćemo? — pitao je, dok je Laura Higin podizala bič da ošine svog belca u zaprezi.

— Na zapad — samo je rekla i bič se spustio preko leđa pospane životinje.

— Rekli ste da ćete dići ruke od Holideja ako ovo ne uspe? — pitao ju je, jašući uz točak s njene strane. — Isplatite me.

— Kasnije — odgovorila je ona, zagonetno se smeškajući.

Tag Vilson je to shvatio na svoj način.

— Kako vi kažete — slegnuo je ramenima i izbio napred.

•
• •

Bob Kemp nije shvatio zbog čega mu je glava prsnula i utonula u tamu.

Sručio se kraj stuba, gde je pokušao da ugasi poslednju svetiljku u salunu. Stolovi su bili pospremani, stolice dignute za čišćenje, ploča na šanku obrisana.

Umesto da ode na počinak u svoju sobu, barmen „Džonaha“ se našao na podu, onesvešćen udarcem u slepoočnicu.

Senka Majka Tenstala nadvila se nad njim kao avet.

Ranjeni lupež samo je malo previo rame koliko da zaustavi krvarenje. Onda je, skriven u uličnim senkama, shvatio da su žena i njegov jednooki prijatelj sigurno odmaglili iz Prajsa.

On uhvati barmena za noge i odvuče iza šankā. Tu ga je postavio u sedeći položaj i polio ga viskijem iz prve boce koju je napipao na polici.

Kemp je protresao glavom, ne shvatajući gde se nalazi i šta se desilo s njim.

Osetio je, zatim, disanje nekog čoveka pored sebe. A onda mu se pod grlom našlo nešto hladno...

Revolver!

Bob Kemp je pretrnuo, skoro je povraćao od straha.

— Šta... šta... — mucao je, paralisani i pritešnjeni pod šankom kao u mišolovci

Tenstal mu još dublje zari cev u vrat.

— Ti si bio gore — rekao mu je hrapavim glasom. — Pričaj šta je bilo!

— Gde... gde gore? — pitao je barmen, sasvim ošamućen.

— U hodniku — preseče ga lupež. — Pričaj po redu, kada su šerif i kockar upali u onu sobu!

— Ko ste vi?

— Tvoj grobar — iskezi se Tenstal. — Ako ne počneš, sasuu ti olo-

vo pod grkljan i sigurno ćeš se zadržati!

Barmen u tami nije mogao da raspozna lice, a ni glasa se nije sećao.

— Ne znam što hoćete da znate, mister — procedio je.

— Sve! Jesu li našli koga u sobi?

— Nisu — odgovorio je Kemp. — Rekli su da su pobjegli. Šerif je našao odelo slično Holidejevom i zaključio da se neko namerno prevukao da bi sumnja pala na Holideja...

— Tako? — promrmilja Tenstal. — To je zaključio?

— Da... Onda me je Holidej pitao kako izgleda ta mis Valker. Ja sam je opisao...

— Zaista? I šta je on rekao?

— Rekao je da je poznaje. Da ga proganja već godinama, jer joj je u Ebilejnu ubio oca, prilikom jedne partije pokera.

— Do đavola — progundā Tenstal, kome su se svi podaci sve više dopadali. Očigledno da je Kemp imao odlično pamćenje i brz jezik. — I šta još?

— Rekao je da se radi o Lauri Higin...

— Higin? — iznenadi se lupež i zaboravi na bolove u ramenu. — Zar nije Valker?

— Holidej je kazao da se zove Higin.

— To si sigurno čuo?

— Kao vas, mister — oslobodio se Kemp, osetivši da popušta pritisak cevi pod grlom. — A onda se umešao i mister Lemond...

— Šta je taj Lemond? — trže se Tenstal.

— Kaže da je bankar u Blafu. Ta Higinsova je trebalo da se uda za njega, ali ga je prevarila i „digla“ mu iz banke sto hiljada dolara...

— Sto hi...! — zagrcnu se Tenstal. — Šta si rekao?

— Sto hiljada! I on je krenuo za njom, da je uhvati. Kaže, dok su u njegovoj kancelariji nazdravljali za budući život, ona mu je neprimetno sasula prašak za spavanje u piće, a zatim ispraznila kasu...

— Sto hiljada — mrmlijao je Tenstal, ne mogavši da dođe k sebi. — Zato je onako žurila iz Blafa? I sve vreme nosi taj novac sa sobom? U čemu? Prokletstvo, ni Vilson ni ja nismo znali...

— Molim? — prenu ga Kemp, koji je jedva razumeo poneku reč iz Tenstalovog mrmorenja.

— Je li to sve što imaš da kažeš? — upita ga Tenstal.

— Ne znam...

— A šerif? Nije krenuo u potru?

— Ne! Rekao je da će pogledati tragove možda sutra...

— Vrlo dobro. Lepo si mi pričao, momče — završio je Tenstal i raspalio ponovo nesrećnog barmena po glavi.

Kempovo telo se samo opustilo. Glava mu se nakrenula na levu stranu i tako ostala.

*
* *

U poluprazni hol hotela „Palas” tog jutra upao je stranac u dugom, crnom ogrtaču.

Pod šeširom čudnog ovalnog oblika nosio je dugu, plavu kosu, pri dnu povijenu u prave male lokne. Istureno čelo i obrve spojene po sredini činile su mu izraz tmurnim i smrknutim.

Ivice četvrtastih vilica dodirivali su krajevi brkova ravno sečenih u brijanju. Ispod ogrtača video se kaput bele boje sa smeđom ivicom na reverima. U čizme kratkih sara bile su uvučene uzane, sive pantalone.

Dok je koračao prema pultu i sa-njivom recepcionaru, ogrtač mu se omotavao oko nogu i povremeno dodirivao ogromni čilim na podu.

Hol „Palas” hotela bio je presvu-čen šarenim tkaninama: fotelje, polukauči za sedenje, zavese, dok su palmove grane kraj velikih prozora zaklanjale retke goste kojima je serviran lak doručak.

Za neugledno naselje kao što je Prajs, ovaj hotel je ličio na pravi mali raj. Što je najčudnije, bio je uvek pun. Oni koji su mogli da plate deset dolara od postelje, imali su zaista priliku da uživaju dobar san u mekim dušecima i jastucima. Ako su imali još toliko da doplate za „specijalne usluge”, onda su odba-rane „dame” upotpunjavale njihovu monotonu noć svojim razgoli-ćenim prisustvom.

Mnogi viđeniji građani Prajsa za-lazili su u hotel i uzimali sobe. Vlasnik, Rej Talbot, garantovao je potpunu diskreciju.

Čovek na recepciji je ustao sa

svoje stolice u uglu i pošao u susret novom gostu.

— Imamo sobe tek od popodne slobodne, mister — rekao je umesto pozdrava. Tu rečenicu je valjda po-novio nekoliko puta u toku jutra i bezbroj puta od sinoć.

Stranac je zabacio levi kraj svog ogrtača i naslonio se na pult, okre-nuvši knjigu za upisivanje gostiju prema sebi.

— Ne tražim sobu — rekao je prigušenim ali baršunastim glasom.

— Nego?

Stranac je, očigledno, delovao vrlo elegantno, pa je čovek sa re-cepције malo ublažio ton i omekšao lice.

— Tražim jednog gospodina. Zo-ve se Bak Lemond. Nije odseo kod vas?

Čovek je odmahnuo glavom.

— Nije? — namrštio se neznana-c.

— Kako ste sigurni u to?

— Pamtim sva imena koja se ov-de upišu — odgovorio je ovaj, po-kazujući na knjigu. — A takav se nije upisao u poslednjih godinu da-na.

— Meni treba otprilike dva-tri dana — reče stranac.

— Proverite sami — odgovorio je recepcionar i vratio se na svoje mesto.

Čovek u ogrtaču prelete pogle-dom nekoliko stranica i ne nađe Lemondov potpis. Iznad svojih nao-čara, čovek na recepciji je ljubo-pitljivo pratio strančeve pokrete.

Čudan svat, pomislio je, u ovom brdovitom kraju. Odelo kakvo nose

dendi iz Santa Fea, a lice pravog desperadosa.

— Gde još mogu da pogledam?
— upitao je stranac.

— Vidite u „Džonahu” — reče čovek. — Oni imaju jeftine sobe. Ako je taj vaš gospodin...

— Nije moj — prekide ga neznac i izađe napolje.

Pred ulazom bio je privezan belac sa meksikanskim sedlom, ukrašen srebrnim nakivcima i resama sa strane. U isto tako ukrašenu kožnu navlaku bio je smešten „spenser” karabin najnovije izrade.

Stranac dohvati uzde i povede belca sa sobom preko ulice.

Ispred saluna „Džonah” nalazio se nekoliko konja.

Oko jednoga se petljao čovek sa zavojem na ramenu.

Sudbina je htela da se poigra sa Majkom Tenstalom, koji se baš tada spremio da odjaše na zapad, pre nego što čuvaru zakona u Prajsu padne na pamet da mu postavi nezgodna pitanja.

Saznao je od barmena sve što mu je trebalo, a da ovaj nije ni naslutio kome je pričao te noći i ko ga je mlatnuo dva puta po glavi.

Desilo se nekako istovremeno da se susretnu pogleda neznanca u ogrtaču i Majka Tenstala.

Obojica su se trglali.

Stranac je mahinalno natukao svoj ovalni šešir na oči pokušavajući da neupadljivo promeni pravac svog kretanja.

Međutim, Tenstalu to nije padalo na pamet.

Samo jedan kratak trenutak on

je prebriao u svojim sećanjima lik čoveka koji se pojavio tog jutra u Prajsu, odeven u najskupocenije odelo.

Onda mu se levi kraj usta razvukao u ciničan osmeh.

— Helou — povikao je glasno.

Stranac je nastavio da korača ukoso.

Tenstal mu je preprečio put u nekoliko skokova.

— Nemoj mi reći da me se ne sećaš? — nasmejao se Tenstal, kao starom znancu.

— Molim? — suvo je upitao ovaj, pogledavši Tenstala ravno u oči.

— Šta tražiš ovde, Kene? — raspitivao se lupež.

— Mora da ste pogrešili — osmehnulo se stranac. — Ja vas ne poznajem?

— Ma nemoj? — iskreveljio se Tenstal. A zatim kao da mu je nešto palo na pamet. Okrenuo se na sve strane, da proveri ima li koga u blizini. Zatim nastavi. — Čuj, sigurno imaš razloga da se kriješ, a? Mora da imaš nešto veliko u vidu?

— Ostavite me na miru — odgurnu ga stranac šakom od sebe.

— Mora da je to posredi — klimao je glavom ovaj, ne hajući za neznančevu neljubaznost. — Samo da znaš, ne bi valjalo da to ne podeliš sa nekim, a? Sa mnom, reci-mo?

— O čemu to pričate, mister? — glasno je doviknuo stranac, dok su se na ulazu „Džonaha” pojavili Bob Kemp sa zamotanom glavom i neki kauboj sa sedlom preko ramena.

— Ne pravi se lud, Kene — upo-

zori ga Tenstal. — Poznao bih tvoju njušku i u paklu, a ne ovde, u Utahu.

— Mora da ste pijani — odgovratio je stranac. — Ja sam Alf Džinezi, detektiv Pinkertonove agencije. Sklonite se!

Ali Tenstal se samo nasmejao.

— To je najbolji vic poslednjih meseci — rekao je kriveći lice. Zatim je utišao glas. — O čemu se radi, Kene? Da sednemo i porazgovaramo na miru?

— Mora da ste me zamenili sa nekim — strpljivo mu se obraćao detektiv.

Tenstal je klimnuo glavom, s očiglednim podozrenjem.

— U redu — kazao je tiho — baš sam mislio da odjašem, ali ću se zadržati još malo u Prajsu.

— To je vaša stvar — dobaci mirno Džinezi i prođe pored njega.

Bob Kemp je mutnim pogledom sačekao detektiva na tremu. Njemu su svi stranci postali sumnjivi: svaki od njih je mogao biti onaj od noćas, koji mu je ostavio opipljiv „potpis” na glavi!

Detektiv je odmerio barmena, sluteći da ima posla sa nekim iz „Džonaha”. Bob Kemp je nosio kecelju preko bedara i, uopšte, mirisao je na viski, duvan i vodu za pranje!

— Tražim jednog čoveka — obrati mu se Džinezi. — Zove Bak Lemond. Da li je kod vas?

— Zašto ga tražite? — mrzovoljno je uzvratio barmen.

— Ostavio mi je poruku u Blafu da će biti u Prajsu ili Efrajmu.

— Pa šta?

— Pitao sam da li je kod vas? — unese mu se u lice detektiv, sevući očima. Kemp ustuknu.

— Mister — rekao je — noćas je neko provalio u salun i onesvestio me! Ne verujem strancima u gradu!

— Ja sam došao jutros — reče Džinezi. — Hoćete li da idem od sobe do sobe ili ćete mi vi reći da li je mister Lemond odseo u ovom ćumezu?

— Jeste — preko volje odgovori ovaj. — Soba dvanaest. Da li vas očekuje?

Ali detektiv ga samo lako odgurdu u stranu i uđe unutra.

Malo zatim, i Majk Tenstal krenu za njim.

Alf Džinezi je taman stigao do vrata određene sobe kada su se ona otvorila i na njima se pojavio Bak Lemond, već obučen za izlazak. Nije izgledao nimalo odmoran, jer je probdeo noć s nekim crnim mislima.

Za trenutak, dva čoveka su ukrstila ispitivačke poglede.

Detektiv dotače kažiprstom obod svog šešira.

— Mister Lemond? — upita.

— Da?

Džinezi posegnu rukom za unutrašnji džep i izvuče neku kartu.

— Ja sam Alf Džinezi, iz Pinkertonove agencije — rekao je posle kraćeg oklevanja. — Primio sam vašu poruku u Blafu...

Lemond odmeri čoveka od glave do pete, kao da je želeo da odmah stvori svoj sud. Činilo se da je detektiv načinio utisak na njega.

— Tražio sam da mi pošalju najboljeg — rekao je.

Džinezi se nasmeja i pokaza dva reda belih zuba.

— Nisam za bacanje, mister Lemonde. O čemu se radi?

Bankar pokaza rukom prema donjem delu saluna gde se točilo piće.

— Razgovaraćemo uz čašicu? — predloži. — Reći ću vam sve ukratko.

Džinezi pođe za njim.

Na vrhu je zastao za trenutak.

Majk Tenstal je već sedeo za jednim stolom i cinično mu se smejuć lio. Izgledalo je da nema nameru da ga izsušta iz vida. Međutim, detektiv se pravio da ga ne opaža i seo je pored Baka Lemonde, zabavivši svoj ogrtač preko naslona stolice.

Bob Kemp je gundajući doneo bocu s viskijem i stavio pred bankara. Kada se udaljio, Lemonde se naže prema Džineziju.

— Šta vam je rečeno? — upita.

— Samo da vas nađem — odgovori otežući detektiv. — Vi ćete mi reći šta je potrebno.

— U redu! Treba da pronađete jednu ženu, koja je pobjegla sa novcem iz moje banke.

— Ženu?

— Da! Mogu vam reći da smo noćas bili susedi, a da to nisam ni sanjao. Pobjegla je možda pola časa pre nego što sam to saznao.

— Zašto je pobjegla?

— Upletana je u nešto, ali to nije najbitnije. Meni se predstavljala u Blafu kao mis Valker, ali pretpostavljam da joj je to lažno ime. Neko

mi je natuknuo da se zove Laura Higin.

— Higin? — trže se Džinezi. — To ime mi nešto kazuje...

— Možda ćete se setiti uz put — reče Lemonde. — Ali, meni se žuri. Ne želim da se dokopa bilo koje granice, mister Džinezi. Radi se o velikom novcu...

— Koliko?

— Sto hiljada dolara snizi glas bankar.

Detektivovim licem prelete čudna senka.

— Sto hiljada dolara, rekoste? — upitao je takođe tiho. — Toliko vam je uzela?

— Tačno! Pretpostavljam da ume da ga troši, ali ipak ne toliko mnogo da ne bi ostavila sumnju. Hoću da dobijem svoj novac pre nego što ga uspe smanjiti na nerazumnu meru...

— Shvatam — reče Džinezi. Šta ja imam od toga?

Lemonde se uspravi.

— Koliko se sećam, provizija agencije se zna? Kao i vaša?

— U redu — osmehnu se Džinezi. kao uzgred. — Mislio sam da ćete dodati nešto ako akcija bude brža... i efikasnija.

— Kako to da shvatim?

— Čujte, mister Lemonde — polako je izgovorio Džinezi, okrznuvši pogledom Majka Tenstala — ko još zna za novac?

— Ne razumem?

— Ko je još čuo da vam je ta žena ukrala sto hiljada dolara?

— Zašto?

Džinezi se, nasmeši kiselo.

— Jedan tip me prati — kazao je. — Sedi iza vaših leđa i pilji u nas. On verovatno zna za to. Zna i za mene, jer me je zamenio sa nekim, i morao sam da mu kažem i ime i zanimanje. Lako će da zaključiti da smo pošli za ženom i novcem. Tako će on poći za nama... ili pre nas.

Bankar je zurio u detektiva i s pažnjom ga slušao.

Džinezi nastavi:

— Pazite! Moj posao je da nađem tu ženu, zar ne? U redu, ja ću je naći. Mogu naći i novac, zar ne? Ali... ne garantujem da ćete ga sačuvati do Blava. To već nije moj posao.

Lemond je osetio da se znoji. Šta je hteo ovaj prokleti, nalickani detektiv.

— Recite konačno šta imate — prasnu.

— Pa, stvar je prosta — osmehnu se Džinezi. — Ja bih morao da se otarasim svih onih koji znaju za taj novac. Počevši od ovog lupeža ovde.

Bankar se ponovo uspravi.

— Čekajte — rekao je žustro — nećete reći valjda... da bi u tu potragu umešali i ubistvo?

— Da!

— Ne slažem se s tim!

— Kako hoćete! — sleže ramenima Džinezi — onda čuvajte svoju kožu kako znate. Međutim, ja ću paziti samo na svoju.

— Ja vas plaćam da mi taj novac nađete, ne interesuje me kako.

— Ali interesuje mene — reče Džinezi. — Vaša je krivica ako ste brbljali o sto hiljada dolara svako-

me i time doveli u opasnost i moj život.

— Ja... moram da priznam...

— Dakle, nešto ima? — pokazao rukom uvis detektiv. — Ja ću se osloboditi svih onih koji bi hteli da učestvuju u toj potrazi, ali na zakonski način! Razumete? Neće vaše ime biti spomenuto. Ni uprljano.

— Ipak mi se ne sviđa vaš stay...

— Morate se odlučiti, mister Lemonde — smeškao se Džinezi. — Sto hiljada dolara je suma o kojoj mnogi jedva stignu da sanjaju. Prema tome, oni će ići u pakao da bi je se domogli. Uostalom, i ta žena... otkud znate da nema dva-tri čuvara oko sebe?

— Možda ste u pravu — obori glavu bankar, napregnuto razmišljajući. — Za svaki slučaj, biću uz vas. Želim da toj ženi ne zafali ni dlaka s glave!

— To ne ulazi u naš dogovor — reče Džinezi. — Uostalom, zašto bi joj falila? Osećate li nešto više za nju i pored svega?

Džinezi kao da je pogađao bankareve misli.

— Možda — odgovorio je — ali to ne menja stvar. Vi se držite svojih uputstava.

— O kejl!

— Mislim da smo završili — ustade bankar, ali ga detektiv zadržao rukom da ponovo sedne.

— Još ne — reče. — Ko sve zna za novac?

— Noćas sam pričao o njemu — promrsi Lemond. — Šerif je čuo, ali nemam utisak da ga je impresionirala. Ni Doka...

— Doka?

— Da! Dok Holidej je ovde, na prenoćištu. Ali, ni on se nije mnogo uzbudio. Kockar kao što je Holidej, ima uvek dovoljno novaca.

Džinezi je lice se zateže.

— K vragu — opsovao je — to je najluđa stvar što ste učinili! Zna-te li vi ko je Holidej?

— Čuo sam ponešto — odgovorio je bankar.

— Ako se on umeša u poteru, onda se možemo svi oprostiti od novca, a i od života!

— Odustajete?

Ali Džinezi nije izgledao kao čovek koji bi se pokolebao.

— Ne — rekao je. — Da li ste sve pomenuli?

— Bio je tu i barmen — pokazao Lemond glavom prema Kempu. — Mislite da bi se taj usudio poći za tim novcem? Sav je kao... kao ona krpa kojom briše čaše!

— To nema veze — rekao je Džinezi. — Vaša žena, ta Higinsova ili Valker, nije ostavila bogzna kakav trag, zar ne? Znači, moramo se raspitivati uz put i to iz ovih stopa. Opisacete mi je tačno u detalje!

*
* *

Čim je video da su detektiv i bankar zajedno, Majk Tenstal je zaključio da lov na sto hiljada dolara počinje iz Prajsa. Istina, sav taj novac bio mu je pod nosom, ali to mu nikad ne bi palo na pamet. Za mis Valker je znao da je odbojna, hladnokrvna i opasna žena, da ume da se kocka, da puca u nuždi,

ali da je bila spremna i na nevestinski veo samo da bi se dokopala velikog novca, to je već bio vrhunac!

Bak Lemond je izišao napolje da pripremi konje, a Džinezi je ostao zamišljen, zagledan prema Kempu.

Lupež iz Debika, u Ajovi, nije gajio iluzije da ga detektiv ne opaža.

To je, uostalom, i hteo.

Zbog čega bi lupao glavu u traganju za Laurom Higinis, kada je mogao samo da prati Džinezi do cilja. Bar je on u tome trebalo da bude vičan.

Detektiv je najzad ustao i odšetao do šanka.

Tenstal je jasno video kako je izvadio tri velike novčanice i pružio prema barmenu. Šta je to hteo?

Kemp je nešto govorio, slegao ramenima, pokazivao na svoju zavijenu glavu i pravio grimase. Očigledno da je pričao o svom doživljaju prošle noći, kada je izbrbljao sve što je znao o bankaru, Higinsovoj i dolarima!

Tenstal nije bio toliko glup da ne zaključi da Džinezi skuplja podatke o svima koji znaju za taj novac. Kemp ga sigurno nije prepoznao u onom mraku; pa ipak, nije mu se dopadalo to njuškanje okolo.

On odgurnu stolicu od sebe i uputi se prema barmenu i detektivu.

Salun „Džonah“, tog jutra, kao da se zaveri protiv barmena: niko da svrati u njega. Kempa su okruživali sami stranci. Lemond, Džinezi, Tenstal... Nedostajao je još samo Holidej, pa da se kompletira nova gužva.

— Je li nešto zanimljivo to o če-

mu razgovarate? — obrati im se Tenstal.

Kemp zatvori usta, a detektiv ga samo okrnju pogledom preko ramena.

— Nastavite slobodno — promrmlja lupež, cereći se. — Ja se ionako dosađujem u Prajsu.

Barmen dohvati krpu i udalji se na drugi kraj.

Tenstal je očekivao da će i Džinezi otići, ali se ovaj okrete prema njemu s ironičnom osmehom na usnama.

— Vrlo ste uporni, mister — rekao je glasno. — Šta hoćete?

— Ne pravi se lud — dobaci tiho Tenstal — i ti si nanjušio bankarevu lovu, ha? Pa bi hteo da prigrabiš za sebe? Šta si izmislio kad tako s tobom poverljivo razgovara? Da se ne pretvaraš za saveznog maršala?

— Ja vas ne poznajem — glasno je rekao Džinezi. Tenstalu još nije bilo jasno zbog čega ovaj govori tako glasno, kada su u salunu bili samo njih trojica.

Međutim, detektiv je imao razloga za to.

Tenstal nije mogao da vidi iza leđa, kroz prozor, siluetu čoveka sa zvezdom. Šerif Pet Batrem se približavao tremu saluna, samo nekoliko koračaji iza Baka Lemonda.

Bob Kemp je prestao da briše ploču, privučen snažnim detektivovim glasom.

— Rekao sam vam da ste me zamislili sa nekim — nastavio je Džinezi. — Zato me ostavite na miru! — A onda je dodao još jače: — I

ne dodirujte svoj revolver, mister! Tenstal se zablenu u njega.

Prokletstvo, pomislio je, o čemu brblja ova bitanga? On nije ni mrdnuo šakom dole! Šta smeru?

Zatim je čuo korake iza sebe i posumnjao da mu je Džinezi možda namestio neku klopku.

Bila je to nehotična, skoro bezazlena reakcija iskusnog revolveraša.

Hteo je da mu ruka bude blizu oružja dok se bude okretao i pogledao ko se nalazi na ulazu.

Bob Kemp je uhvatio Tenstala pokret i jednostavno zažmurio u iščekivanju pucnjave.

Na ulazu su se našle dve senke: bankareva i šerifova.

Istog časa Alf Džinezi je povukao obarač svog džepnog, dvocevnog „remingtona“. Izvukao ga je munjevito ispod kaputa, iz specijalne kožne „narukvice“ pod pazuhom.

Oba zrna završila su put u prsima zaprepašćenog Tenstala.

Lupež je iskolačenih očiju buljio u svog suparnika, s nemim pitanjem na ustima kroz koja je izbijala krv. Desna šaka ostala mu je prosto zalepljena za dršku kolta, ali nije bilo snage da je pokrene.

U padu je udario glavom o ivicu šanka, a onda se od nje odbio u stranu, padajući na leđa.

Bio je mrtav!

Džinezi položi svoj „remington“ na šank istovremeno kada je Batrem izvukao svoj kolt i uperio u njega.

— Ne mrdajte! — naredio je.

Dva ubistva za dvadeset četiri časa — to je bilo previše za Peta Batrema.

— Šta se ovde dešava? — upitao je šerif pretećim glasom, obrativši se nekako istovremeno i barmenu i detektivu. — Ko ste sad pa vi?

Džinezi posegnu rukom pod kaput, ali ga ukoči škljocanje šerifovog kolta.

— Bez trikova — upozori ga ovaj.

Džinezi se osmenhu.

— Samo da vam pokažem — re-detektiv Alf Džinezi i morao sam da se branim od ovog nasrtljivca.

— Zašto?

— Zamenio me je s nekim i celo jutro me prati i dobacuje. Na kraju je hteo da izvuče oružje. Upozorio sam ga...

— Ti si bio tu, Bobe? — okrenu se Batrem prema barmenu.

— Jesam! — potvrdi ovaj. U sebi je pomislio da za tri velike novčanice može da bude na strani ovog manje neprijatnog stranca. A možda će na kraju dobiti još toliko. — Čuo sam kako ga je mister... mister Džinezi opomenuo da udalji ruku od opasača.

— Čuo si? — zareža šerif. — A da li si VIDEO?

Kemp zatrepča, malo zbunjen.

— Naravno — rekao je odmah potom. — A nadam se da ste i vi to videli, šerife?

— Ja pitam tebe — obrecnu se Batrem. Njemu se nije dopadalo Džinezijevo lice. Ili je to bilo u vezi s odelom? Sa belim kaputom, crnim ogrtačem, loknama duge plave kose?...

— Šta vi radite u Prajsu? — upitao je Batrem, vrativši natrag legitimaciju.

— Angažovan sam od strane mister Lemonda — pokazao je detektiv na bankara.

Batrem napravi kiselo lice.

— Vi? — reče. — Još se nadate svojim parama?

— Naravno — podiže glavu bankar, nezadovoljan šerifovim ponašanjem.

— Samo se nadajte — dobaci šerif.

— I hoću — povika Lemond. — Šta bih drugo mogao da uradim kad se zakon vrti od saluna do saluna, ni stopu dalje!

— Da li ste i vi videli da je ovaj momak prvi izazvao vašeg detektiva? — upita ironično Batrem.

— Jesam! — izbacila Lemond ne razmišljajući.

— Naravno — razvuče usta šerif. — Zar bi moglo drukčije? Možda znate i ko je on?

— Ja znam — umeša se Džinezi.

— Zaista? — okrenu se Batrem. — Malopre ste rekli da vas je pratio bez razloga? I da ga nepoznajete?

— Rekao sam da me je pratio — mirno uzvрати Džinezi. — Sad sam se setio ko je...

— Brzo se prisećate — promrmlja Batrem. — Kako sve znate?

— To mi je posao.

— Da, zamalo da zaboravim... Onda recite kako mu je ime, da znamo šta da mu stavimo na krst.

— Stavite Majk Tenstal... Uzgred, juri ga šerif iz Rolinsa zbog pljačke. To je najsvežije. Ako hoćete da ređam one ranije...

— Nije potrebno — prekide ga Batrem, mršteći se. — Pošto imate dobre svedoke, možete otići. Save-

tujem vam da odete što pre iz Prajsa. Najdalje za sat!

— Vi nemate pravo šerife da...
— umeša se Lemond.

— Imam ja sva prava ovde! — planu ovaj. — Mogu i da vas zadržim nekoliko dana u ćeliji, dok ispitam ponovo Kempa, dok dovedem sudiju i organizujem porotu. Sviđa li vam se to?

Lemond se povuče.

Džinezi ostavi dvocevni „remington” na svoje mesto. Na ulazu se već organizovala povećta gomila posmatrača što je Batrem iskoristio da odredi dvojicu da iznesu mrtvog Tenstala iz saluna napolje.

— Još ste tu? — okrete se Batrem prema bankaru i njegovom detektivu.

Džinezi podiže svoj šešir u znak pozdrava i iziđe napolje.

Dugi crni ogrtač lelujavao se oko njega, obmotavao čizme i odmah se potom razdvajao u tamnu lepezu.

Bob Kemp je razočarano gledao za njim.

Nadao se da će plavokosi stranac biti darežljiv kao malopre, ili mu bar zahvaliti. Međutim, ovaj kao da je zaboravio na to.

•
• •

Šerif je zakucao na vratima Holidejeve sobe i strpljivo sačekao da mu se otvori.

Otuda, međutim, niko se nije javljao.

On pritisnu bravu.

Nije bila zaključana.

Iznutra, iz sobe, zapahnuo ga je

usajali vazduh. oštar miris brendija, duvanski dim...

Zavese na prozorima bile su navučene do kraja i šerif je jedva uspeo da razazna stvari oko sebe.

Kockar se nalazio na postelji.

Nije mogao da zaključa da li spava ili je potpuno pijan!

Na malom okruglom stočiću nalazila se prazna boca.

Džordžijanac je ležao u čizmama, u košulji. Šerif se uputi prema zavesi s namerom da je pomakne i pusti u sobu malo svetlosti sunčanog, jesenjeg jutra.

Onda primeti da ga prate kockareve oči. Bio je budan.

U ruci mu se nalazio „linkoln”, uperen u šerifa.

— Samo malo pomerite, šerife — čuo je Batrem slab glas. Nije ličio na kockarev. Zvučao je šuplje, hrpavo, nemoćno.

On učini što mu je rečeno.

Tračak jutra osvetli zid iznad Holidejeve glave.

Lice čoveka iz Džordžije bilo je mučenički blede. Na košulji, ispod brade, kao da su se nazirale mrlje krvi. Velika bela maramica bila je grčevito stegnuta u levoj šaci. Opušci od cigareta do vrha su napunili drvenu pepeljaru. U boci je ostalo možda samo s prsta brendija.

— Mislio sam... — počeo Batrem.

— Upravo se spremam da odem, šerife — prekide ga kockar i spusti čizme na pod. Izgledao je malaksalo i bespomoćno. Međutim, nije želeo da se to primeti na njemu.

— Šta vam je? — upita Batrem.

U Efrajmu je mogla da gospodari.

Šerif Bili Čizum je odmah „na-seo” Salinom šarmu, koji mu je obećavao neke izgleda, ali ne odmah. Srce Sali Ford nije želelo da se brzo okuje.

Samo godinu dana joj je trebalo pa da svoj kazino preuredi i prepravi po svom ukusu. Lepa vlasnica postala je nadaleko čuvena po svojim dražima, okrutnosti, ali i zabavom na najvišem nivou. Jer, za ljude od kojih je Sent Luis ili Santa Fe bio previše daleko, kazino-bar Sali Ford predstavljao je delić tog dalekog, otmenog, drukčijeg sveta.

Žena je bila prisutna među svima, ukazivala svakom ponaosob čast, umela da se osmehne, da razonodi, da očara. Organizovala je prijeme za svoje najbolje goste, diskretno dovodila lepe devojke u sobe bogatih namernika ili oženjenih efrajmskih građana željnih zabave i drugih ženskih lica, osim onih kod kuće.

Svi su želeli da budu prijatelji Sali Ford.

Ona, međutim, nije imala prave prijatelje. Nije pravila razlike. Ali je prema neprijateljima bila surova. Ako bi izbegli njen bič, onda bi pali u ruke njenim „čuvarima reda”, najmljenim revolverašima koji su morali biti otmeno odeveni, a nemilosrdni u obavljanju posla.

Kada je Erl Balahed proigrao njenu naklonost i pokušao da joj umakne s ukradenim kovčežićem punim dragocenosti, njegovo mesto popunio je Kim Derbi. Taj je ranije igrao uglavnom momka za spoljne poslove. Sada se zagrevao za novu

ulogu, mada još uvek nije bio siguran da će to potrajati. Sali je imala gadnu čud...

Pošto je kočija bila spremna, Derbi se setio da bi vlasnici „Sali-bara” morao da pruži ruku i pomogne da se popne, a onda zauzme mesto kraj nje i uzme uzde u šake.

— Loše to izvodiš, Kime — dobacila mu je Sali i ostavila njegovu ruku da visi u vazduhu.

Svi na ulici su zastali.

To je bila uobičajena slika: kada Sali Ford izlazi u popodnevnu šetnju, onda obavezno ima na sebi drugu haljinu.

Kim Derbi je prečutao svoj odgovor na ženinu primedbu. Sačekao je da se popne, a dohvatio ivicu „bagija” da i sâm zauzme mesto pored nje.

— Sama ću — prekide ga Sali Ford.

Revolveraš se namrštio, ne shvatajući.

— Sami?

— Da. Ti se vrati na svoje mesto, Kime.

— Ali...

— Nema „ali”, Kime.

On je klimnuo glavom i odstupio.

Sali Ford se osmehnula ispod perja i ošinula bičem konja.

Derbi je gledao za njom, gušeći se u posvkama.

Od povratka iz Džakšna, kada joj je izručio Balaheda, bio joj je nesimpatičan. Podnosila ga je, ništa više. Ni senka ljubaznosti, ni bljesak onih pogleda kojima je nekada okruživala Erla Balaheda.

Jednom ću ga ubiti, rekla

Holidej stavi kolt u futrolu i osmehnu se na svoj miran, gorak način.

— Ništa, šerife — rekao je. — Loše sam spavao, ali sam zato kašljao iz sve snage. Niste čuli? Verovatno je pucnjava u salunu bila jača od moje bolesti.

Bolesti?

Pet Batrem je najzad setio nekih priča o kockarevoj bolji u prsima. Bilo je to u vezi pluća, bolest koja nagrizi, ali joj se ne zna čas kada će nadvladati.

— Leći li se to brendijem? — upita.

— Uglavnom — odgovori kockar. — Ali je olovo najbolji i najsigurniji lek.

— Kuda nameravate da odjašete?

Holidej se uspravi, ostade tako nekoliko časaka nepomičan kao da proverava može li izdržati. Pošto je utvrdio da može, počeo da nakućuje svoj kaput.

— Imam jedan posao u Efrajmu — reče.

— Poker?

— Ne...

— Dvoboj?

— Šerife, mnogo ste radoznali. Uostalom, reći ću vam: treba da vratim ovo laso njegovom vlasniku.

I on podiže smotani konopac. Laso je bilo kao i svako drugo, ali je verovatno imalo neku svoju posebnu istoriju.

— Čije je?

— Nekog Kima Derbija — odgovorio je kockar i glas mu dobi stari, metalni prizvuk. — Bio je čak

tako dobar da me pozove u Efrajm.

— Kakve veze ima laso...

— Ima. Njime me je vezao i bacio u prašinu. Ali, to je priča samo za nas dvojicu. Ne za vas.

Pet Batrem je gledao sumnjičavo u kockara.

— Nemoguće — rekao je zatim — da postoji čovek koji bi vas vezao lasom, tako... kao od šale.

— Nije bila šala, šerife. Da nisam dozvolio da mi nabaci laso, možda bi Kim Derbi umro, ali i nedužni putnici iz kočije za Grand Džakšn.

Kockar stavi šešir na glavu i popravi kravatu. Već je izgledao mnogo bolje.

— Mogu vam reći — dodao je potom — da je Kim Derbi već mrtav čovek.

— Ubićete ga?

— Ne — odmahnu glavom ovaj — umreće od straha.

I iziđe u hodnik.

!

Kada se pred putnikom ukažu maglom obavijeni vrhovi Vasač planina, gradić Efrajm iznenada iskrsne iz doline, poput gomile u neredu razbacanih sanduka.

Nalazio se na istočnoj strani reke Sevijer, koja je izvirala iz istoimenog jezera na jugozapadu, prema Nevadi.

Dok Holidej se nalazio na putu za Efrajm.

Iza njega se još ljeskala na mesečini srebrnasta kičma Grin Rivera.

O sedlu je imao Derbijevo laso.

U mislima, posao koji treba da

obavi. Nešto slično kockarskom du-
gu.

•
• •

Laka kola, dvosed, pokrivena zelenim platnom i krovom od žutog somota, nalazila su se pred velikim salunom. Bila je to kočija za dvoje nazvana „bagi“, u to vreme rado korišćena za dokone gospođe, razmažene kćerke bogatih građana i rančera, pa i za stariju gospodu kojima je obično sedlo bilo suviše tvrdo i neudobno.

Tog popodneva tri čoveka su upravo stavljala novu, sveže obojenu firmu kazina. Velika, žuta slova sa crnom senkom upadljivo su označavala da se tu nalazi „Sali-bar“, čuvena kazino-kockarnica Sali Ford iz Efrajma.

Upravo je Kim Derbi otvorio velika dvokrilna vrata da propusti ženu obučenu u žuto.

Izgleda da je žuto bila omiljena boja vlasnice kazina.

Derbi je bio sav uparađen. Očigledno su ga gušili visoki okovratnici, kaputi u struk, prsluk i pantalone pripijene uz butine. Ispod „melbâ“ šešira videla se njegova bela kosa i tamni kolutovi pod očima.

Veliki kolt u žutosmeđoj futroli bio mu je, pri vrhu, vezan kožnim gajtanom za nogu, da se ne bi klatio u hodu.

Žena je prošla kraj njega i dodirнула mu lice gomilom nojevog per-
na velikom šeširu.

bila Sali Ford.

Visoka, dobro građena, neodređenih godina, sa dosta šminke na lepom licu. Imala je visoko izdignute obrve i kose oči, malu šiljastu bradu i nešto veća usta, ali izvanredno skrojena i oblikovana.

Sali Ford!

Vlasnica čuvene kockarnice: bara i saluna u istj mah. Jedna od najpoznatijih žena Srednjeg zapada. Davno je bila u blatu, odakle se iznenada podigla udajom za Olivera Forda, hotelijera na Misisipiju, u Sent Džozefu. Devojka iz bara se odlično snašla u ulozi domaćice, izvanredno ušla u poslove, svojom pojavom povećala posetu i tako se Fordov potez zaista isplatio: oni koji su mu se podsmevali što je oženio barsku „damu“, uskoro su joj je klanjali i delili komplimente.

Bile su to lepe, lude godine.

Zatim je Oliver Ford umro.

Udovica Sali Ford je spakovala ono najosnovnije i krenula na Zapad. Nije htela da živi od uspomena.

Pre nego što je podigla svoj kazino u Efrajmu, morala je da izdrži borbu konkurencije u Denveru. Ostali vlasnici saluna i kockarnica nerado su gledali na lepu došljakinju i nimalo kavaljerski joj podmetali nogu. Izdržala je Sali Ford mnoge udarce, delila svoje, angažovala revolveraše; borila se sa potplaćenim šerifom, da bi se ponovo preselila još dalje na Zapad, posle dve godine „denverske pustolovine“.

Taj period njenog života umesto da je uništi samo ju je ojačao. Učinio ju je surovijom, bezosećajnijom i nepoverljivijom.

sebi. Ako ona to ne učini uskoro, ja ću!

Kazino Sali Ford nalazio se u samom centru Silton četvrti.

Bila je to dvospratna građevina sa dva ulaza: jedan iz glavne ulice, drugi s obale.

Taj drugi Sali Ford je dogradila kasnije, kako bi otvorila lakši prilaz drugoj vrsti gostiju, a ne samo uglednoj i probranijoj.

Zidovi su bili od tamnocrvenog, obojenog drveta, sa beloobojenim prozorskim ramovima i raznobojnim staklima. Veliki balkon pružao se preko celog zida, od ivice do ivice. Obuhvatao je šest visokih prozora od tri sobe na zapadnoj strani.

„Sali-bar” je bio mešavina saluna i kockarnice. Prvi deo bio je tipičan krčmarski ambijent, sa dugačkim šankom i obaveznim barmenom.

Tačno osamnaest stolova bilo je raspoređeno u prostoriji. Na njima su se nalazili crveni čaršavi sa četvrtastim, belim stolnjacima na sredini.

Zidovi su bili iskičeni velikim ogledalima u kojima je svako, iz nekog ugla, mogao da vidi sebe, pa se stvarao utisak da je tri puta više gostiju nego što jeste.

Iz ove prostorije, kroz staklena vrata, ulazilo se u malo predvorje. Tu su i danju i noću dežurali specijalno obučeni čuvari. Odatle se ulazilo u kockarnicu.

Sav nameštaj bio je presvučen plišem, pa su i zavese bile od istog materijala. Na sredini tavanice nalazio se ogroman luster sa šest pari

bledožutih svetiljki! Pod je bio zastrujen velikim tepihom. Na njemu se nalazio rulet, dok su tri pregrade od trske označavale ulaz u tri separea za poker.

Nešto manja sala za kockanje nalazila se u istočnom delu zgrade. U nju se ulazilo s obale. Mali most i daščano pristanište dogradila je Sali Ford produžujući ugao ulice sve do ulaza u svoj kazino.

Ta strana noću nikada nije bila osvetljena. Jedino mesečinom.

Njom su se služili rečni brođari, sitni lupeži željni pokera u manje svote, prolaznici koji su jedva uspevali da smeste konje u štalu i pretresu džepove za viski i večeru.

Bio je to ulaz za onaj običan, mali svet, od kojih je takođe živela Sali Ford i među kojima je ponekad regrutovala svoju „posadu”.

Samo što je „bagi” Sali Ford iščezao u oblaku prašine, u Efrajm je ušla nova kočija.

„Bekboard” sa Laurom Higinis i Tagom Vilsonom.

Kim Derbi je stajao na ulazu, žmirkajući na suncu. Da li su ga oči varale? Još jedna lepa žena u Efrajmu, to je bilo previše.

Sali Ford to neće trpeti.

On se predomisli i vrati se na samu ivicu velikog trema, sa šest glatkih, belo obojenih stubova.

„Bekboard” se zaustavio ispred Derbija. Tag Vilson je potcenjivački odmerio utegnutoг čuvara reda „Sali-bara”. Ovaj je, međutim, gledao u ženin profil.

Kočija je bila sva pod prašinom. Ništa bolje nisu izgledali ni dvoje u njoj, čovek i žena. Mora da su

potegli izdaleka, čim ovako izgledaju. Da li su bežali?

Laura Higinis pogleda u natpis. Oklevala je samo trenutak.

— Kreni dalje, Tag — rekla je.

Ali Kim Derbi se stvori kraj nje.

— Kuda? — upitao je. — „Sali-bar” ima dovoljno dobrih soba za tako lepu gošću.

Jednooki pratilac Laure Higinis se naže sa svog sedišta.

— Jesi li i ti inventar tog kazina? — upita.

Derbi se savlada. Njegova dužnost je da bude ljubazan, ponavljao je u sebi. Prvo ljubazan, a kasnije...

— Ja sam službenik — rekao je mirno. — Ovo je pravo mesto za vas. Sobe, muzika, kockarnica...

— Kockarnica? — prenu se žena u kočiji.

— Svakako. Ovo je kazino čuvene Sali Ford.

— Čuli smo o njoj — reče Vilson. — Ali, ne bi trebalo da smo suviše blizu. Tamo vidim neki mali salun.

— Kako hoćete — sleže ramenima Derbi. — Možda više volite pacove pod krevetom?

— Ima raznih pacova — cerio se Vilson i poterao konja.

Derbijeva šaka pade na kolt.

Otišli su u salun „Džil”. Bio je to jazbina, a ne mesto za onako lepu ženu. Zašto je izbegla kazino? Šta traži to lice u Efrajmu?...

•
• •

Čovek za šankom u „Džilu” zama-
lo nije ispustio bocu punu viskija,

kada je ugledao ženu sa svojim prati-
ciocem.

To je, zaista, bila retkost posled-
njih nedelja.

U salun su svraćali samo bedni-
ci, kojima je i dolar za noć bilo
mnogo.

Oni ostali okretali su se prema
„Sali-baru”, privučeni magnetskim
zvukom priča o njemu, o svemu
onom što se uveče nalazi iza nje-
govih zidova.

Laura Higinis nije marila za pra-
šinu koju je barmen užurbano či-
stio da bi na ploču mogla da spu-
sti svoju torbu.

— Molim? Želite možda sobu? —
upitao je uslužno.

— Dve — rekla je žena.

— Daću vam najbolje što imam
— rekao je čovek. — Samo... haš
šerif Čizum naložio mi je da se sva
ki gost upiše u knjigu. A ova knjiga
mi je ionako prazna — slegnuo je
ramenima, pogledavši u pravcu „Sa-
li-bara”.

— Ja bih da malo sperem grlo
— rekao je Tag Vilson i prevukao
prstima po bradi koja je počela vid-
ljivo da mu izbija po licu.

— Prvo se potpiši — naredi mu
Laura.

Lupež mrzovoljno prihvati pero.

Žena je već potpisala svoje. Ko-
liko je umeo da pročita, sada se zva-
la Dženet Bekol. Vilson se na to is-
cerio i nažvrljao: Džek Džons.

— Napóljju imam kola — obrati-
la se Laura barmenu, koji je kao
hipnotisan zurio u njene zelene oči.
— Molim vas da ih negde sklonite
i pobrinete se o konju.

— I o mom — ubaci se Vilson.

— U redu, reći ću svom momku.

— Htela bih i da se okupam.

— Spremiće vam se topla voda, gospodo — klanjao se čovek, uhvativši pogledom novčanicu od pet dolara koju mu je pripremala Higinsova.

— Da li je vaš šerif radoznao?

— Pa... uglavnom jeste. U poverenju, radoznala je Sali Ford, a to znači i on.

— Ostaću dan-dva — kazala je žena i skinula svoju torbu sa šanka. — Neka me niko ne uznemirava do uveče. Obično pucam kad neko zakuca na moja vrata!

Zatim se okrete i ostavi zapanjenog barmena.

Tag Vilson je pošao za Laurom cereći se glasno.

Mada to nije rekao glasno, sve više je dolazio do uverenja da mu je lepše bez Majka Tenstala. Nadao se da će njegov prijatelj stići suviše kasno njih dvoje. Bar ne pre nego što mu ova dinamit-žena ne padne u zagrljaj.

Kretala se hodnikom ispred njege, praćena usijanim revolveraševim pogledom. Zurio je u lako njihanje njenih bokova, u liniju vrata i struka, zamišljajući kako se ispod tih nabora ljubičaste haljine kriju najlepši oblici na svetu!

„Bićeš moja, zelenooka veštice“, mislio je u sebi, čvrsto rešen da je dobije po svaku cenu.

Laura Higinsova se okrenula na vratima svoje sobe.

— Pozvaću te večeras — rekla je.

— U sobu? — ponadao se Vilson.

— Za to nisi plaćen — odbrusila mu je nimalo nežno. Revolveraš je

ugušio kletvu koja mu je bila na vrhu jezika.

— Ja nisam uopšte ni plaćen — procedio je.

— Daću ti hiljadu dolara — odgovorila je. — Ako nemaš pametnijeg posla, Tag, ostani sa mnom još nekoliko dana. Nećeš se pokajati.

— Ovo već bolje zvuči — klimnuo je glavom Vilson. — Samo, nemajte me dugo držati na lancu.

Ona se osmehnula, otvarajući vrata.

— Nema tog lanca koji bi tebe zadržao, Tag — rekla je s neodređenim pogledom koji nije značio ništa, a mogao je da znači svašta.

— Vi ste đavolski u pravu! — izlete mu.

— Razmišljaš li o Majku?

— Sve manje — priznao je lupč.

— A o Holideju?

— To je moja zarada — isceri se Vilson. — Mislim da ste zaboravili na njega? Ili niste?

— Imam osećaj da nam je za petama.

— Nama? Pa, on nema pojma gde smo! Ne verujem ni da će nas Majk pronaći u roku od nedelju dana...

— Volela bih da dođe — procedila je žena, s mržnjom u očima. — Onda bi mogao da se pokažeš, Tag! Možeš li?

— Za vas mogu sve — rekao je Vilson, primićući se.

Laura Higinsova skliznu u sobu, kao senka. Miris njenog parfema ostade na vratima, obavijajući se oko revolveraša.

*
* *

„Bagi” Sali Ford prošao je „Kanjon lisice”, četiri milje južno od Efrajma.

Kosi popodneveni zraci oktobarskog sunca već su udarali o brežuljke i u doline spuštali tamne senke.

Laka zelenožuta kočija monotono je klopalarala preko neravnog terena. Žbunovi meskvite podsećali su na prolaznike koji se priklanjaju i ostaju u tom položaju sve dok blistavožuta haljina Sali Ford ne iščeze sa vidika.

Reka Sevijer nalazila se samo milju niže.

Zemljište je postajalo ravnije, drveće se ukazivalo s krošnjama kao zelenim oblacima. Kotur sunca dodirivao je liniju Vasač planina i žario mu šume.

Tridesetak metara od obale, gde je zemljište postalo neprohodno i strmo, Sali Ford je zaustavila „bagi”. Njena fino izvajana noga u tamnim, mrežastim čarapama izronila je iz nabora široke haljine i spustila se na papučicu.

Dole, kao iz vode, stub dima se puzao prema nebu, kroz rečno pruće i trsku.

Sali Ford zamahnu bičem i pucnu dva puta kroz vazduh.

Tišina obale bila je tako iznenađavajuća narušena. Lepet preplašenih ptica razbudio je obližnje lišće i zanjhalo granje.

Ne mareći za vlažnu, izdžigljalu travu, vlasnica kazina se uputila u

šipražje, u susret ogromnoj silueti nekog čoveka.

— Džozij? — viknula je žena.

Čovek je naglo skinuo sa glave svoj okrugli, slamnati šešir.

Pred Sali Ford iskrsnu crnac džinovskog rasta.

Imao je kratku, kovrdžavu kosu, ispupčeno čelo i široke nozdrve nad debelim ustima. Preko širokih leđa nosio je samo pohabani, bledoplavi prsluk bez dugmeta. Mišice su mu bile nabrekle i na rukama i na leđima. Bele platnene pantalone pretile su da će prsnuti prilepljene uz snažne Džozijeve noge.

Crnac je razmakao šibljice i napravio ženi prolaz.

Na samoj obali nalazila se mala krovinjara, od trske i blata. Bila je sastavljena iz samo jednog odeljenja. Ulaz su pokrivala dva prljava čaršava, a kroz probušeni krov virilo je parće čunka.

— Kako ide Džozij? — upitala je Sali Ford.

Crnac se nasmejao, bljesnuvši zubima kao grudvom snega.

— Odlično, mis Ford — odgovorio je — poboljšao sam rekord za čitavih deset sekundi.

Pri tome je pokazao na džepni sat obešen o gajtan oko vrata.

— Koliko bi to iznosilo? — raspitivala se žena.

— Ako budem nastavio, možda ću uspeti da se približim na dva minuta.

— To će biti odlično, Džozij!

Reka je na tom delu bila duboka, činilo se bez dna.

— Koliko je to metara, Džozij?

— Za dva minuta mogu da siđem

i na dubinu od pet metara, da uzmem sve što treba i da se vratim na vreme.

— Fino. A... koliko puta možeš sve to da ponoviš?

— Ne znam, mis Ford. Radiću dok ne padnem...

Ona je klimnula glavom.

— Donesi mi nešto sa dna! — predložila je i pokazala na reku.

Crnac je pristao. Okrenuo se i strmoglavio u vodu elegantnim skokom na glavu.

Činilo se da je prošla čitava večnost dok nije izronio.

U ruci je držao komad mahovinom obraslog kamena.

— Sad ga vrati na isto mesto — doviknula je žena.

— O kej...

Ponovo je zaronio. Za njim su na površini ostali mehurići i malo penne.

Kada je Džoz izronio — Sali Ford više nije bila na obali.

Na mestu gde se malopre nalazila, stajao je mali zavežljaj sa hranom, boca vina i deset dolara.

*
* *

U predvečerje toga dana, u Lobo Krik stigli su Bak Lemond i njegov detektiv, Alf Džinezi.

Izgledalo je da su na pravom trag.

Iz Lobo Krika samo je jedan pravac bio moguć: na zapad, prema Efrajmu.

Dotle je išlo kao podmazano.

„Bekboard” sa lepom ženom i je dnim jednookim strancem u srebr-

nastisovim fraku i cilindru padao je svakome u oči.

Bankar iz Blafa pustio je Džinezija da obavlja posao oko tragova. On je to činio na razne načine: lepim, novcem i silom.

Nije birao sredstva.

Ponekad se Lemond činio da Džinezi pre liči na lovca na ucene nego na detektiva. Istina, nije nosio opasač, ni veliki kolt, ali je brzo potezao ispod kaputa svoj dvocevni „remington”.

Konji su im posrtali od umora kada su ujahali u blatnjavu ali već sasušenu ulicu Lobo Krika.

Sumrak se lagano hvatao po brežuljcima, poput tamne paučine.

Lobo Krik, to je bilo desetak kuća od dasaka, zvonik crkve na iskraju i krčma „Plizont”, jedina zgrada na dva sprata.

Jedina ulica, široka, bez ravno porredanih tremova, bila je pusta kao ledina.

Opalo, prljavo lišće hvatalo se na kopita umornih životinja.

Bak Lemond upravi svog konja prema „Plizontu”.

Džinezijeve belac se mahinalno p vede za njim. Detektiv je smrknutog pogleda razgledao mračne prozore kuća, iza kojih kao da nije bilo života.

Nikada ranije nije bio u ovim krajevima. Bar ne blizu ove jazbine.

Što se Lemonda tiče, on je zaboravljao na opasnosti. Trenutno je želeo viski, a zatim da se nekako dokopa svog novca, i žene, naravno.

Tromim pokretima je napustio sedlo, osećajući kako mu udovi trnu od dugog zadržavanja u sedlu.

Bankar nije bio naročiti jahač, bar ne na duge staze. U Blafu je jahao samo da ne zaboravi kako izgleda sedlo.

Salun je bio poluprazan.

Ličio je na krčme od pre dvadeset godina, kada su zapadom kretali karavani, izbeglice pred indijanskim naježdama, desperadosi na putu prema zlatu, begunci ispred zakona, besposličari i skitnice.

Drvenarija na tavanu bila je nagorela od dima iz tučane peći na sredini. Zidovi isto tako gađavi i prljavi, mali šank oguljen od revolverskih zrna. Na prozorskim oknima hartija umesto stakla, stare poternice i pođerane platnene zavese.

Bak Lemond oseti želju da se vrati, ali iza njega je već stajao Džinezi.

To ga ohrabri, te zakorači u smrdljivu prostoriju, dočekan radoznalim pogledima.

U stvari, detektiv je više privlačio pažnju nego bankar.

Svojom dugom, kovrdžavom kosom, svojim belim kaputom, tamnim ogrtačem i bedrima bez opasača, Alf Džinezi je ličio na neko biće iz drugog sveta!

Jer, posetioci „Plizonta“ bili su tipovi koji su umesto lica imali senke: oskudna svetlost sa jedne lampe na srednjem stubu padala im je na obode šešira i skrivala ih sve do ramena.

Tek kad su se oči navikle na tu svetlost, Lemond i Džinezi su ukrstili poglede sa neobrijanim, mračnim tipovima kojima je obilovao Lo bo Krik.

Grubo istesani drveni stolovi, bez

prekrivača, stajali su u neredu pomešani, bez dovoljno stolica, nakašani pićem i mrvama.

Bilo ih je pet u salunu.

Dvojica za stolom u uglu i trojica za šankom. Bradati barmen je baš nešto živo objašnjavao kada ga je prekinuo ulazak stranaca.

Tajac je dočekao Baka Lemonda i Alfa Džinezija.

Ne obazirući se na to, detektiv pokaz rukom prema prvom slobodnom stolu. Lemond se sruči u stolicu.

— Viski? — dobaci bradati barmen, ali takvim glasom kao da bi najviše voleo da ga došljaci odbiju.

— Celu bocu — uzvрати Lemond. Džinesi ostade da stoji.

Pogled mu je bio prikovan za tri momka kraj šanka. Nekoga je trebalo da upita za Lauru Higinis i nje nog pratioca. Oni bi to mogli najbolje da znaju.

Bak Lemond je dograbio bocu i nestrpljivo otvorio. Nije imao vremena ni da sipa u čaše. Potegao je iz nje nekoliko dobrih gutljaja.

Detektiv se nasloni na šank, pret hodno obrisavši vrškom prstiju prašinu. Činio je to na izazivački način, stavljaajući prisutnima do znanja da ne haje za njihove smrknute poglede.

Onda položi na šank veliku novčanicu.

— Svakome po bocu — obrati se barmenu.

Tri momka se pogledaše međusobno.

Kao da ovaj Džinezijevo potez nije

napravio naročiti utisak na njih. Pa ipak...

Najstariji među njima, crvenokos, isturenih jagodica i u ožiljcima, upro je palac u sebe.

— Ja sam Tič Evans — rekao je muklim glasom — a ovo su Lari Geret i Dan Kesidi. Šta kupujete ovim viskijem, mister?

— Obaveštenje — odgovori Džinezi.

— Može — iskezi se Evans i podeli boce svojim prijateljima. — Reći ćemo vam i ono što ne znamo — dodao je nasmejavši se glasno.

Zubima je izvadio zapućaš i otpljunuo ga ustranu, na pod.

Džinezi je sa divljenjem posmatrao kako tečnost nestaje iz flaše i završava u Evansovom grlu, kao u rupi bez dna.

Malo dalje, za stolom, bankar iz Blafa je blaženo uzdahnio posle viskija i nadlanicom obrisao usta. Zatim je klimnuo glavom prema detektivu, dajući mu na znanje da nastavi sa raspitivanjem i da ne obraća pažnju na njega.

Posle druge čaše viskija, Bak Lemon je umesto osveženja osetio još jači umor.

Oči su mu se sklapale, glava sve više priklanjala na drugi. Spavalo mu se kao nikada.

Zašto taj Džinezi toliko dugo šurije s onim tipovima? Za taj deo posla bilo mu je potrebno samo nekoliko rečenica. Jedino ako ga ovi neobrijanci ne ucenjuju i ne traže dolare za obaveštenje...

Crvenokosi Tič Evans se najzad odobrovoljio i skinuo s usta grlić boce. Manje od pola ostalo je u njoj.

— Šta imaš da pitaš, stranče? — oslovio je Džinezi, ne skidajući pogled s njegovog besprekorno belog kaputa i ogrtača u kome bi se svaki drugi čovek sapleo i pao!

— Tražim jednu ženu — reče detektiv.

— Ženu? — nasmeja se Evans i gurnu laktom klempavog Gereta. — Čuješ ovo, Lari? Ovakav gospodin pa traži žensku u ovakvom ćumezu? Ide li ti to u glavu?

— Ne — odgovorio je Geret. — Možda traži nešto specijalno?

— Tačno — umeša se i detektiv. — Jedna žena i jedan čovek bez oka. U kočiji za dvoje.

Tič Evans nabra obrve.

— Žena? — ponovio je. — Zele-nooka? Ovakva prsa, struk — mahao je šakama po vazduhu. — Nju tražiš? Zašto?

— Samo je tražim, ne dajem odgovor zašto — hladno ga saseče Džinezi. — Ili si video ili nisi?

— Jesam — klimnuo je glavom Evans, uz prigušeno smejuljanje svojih drugara. — Bio sam vrlo blizu nje... a tada...

— Tada je dobio po glavi — dopuni ga Lari Geret, ljudina malog vrata i velikih očiju. Ispod šešira je imao povezanu šarenu maramu, ko zna zbog čega. — Takvu ćušku da je ova rupa zvonila ceo dan. Kao na bogoslužnju!

— Šta to znači? — namršti se Džinezi.

— Ošamarila me je kada sam hteo da je pomilujem — odgovorio je crvenokosi. — A onda je njen ćoravko izvukao kolt i zapretio da će

nas sve nanizati na gomilu ako se ne odmaknemo.

— Kad je to bilo?

— Danas, pred podne otprilike, možda i ranije.

— Šta su tražili ovde?

— Ništa. Ona je bila žedna a on isto tako. Samo su pili različito: ona vodu, on viski.

— Kažete, uperio je kolt? — vrati se detektiv na malopredašnju temu. — Brzo je izvukao?

— Đavolski brzo — odmahnu glavom Evans. — Mi nismo revolveraši, mister, više se snalazimo pesnicama, ali nismo ni za bacanje. Ipak na sje svu trojicu iznenadio. Sve mi se činilo da je zacopan u tu vešticu.

— S obzirom da ločeš ceo dan — dobaci Džinezi — dosta dobro vidiš?

Evans se iskezi.

— Ja vidim samo ono što treba. Dakle, platili smo tvoje piće, sad možeš da se izgubiš!

Ali detektiv ostade na istom mestu, ne hajući za Evensove reči.

— Vidite onog tamo? — došapnuo je i pokazao prema Baku Lemondu, čija se glava već naslanjala na sto.

— Ko ti je to? — upita Geret. — Dadilja?

— Tako nešto — složi se detektiv. — Zakleo se da me oženi s tom vešticom, zelenookom... i ne ispušta me iz vida. Moram na neki način da mu umaknem.

— Pa, kakve to ima veze sa nama? — podrugnu se Evans. — Ne izgledaš kao tatina maza. Da nas ne farbaš?

— Izgleda da ne stojite s parama baš najbolje — primeti detektiv.

Geret pogleda u Kesidija, a ovaj u Evansa.

— Pa?

— Možete da zaradite svaki po dvadeset dolara.

— Da ga ubijemo? — isceri se Geret.

— Ne — uzvratu Džinezi. — Samo da ga zadržite neko vreme dok se ne udaljim. Malo ga propustite kroz šake, ništa više. Posle, toga mu neće pasti na pamet da ide za mnom. Vratit će se svojoj kući.

— Gle? — nakostreši se Evans.

— Da nešto ne mučkaš?

— Mučkam glavom — dobaci Džinezi — i dolarima. A ti?

— Ne vidim novac — reče ovaj.

— Hoćete ili ne?

— Zašto ne? — smeškao se Geret. — Odavno nisam zagrejao dla nove. A čovek ne izgleda tako slabšan, biće prave makljaže...

— Čekaj — zaustavi ga Evans, posmatrajući sumnjičavo detektiva. — Novac tražimo odmah.

— Naravno — složi se Džinezi.

— Tu nešto nije u redu — na to će crvenokosi — ako daš novac i iskradeš se, kako ćeš znati da ćemo uraditi to zašto si nas platio?

— Jednostavno. Neću otići daleko. Vratit ću se da proverim da li je „dadilja“ otišla. Ako nije, nanizaću vas svu trojicu na gomilu.

— Kako? — pršte u smeh Evans.

— Noktima.

— Ne, već revolverom.

— To bih voleo da vidim — cerekao se i dalje Evans, proverivši

detektivov pojas: bez sumnje, bio je nenaoružan. — Baš da vidim!

— Pa, gledaj — kao uzgred do-
baci Džinezi i munjevito zavuče ru-
ku pod kaput. Dvocevni „remington“ bljesnuo mu je u šaci poput munje.

Tič Evans se zablenu u par tam-
nih smrtonosnih otvora upravljenih
u njegov stomak.

— To je malo za trojicu — proce-
dio je.

— Sve zavisi ko će prvi da pad-
ne — reče detektiv veselim glasom.
— Dakle?

— Biće u redu — promumla Ge-
ret.

Džinezi vrati oružje natrag i is-
tovremeno izvuče šest bledozelen-
kastih novčanica.

— Ovo je vaše.

Tič Evans se okrete prema Le-
mondu.

Bankar je već bio zaspao za sto-
lom. Dugo jahanje sasvim mu je is-
crpilo telo. Nije imao snage ni da se
dovuče do bilo kakvog kreveta.

Detektiv baci srebrnjak prema
barmenu i iziđe napolje, bez žurbe.

Tamo je zamenio konje kod grad-
skog štalara, preneo svoje sedlo i
odjahao u mrak, na zapad.

*
* *

Bak Lemond se trgao odjednom,
nesvestan gde se uopšte nalazi. Gla-
va ga je bolela, ništa od umora nije
iščililo iz tela, naprotiv: kao da su
mu utrnuli i najudaljeniji delići
tkiva.

Pogledao je u žmiravo svetlo i u
senke ispred sebe.

Onda je protresao glavom. Do
vraga, psovao je u sebi, zar mu je
pošlo za rukom da zaspi za stolom,
kao poslednjoj pijanduri?

U salunu su ostali samo barmen
i tri tipa sa kojima je Džinezi ma-
lopre razgovarao. Malopre?

On izvadi svoj džepni sat i baci
pogled. Nebesa! Pa, otada je prošao
čitav sat!

Evans, Geret i Kesidi posmatrali
su Lemonda sa neskrivenom zlura-
došću.

Bankar se obazreo oko sebe, ali
detektiva nije video.

— Gde je...

— Vaš prijatelj? — dopuni ga
Evans, približavajući se na svojim
snažnim, krivim nogama. — Otišao
je...

Verovatno da smesti konje, pomi-
sli Lemond.

Nešto mu se nije dopadala u pog-
ledima trojice neznanca u Lobo
Kriku. Kao da su nešto očekivali od
njega. Nešto da učini ili da pogre-
ši.

— Kada je otišao? — upita ban-
kar.

— Odavno — odgovorio je Evans
podbočivši se.

— Kako? Šta ima toliko da se ba-
kće s konjima...

Evans se okrenu prema Geretu i
Kesidiju, a onda ponovo prema Le-
mondu.

— Konjima? O kakvim konjima
govorite, mister? Da li ste pijani ili
šašavi?

Bankar se namršti. Šta su to sme-
rali? Sad su se i ona dvojica prib-

ližili, obrazujući polukrug oko stola za kojim je sedeo bankar iz Blafa.

Međutim, nije bilo jednostavno zaplašiti krupnog Baka Lemonda.

— Zar niste čuli šta je Tič kazao, mister? — oglasi se sada i Lari Geret. — Vaš prijatelj je otišao! Više mu nije potrebna dadilja.

— Dadilja? .

— Baš je to rekao: „dadilja” — ponovi Evans.

Bak Lemond je pokušao da shvati: ako je Alf Džinezi zaista pobegao od njega, onda nije video logičniji razlog tome od činjenice da mu je samo on, Lemond, svojim prisustvom otežavao praćenje traga Laure Higin.

Ako je i otišao, sigurno je računao da će sâm brže stići do cilja.

Pa ipak, zašto mu to nije rekao?

Zašto se tako podlo izvukao kad je on zadremao za stolom?

Zašto ga je ostavio baš ovde, u Lobo Kriku, najpustijem naselju na Zapadu?

Osetio je da ga je podilazi gnev.

Tič Evans je samo dolio vatru na ulje, rekavši.

— Biće bolje za vas, mister, da zaboravite na njega. I da se vratite tamo odakle ste pošli.

Bankar je lagano ustao sa stolice.

— Ja znam šta je najbolje — kazao je tiho.

— Šta to? — cerio se Evans.

— Da idete do đavola!

Čovekov osmeh zamre na njegovom licu. Koža mu se postepeno začeže, oči zaokrugliše i ispuniše sjajem.

— To nije trebalo da kažete, mi-

ster — promrsio je Evans, ali s nekom pakošću u glasu.

— Kazaću vam još nešto — isprsi se bankar — mene niko ne može tek tako ostaviti, bez ijedne reči. Naći ću ja njega!

— Ne, nećete...

— Ko će me zadržati?

— Mi — pokaza Evans na sebe i na Gereta i Kesidija.

Bankar nije shvatio ništa. U stvari, razumeo je najzad da mu se oni postavljaju na put iz njemu nepoznatih razloga. Ili su možda osetili da ima novaca?

— Imam kod sebe pedeset dolara — rekao je muklo. — Je li to ono što hoćete?

— I to — odgovori Evans — ali, u svakom slučaju ne možete dalje!

Bankar odgurnu stolicu od sebe.

To više nije „mirisalo” na šalu.

Bradati barmen skide sa ploče ceo red čaša, a onda i veliko elipsasto ogledalo u pozlaćenom ramu.

Lemond to opazi i raširi kaput.

— Ako mislite da me ubijete — dobaci oporo — imajte u vidu da nisam naoružan.

— Nećemo vas ubiti — zacerekao se Geret. — To sigurno nećemo.

— Lari je u pravu — nadoveza se Kesidi. — Nećemo vas ubiti. Bar ne olovom.

Hoće tuču, sinu kroz Lemondovu glavu.

Nije nalazio nikakav način da to izbegne.

Morao je da to prihvati kao činjenicu. Sve drugo bilo bi po njega ponižavajuće.

Nije bio navikao da moli. Pa, ni da odstupa.

— Izgleda da nije samo novac u pitanju, momci? — rekao je.

— Čovek je vrlo mudar — naruga se Evans. — Mister, biće bolje za vas da sednete popijete još jedno piće i zaboravite na vašeg prijatelja. Ako je on otišao na zapad, vi pohađajte na istok. To vam toplo preporučujem.

— Rekao sam da idete do đavola — bio je Lemondov odgovor.

Lari Geret se postavi ispred Evansa.

— To je već uvreda, mister — kazao je, skupivši usta u grimasu uveljenosti. — Da imamo šerifa, možda bismo podigli optužbu protiv vas.

— Ali ga nemamo — žalosnim glasom će Evans. — Zato rešavamo probleme onako kako mi smatramo da je najbolje.

Bak Lemond je upola saslušao crvenokosog ispred sebe. Bez reči je krenuo prema izlazu neobično krupnih koraka. Ali nije odmakao mnogo.

Lari Geret ga sustiže u nekoliko skokova.

Više se nije smeškao. Bio je željan tuče i niko ga ne bi odvratio da propusti priliku koja mu se ukazala.

— Rekli smo vam da ne možete napolje — prosijtao je.

— Nemam nameru ovde da ostanem — bio je uporan Lemond.

Geret je trenutak oklevao. U stran čevim očima nije opazio strah, iako se nadao da će u njegovom strahu uživati.

— Ja kažem da nećeš! — raskorači se Geret.

Istog časa dobio je strahovit udarac po bradi.

Odleteo je prema vratima kao kopitom pogoden. Nije uspeo da se uhvati ni za šta usput i održi ravnotežu.

Leđima je udario u rasklimatana vrata, rastvorio ih i — nestao u noći.

Tič Evans je jedan časak bio zadivljen ovim udarcem.

Ali, to ga nije omelo da ga mučki udari s leđa za vrata.

Bak Lemond je posrnuo, ali je ostao na nogama.

Uspravio se zadivljujuće brzo, spreman da uzvрати udarac. Evans je ponovo pružio ruku, ali je naleteo na Lemondov lakat. Bankar, istina, nije imao kondicije, ali je to nadoknađivao besom. Kada je Kesidi poleteo prema njemu glavom u stomak, stigao je da ga udari vrhom čizme i slomije dva zuba.

Napadač je ostao na podu, ustiju punih krvi, kao gromom pogoden.

Evansu je uspelo da zakači bankara po uhu i prostre na pod.

Istovremeno, Lari Geret se vratio spolja, spreman da raskomada stranca. Slično je osećao i Kesidi, što se njega tiče, on bi ga najradije olovom zakucao za pod „Plizonta”.

Bak Lemond se pridigao na jedno koleno, kada ga je pogodila Evansova čizma po licu i ponovo bacila na prljavi pod.

— Ubiću ga! — cvilio je Kesidi, koji nije mogao da prežali izbijanje zuba. Mašio se kolta, ali su mu cilj zaklanjali Evans i Geret.

Njih dvojica su na smenu zasi-

pali Lemonda, udarcima za vrat, a potom nogama u rebra.

— Sklonite se! — zaurao je Kesidi, otkočivši oružje.

Bankar je ležao nepokretan.

— Hej! — povika zadihano Evans. — Onaj momak je rekao da ga sam...

— Briga me! — planu Kesidi, pokazujući rukom na usta. — Izbio mi je zub! Raskrvavio me! Ubiću ga!

Evans je slegnuo ramenima i odmakao se.

Na kraju krajeva, neće biti prvi put da Lobo Krik proguta strance ili one koji su manje brzi i manje jači od ostalih.

Dan Kesidi nanišani u bankarevu glavu.

Kada je hitac planuo, Tiču Evansu se učini da dolazi sa neke druge strane. Bio je već došao do šanka da uzme viski, kada mu se pucanju učinio sumnjivim. Okrenuo se.

Kesidi je stajao čudno savijen, pridržavajući levom šakom zglobove desne.

Njegov kolt bio je na zemlji, kraj nogu.

Prokletstvo!

Lari Geret je držao ruku nad opsačem, ali se nije usuđivao da spusti niže. Gledao je prema ulazu, kao omađijan.

Tič Evans se povede za njegovim pogledom.

Vrata su bila otvorena, između krila je stajao čovek.

Oblačak barutnog dima izvlačio je napolje ledeni, noćni vazduh.

Imao je na sebi plašt koji mu je,

dok je stajao, skrivao celu figuru osim čizama i glave.

Kada ga je rastvorio da vrati kolt natrag, Evans ugleda širok opasač i teške koltove s ukrasnim drškama. Cev koja je nestajala u futroli bila je sjajna.

Video je rub bele košulje, rukav sa riševima, i krajeve dugog crnog kaputa.

Lice mu je bilo hladno, kao zvezdani odsjaj nad Vasač planinama.

A oči... Nebesa! Bile su to dve ledenе kocke leda sa plavim senkama. Pogled na njih budio je čudnu drhtavicu i jezu.

Tič Evans je zaboravio na svoj revolver.

Stranac stupi korak napred i vrata se za njim sklopiše.

On levom šakom dotače zakačku pod vratom i pusti da mu se rastvori plašt. Imao je crvenu postavu, crvenu kao krv.

— Ko si ti? — proštenja Dan Kesidi, sažinjajući se prema svom odbačenom koltu, ali tako da to ne bude upadljivo.

Kako je stranac ćutao, on se okrete prema Geretu.

— Lari! Tiče! Ubijte ga! Ranio me je, vidite!...

Evans se odvoji od šanka.

— Nezgodno je mešati se u tuđe stvari — dobacio je prema čoveku na ulazu.

— Nezgodno je pucati u bespomoćnog čoveka — uzvratio je ovaj glasom hladnim poput planinskog vazduha, a opet mirnim poput površine Sevljer jezera.

Dan Kesidi je osetio da njegovi drugari oklevaju. Da ih nešto sputava, okiva, davi. Sam nije bio svestan toga — želeo je da se domogne kolta po svaku cenu. Levom rukom, svejedno, samo da ga podigne i isprazni u to suludo, fantomsko stvorenje koje je iskrslu u noći i razderalo mu ruku.

— Mister, ovo je Lobo Krik — rekao je Evans. — Niste baš prikladno obučeni za ovakvo mesto. Da niste zalutali?

— Imate sobu? — obrati se čovek barmenu.

Ovaj je slegnuo ramenima, u nedoumici. Mislio je da će se Evans i ostali razbesneti ako kaže da ima. A opet, nije mu pristajalo da laže, činilo se da bi stranac to odmah otkrio.

— Sobe nisu baš pogodne — proćedio je bradonja.

— Nije ni noć — dobaci ovaj.

Kesidi uluči priliku dok je stranac razgovarao sa barmenom i dograbi kolt.

Istovremeno, Lari Geret se solidarisao s njim i izvukao svoj.

Plašt zagonetnog stranca se lako za njiha; iz njega, kao iz tame, buknuše narandžasti cvetovi.

Skoro da ih nije pogledao dok je pucao.

Bili su prespori.

Dan Kesidi je dobio novo zrno u šaku, ovog puta u levu. Zauriao je i kleknuo.

Lari Geret je bio bolje sreće: olovo čudesnog strelca pogodilo je samo kolt, ne meso. Ipak, od udarca zrna utrnuili su mu prsti. Kao da ga je opeklo po celoj podlaktici.

Tič Evans je bio razboritiji: odmakao je ruku dalje od opasača.

— Dakle, imate sobu? — ponovio je stranac pitanje prebledelom barmenu.

Klimnuo je glavom. Uostalom, u „Plizontu“ nije bilo gostiju već nekoliko dana. Salun je, kao uklet, primao samo besposličare iz Lobo Krika.

— Ko ste vi? — dobaci pitanje Evans. — Šta tražite u Lobo Kriku?

— Prolazim — odgovorio je preko ramena stranac. — A ti, burazeru... zabavljaš se premlaćivanjući strance?

Evansove zenice se suziše. Kako je ovaj stranac znao da čovek na podu ne pripada Lobo Kriku? Da li ga je, možda, poznavao?

— Da li se to tebe tiče?

— Možda — odgovorio je čovek i pokazao prstom na bocu u vrhu prašnjave police. — Je li ono bren-di?

— Jeste — proćedi barmen.

— Sipajte.

Dan Kesidi se dovuče do prve stolice i nekako se smesti u nju. Geretu više nije padalo na pamet da pođe prema svom koltu. Kad već Evans nije hteo da preduzima ništa značajnije, nije video razloga da to on čini.

Na podu, Bak Lemond je počeo da dolazi k svesti.

Oglasio se tihim ječanjem. Bolela su ga rebra, teme, leđa. Lice mu je bilo prekriveno plavim masnicama, telo kao da mu se smanjio od udaraca.

Uspeo je da podigne glavu. Zatim je oslonio telo na laktove. Koliko je mogao da utvrdi, ništa nije bilo slomljeno. Ali je ipak bolelo.

Prvo je ugledao Evansa, kao kroz maglu. Zatim, na stolici, Kesidija kako grči lice. Niz ruke mu se nešto slivalo. Krv?

Šta se dogodilo?

Lari Geret je ukočeno stajao pored stola, nekoliko metara dalje.

Tišina je ispunjavala prijavu salun. Zatim je zveknula čaša o šank.

Bankar skrenu pogled na tu stranu.

Neki nepoznat čovek stajao je leđima okrenut. Visok, u plaštu od svile. Ne, to nije Džinezi. Nije ga video dotle. Nije bio u krčmi kad su počeli da ga napadaju.

Tada se visoki došljak okrenuo. Lice mu je bilo tvrdo, pogled bezizrazan.

Bankar je zatreptao, s nevericom.

— Niste daleko došli, mister Lemond — dobacio mu je stranac. Evans je načuljio uši. Znači, ipak su se poznavali!

— Vi...?

— Možete da se podignete? Imate sve košćice?

— Čini mi se — prostenja Lemond i počeo da se uspravlja. — Šta vi ovde radite, Dok?

— Putujem za Efrajm. Šta je s vašom mis Valker?

— Prošla je ovuda — promrmlja Lemond. — Idem sa vama.

— Niko ne ide sa mnom — odgovorio je ovaj. — Pa, ni vi.

— Ali, upravo me je napustio detektiv. Ne znam zašto. A kada

sam hteo da ga tražim, ovi ovde su skočili na mene!

— To je bila šala — dobaci Evans.

— Šala? — skoro se zagrcnu bankar. — Ove modrice nazivate šalom?

— Tačno! U Lobo Kriku se tako šali, mister!

Lemond se zagleda u Kesidijeve šake. Odjednom se obradova njegovom bolu.

— Ko te je tako izrešetao, momče? — upitao je, popravljajući povrnutu kragu svog kaputa. Ali, nije dobio odgovor. Umesto reči, jasno mu je kazivao Kesidijev pogled: s mržnjom je zurio u stranca za šankom.

Tič Evans kao da više nije bio raspoložen za tuču. Ni bankar. Njegovo ionako umorno telo vapilo je za posteljom. Društvo poznatog kokara malo mu je povratilo samopouzdanje.

— Ostajete ovu noć, Dok? — upitao je Lemond.

— To nema veze sa našim putevima — odgovori ovaj.

— Niste baš druželjubivi.

— Ne mogu da budem drukčiji.

Lemond se dotetura do šanka, ali ne zbog pića. Zatražio je malo vode i neku krpu. Hladni oblozi su mu bili sada neophodnije od viskija.

Barmen pronađe ispod šanka neki lavor, nasu u njega vodu iz bokala i dodade peškir.

Kada je osetio da mu oblozi pričaju i zaceljuju, bio je mnogo raspoloženiji.

— Častim piće, Dok... — rekao je i okrenuo se.

Međutim, tamo gde se maločas nalazio kockar — nije bilo nikoga.

Lemond pretraži pogledom krčmu ali tu su bili samo njih četvorica.

— Gde je Dok? — upitao je, odlažući mokri peškir ustranu.

— Stalno gubite prijatelje — pod smehnu mu se Evans. — Zar vam je to neki doktor? Ne izgleda...

— On jeste doktor, zubar. Možda ne znate? Zove se Dok. Dok Holidej!

Bilo je pravo zadovoljstvo videti lica Evansa, Gereta i Kesidija. Bila su bleđa, izdužena i skamenjena.

— Šta? — procedio je Geret. — To je Dok Holidej? I vi ga poznajete?

— Kao što ste videli — isprsi se bankar.

Pogledali su prema drvenom stepeništu kuda se išlo u sobe na spratu. Sva njihova nanovo probuđena ratobornost i osvetoljubivost splanula je istog trena.

Tič Evans se nakašljao, uzmičući prema izlazu.

— Vreme je — reče. — Zar nećete sa mnom? — upita svoje drugare.

Geret pomože Kesidiju i sva trojica se išunjaše napolje.

Ledeni dah kockarevog prisustva preneo se i na barmena. I on je zurio prema stepenicama. Tuda se, pre par minuta, popeo legendarni kockar. Lobo Krik će imati sutra o čemu da bruji...

— Daj i meni sobu — prenuo ga je Lemond. Još nije bio načisto zbog

čega je Džinezi otišao bez objašnjenja i pozdrava. U svakom slučaju, Laura Higgins je prošla ovuda to je više nego sigurno. Čuo je da se pominje, sećao se toga kao kroz san. Valjda je posle i zaspao za stolom.

— Mister — zaustavio ga je barmen — jeste li sigurni da je ono Dok Holidej?

— Jesam!

— Da li ste stvarno prijatelji?

Lemond se zamisli za trenutak.

— Ne — priznao je — ali se poznajemo. Zašto pitaš?

— Onako... Nije izgledao kao neko ko bi vam odmah pritrčao u pomoć. Pa ipak vas je spasao...

— Kako? — namršti se bankar.

— Ne znate? Kesidi je već bio uperio revolver u vas kada je on naišao i izbio mu iz ruke.

Bak Lemond razrogači oči.

— To je uradio? — procedio je, ništa ne shvatajući. — Nisam ni sanjao.

Barmen se udalji na drugi kraj šanka.

Bak Lemond dohvati ključ od sobe i zamišljen se uspe uz stepenice. Dugovao je život čoveku koga jedva poznaje. A nije shvatao da za Holideja nema razlike kad se radi o lupežima: on staje na stranu svakog onog ko je slabiji ili bespomoćniji.

Pa, bio on bankar iz Blafa ili skitnica na nekom od drumova Zapada...

Laura Higin je dobijala.

Ružičast separe za poker u „Sali-baru” bio je dupke pun.

Ljudi su ostavljali rulet u velikoj sali, napuštali započete partije pokera u susednim separeima, tiskali se oko stola za kojim je crvenokosa žena očiju zelenih kao smaragd delila „lekcije” partnerima jačeg pola neverovatnom veštinom.

Bilo je veče, kraj oktobra. Nebom su jezdili tamni oblaci kao zaplašena, zbijena krda bivola.

„Sali-bar” je blistao. Nije bilo ugla u kojem nije gorela svetiljka. Iza stubova stajali su, diskretno postavljeni, pomoćnici glavnog čuvara reda Kima Derbija. Imali su ista odelja, iste opasače, pa im je i stas bio sličan.

Laura Higin je došla sa namepom da se kocka.

Pratio ju je kao senka jednooki Tag Vilson. Ovog puta bio je obrijan, nešto zategnutiji nego obično, ali u svom obaveznom cilindru, srebrnosivom fraku do kolena i pruga stim pantalonama.

Žena kao Higinsova morala je da privuče pažnju svih.

I kao žena i kao novo lice u Efrajmu. Lice koje sadrži puno tajni. Od onih ženstvenih do onih najobičnijih koje izazivaju pitanja otkud je, zašto je došla, kuda će...

Bila je u dugoj haljini sa perjem oko dekoltea. A dekolte je bio dovoljno prostran da pokaže obline na kojima bi joj pozavidela svaka žena. Utegnut struk kao da se lomio pri hodu. Preko šesira sa veštačkim cvećem nalazio se crni „šla-

jer”. Podigla ga je čim je sela za sto.

Oni najbrži imali su tu „sreću” da joj budu partneri.

Na žalost, nisu ni sanjali da će se zbog toga gorko pokajati.

Jer, Laura Higin je nemilosrdna uzimala novac. Blefirajući, osmejući se, varajući, služila se svim vrstama trikova koje je naučila tokom ovih godina, od smrti svog oca, čuvenog kockara-varalice Ralfa Higinisa.

Njeni partneri su svoje osmehe za menili sleđenim izrazima lica. Nisu verovali da ih karta tako „neće”. Ništa im nije polazilo za rukom, nasadali su na blef ili bi žena imala adut više.

I gomila dolara rasla je pred lepom neznankom.

Tag Vilson je stajao više Laure Higin kao stražar. Nije pratio igru; zadovoljavao se time da zuri u ženin vrat ili da stavi do znanja svima onima koji bi pokušali da joj se približe, da tu nemaju šta da traže.

Čovek po imenu Li Lokart, jedan od Derbijevih pomoćnika, izižao je iz ružičastog separea zamišljeno.

U prolazu je zastao pored visokog momka kraj stuba, koji je nadgledao istočnu stranu sale za rulet.

— Ima li šta, Bredi? — pitao je Lokart.

— Sve je u redu — odgovorio je momak.

Lokart produži dalje, prema stubištu gde su se nalazile velike saksije sa kalifornijskim kaktusima.

Imao je široka ramena i duge noge, pa je tako izgledao nezgrapno građen. Govorilo se da se nikad nije nasmejao, niti uzbudio. Bio je to čovek od čeličnih živača, ali imao je jednu slabost: viski.

Nikad se nije znalo hoće li se izgubiti sa svog „radnog mesta“ i zauzeti neku busiju sa bocom u šakama. Nekoliko puta mu je Sali Ford pretila da će ga otpustiti, ali bi uvek prevagnula činjenica da je Lokart, trezan, odličan revolveraš i majstor za istočnjačke veštine udarca. To je kažu, načuo na dokovima Nju Orleansa.

Kim Derbi je stajao u podnožju širokih stepenica.

Lokart mu priđe, gledajući po sali, a ne u njega.

— U ružičastom separeu — obratio mu se Lokart.

— Tuča?

— Ne. Varalica na pokeru...

Derbi okrznu pogledom svog pomoćnika:

— Pa? — upita. — Zar ti je potrebna pomoć?

— Nije, ali...

— Govori već jednom!

— U pitanju je žena.

Kim Derbi se namršti. Žena, a vara? To se nije dešavalo u Efrajmu otkad je on tu. Varali su lopovi, profesionalni kockari, ubice sa poternica, propali bankari i veleposednici, ali žene su retko zalazile, a još manje da su se usuđivale da varaju.

— Sama je? — upita Derbi.

— Ima nekog pratioca, ali on ne igra. Leži mi na anđela čuvara.

— Videćemo — procedi Derbi i

krenu napred. Lokart ga je pratio u stopu.

Derbi je odmah prepoznao neznanu koja je tog dana došla u Efrajm u „bekboardu“ i odsela u salunu „Džil“ umesto kod njih.

Samo je Sali Ford mogla da se meri sa tom ženom. Derbi je poređio jednu sa drugom i nije bio nacističkoj da dâ preimućstvo. Sali je bila možda nešto punija, požudnija, a strankinja zagonetnija i poželjnija. Ono što ju je posebno ukrašavalo bile su oči!

Kim Derbi ukloni sve koji su mu stajali na putu do stola. Onda je zastao i nekoliko minuta posmatrao igru.

Lokart je nepomično pratio žene prste.

Onda oseti kako ga Derbi vuče za rukav, da se povuku.

— Misliš da si bolji od nje? — upitao ga je Derbi.

— Pokušavam da budem najbolji — odgovorio je Lokart.

— Onda sedi i igraj.

Lokart klimnu glavom. Derbi se osmehnu, pripretivši prstom.

— Nemoj joj uzeti sve — reče. — Neka misli da je ipak imala sreće.

— Razumem.

Čovek se udalji, skidajući u hodu svoje ravnoobodni šešir sa pantljikom od crne svile.

Sala za rulet već je počinjala da se usijava. Iako su se napolju taložili oblaci, unutra je bilo đavolski sparno. Kim Derbi izvadi maramicu i obrisao čelo. Okovratnik ga je žuljio poput čelika. Jedva je disao pod prslukom i kaputom.

Popeo se na sprat. Korake su mu prigušivali dugi tepisi, razastrti preko stepenica i hodnika.

Primetio je svetlost u budoaru Sali Ford.

Vratila se!

Pokucao je. Činilo mu se da je prošla večnost pre nego što je njen glas kazao „slobodno”.

Belokosi čuvar reda ušao je u bogato nameštenu prostoriju s nekom vrstom bojažljivosti. Sve je bilo u ogledalima, mirisalo je na čudne, omamljujuće mirise. Veliki ormari dosezali su skoro do tavanice.

— Ima li nešto naročito, Kime? — upitala je Sali Ford skidajući gornji deo haljine kao da se nalazi pred ogledalom, a ne pred užarenim kaubojevim očima.

— Pa, ne naročito...

— Zašto si onda došao?

Sali je ostala samo u donjem rublju. Izgledala je izazivački i, sve-sna toga, okrenula je prema Derbiju svoja nabujala prsa.

Čovekove usne se očas sasušiše.

— Dakle? — prenu ga ona.

— Dole, u ružičastom separeu se nalazi žena. Vara na kartama.

— Pa, što se to mene tiče? Tu si ti, Lokart, Ejmulin, Bronko, Adams...

— Ali, žena je đavolski lepa.

Sali Ford ispod oka odmeri Derbija.

— Šta hoćeš time da kažeš, kobile?

On se osmehnu, mada to nije želeo. Sali Ford je bila ipak samo že-

na, sujetna, ljubomorna, opasna ako je ugrožena.

— Ništa — odgovorio je. — Oko nje je gužva. Niko se ne kocka, posmatra njenu igru.

— Kažeš da je lepa? Lepša od mene?

— Skoro kao vi, Sali.

— Lažeš — nasmejala se ona i počela da otkopča niz dugmači na leđima. — Mislim da ti se sviđa. Zar nisam u pravu?

— Ne...

— Gubi se! — iznenada je promenila glas i sevnula očima. — Ne želim da ti vidim lice. Zar je tvoje mesto ovde ili u sali za rulet.

— Ali...

— Još jednu reč i otpušten si!

Kim Derbi uzdahnu i iziđe u hodnik. Nekoliko trenutaka je stajao pred vratima. Unutra, u početku se ništa nije čulo, a onda je tresnuo neki predmet. Verovatno vaza.

Kim Derbi se nasmejao u sebi.

Ali, to je bilo njegovo poslednje smejanje...

*
* *

Čuvar reda „Sali-bara” vratio se u donje prostorije. U susret mu je dolazio Li Lokart. Lice mu, po običaju, nije odavalo ništa.

— Dobio si je? — upita ga Derbi.

— Izgubio sam.

Derbi je jedva verovao svojim ušima.

— Ti... ti si izgubio od žene? Šališ se, Li?

— Ona se nije šalila — slegnuo

je pomoćnik ramenima. — Uzela mi je poslednji cent. A onda je ustala i otišla.

— Nije više u separeu?

— Ne.

— Onda ćemo je potražiti u „Džilu” — progundā Derbi. — Nisi saznao ko je i odakle dolazi?

— Pokušao sam... ali mi je stavila do znanja da gledam svoja posla.

Kim Derbi bez reči ostavi svog pomoćnika i krenu prema izlazu. Mogao je otići i do šerifa Bilija Čizuma, da ga pošalje da joj zvanično postavi neka pitanja. Međutim, hteo je da to lično obavi.

Barmen u „Džilu” je zevao od dosade. U salunu nije bilo nikog; ceo svet kao da se preselio u „Sali-bar”. Ceo Efrajm. Za neki časak oglasiće se i muzika u prvom delu, gde se nalazila mala pozornica, smeštena iznad klavira. Tako je Sali Ford i zvukom mamila goste.

Kim Derbi ćutke dođe do velike knjige i okrenu je prema sebi.

— Kako se potpisala ona žena?
— upitao je oštro.

Barmen užurbano pokaza na dva poslednja imena.

— Dženet Bekol? I... Džek Džons! Kakva su to imena?

— Ne znam — odgovorio je čovek. — Meni je šerif kazao da se potpisuju i ja im to govorim.

— Koja je soba te Bekolove?

— Prva...

Derbi odgurnu knjigu i ustrča uz stepenice. Peo se pognute glave, a kad ju je podigao na poslednjem

stepeniku, ispred lica mu se ukaza cev velikog kolta.

Podigao je glavu još više. Iznad njega cerio se Tag Vilson.

— Kuda, momak?

Derbi se uspravi.

— Nisam ja za tebe momak — rekao je mirno. — Želim da razgovaram sa tvojom... tvojom saputnicom.

— Ona ne prima nikog.

— Mene će primiti.

— Ne verujem. Ja sam ovlašćen da rasterujem mušice...

I zape oroz.

— Tako? — samo je kazao Derbi i nešto kao osmeh mu izbi po licu. Nije izgledao ni uvređen ni besan.

Bez reči se okrenuo i vratio istim putem.

Vilson ga isprati podrugljivim pogledom.

*
* *

Noć.

Poodmakli pozni sati. Vetar je rasterao oblake i mesec se pojavio odnekud poput aveti.

Šest izduženih senki prešlo je preko glavne efrajmske ulice, za trenutak se rasplinule pri svetlima „Sali-bara” a onda se opet pojavile na zidu „Džil” saluna.

Barmen se stvorio kraj vrata na prvi udarac šake.

— Ne pali — opomenu ga čvrst, muški glas.

On se skloni ustranu.

Prepoznao je šerifa Čizuma.

Iza njega su stupili Derbi, Lokart i još tri stasita momka bez šešira.

Bili Čizum je ličio na nekog rančera. Nosio je razdrljenu košulju, raskopčan kaput, pohaban šešir i široke pantalone preko prašnjavih čizama sa mamuzama.

Za razliku od svih čuvara zakona, šerif Efrajma je svoju zvezdu nosio o pojasu.

Uopšte, bio je to neobičan čovek. Spolje je izgledao nemaran, smeten, odsutan, ali je taj prvi utisak varao. Čizum je odlično vladao svojim mozgom, svojim koltom i svojim maršalskim pravima.

Jedino čemu nije odolevao bila su osećanja prema Sali Ford.

Ni sâm nje umeo da objasni tu svoju slabost.

Jedino je znao da mu tu nema pomoći: od prvog susreta on se pokorio ženinim čarima: I njenim povestima. Naravno, ne u tolikoj meri da zapusti svoje dužnosti, ali dovoljno se jasno opredeljivao na njenu stranu i prema njoj usklađivao zakon.

Šest u tamu umotanih prilika peo se trulim stepenicama prema sobi Laure Higin.

Računali su da žena spava. I njen jednooki pas-čuvar.

Bili Čizum nije mario za priče o ženinoj lepoti. Za njega je bila lepa samo Sali Ford. Ostale su mogle da idu do đavola.

Zastali su pred vratima, s obe strane.

Kim Derbi je izvukao revolver, ali ga Čizum pokretom ruke umiri i natera da vrati natrag.

Britisnuo je rukama bravu. Nije popuštala.

Onda je podigao čizmu i svom snagom udario. Iskočila su kao dinamitom zahvaćena.

Kim Derbi istog časa kresnu šibicu.

Soba je bila prazna!

— Prokletstvo — promrsio je Lokart.

Postelja je bila nedirnuta, zavese nenamaknute na prozor, lampa na stolu hladna.

Bili Čizum je izgledao vrlo zbunjeno.

Bili su to izgubljeni trenuci. Dok su lupali glavu gde je u to doba mogla da bude žena, Kim Derbi se dosetio jadu.

Ali prekasno!

Hladan zvuk zapinjanje kolta iza njihovih leđa ukočio im je udove.

Tag Vilson se nalazio u hodniku, držeći na nišanu dva momka iz „Sali-bara”. Onda ih je gurnuo u sobu. Levom rukom je držao upaljenu svetiljku.

— Gore ruke! — dobacio im je preteći.

Šerif je hteo da se okrene, ali ga jednooki prekide.

— Ne okreći se! Inače pucam...

— Ja sam šerif Efrajma...

— Briga me. Skinite opasače.

Oklevali su.

Vilson spusti cev prema Derbije-
vom stomaku.

— Počni ti prvi, druškane... i ne izazivaj mi prst. Svrbi me đavolski!

Čuvar reda u „Sali-baru” nije imao kud. I ostali su ga sledili; je-

dino je Čizum stajao nepokretan, podignutih ruku. On bi pre pao mrtav nego predao svoj revolver.

— Bio si mi sumnjiv — dobacio je Vilson Derbiju, stavljajući svetiljku na sto kraj ulaza. — Čim si onako mirno otišao, znao sam da nešto smišljaš. Ali se nisam nadao i ovom zvezdonoscu.

Lokart je bio najbliži svetiljci. Delio ga je samo pokret ruke da je obori na pod i u mraku se baci na jednookog.

Derbi je bio ispred njega, zaklanjajući ga. Tag Vilson nije stigao sve da prati.

Lokartova šaka već je bila sasvim blizu usijanog stakla.

Samo mali pokret...

Tada je prasnulo hitac sa vrata. Zrno je oprljilo Lokartovu šaku. On je trže prema usnama, liznuvši je mahinalno.

Na ulazu je stajala Laura Higans.

Mali damski pištolj pušio se u njenoj maloj ruci.

Bili Čizum je morao priznati da je lepa.

— Džentlmeni, čemu imam da zahvalim za vašu posetu? — upitala je Laura Higans.

— Imam prijavu protiv vas — rekao je šerif. — Ali, pre toga recite ovom vašem čoveku da se ne igra oružjem.

— Ja se ne igram, šerife — dobacio je Vilson. — Vi se igrate zakona! Upadate u sobe kao u štale. I još vodite sobom pet momaka!

Čizum spusti ruke. Prisustvo žene malo je popustilo napetost. Kim

Derbi je uprkos svemu bio očaran očima nepoznate gošće saluna „Džil“.

— Upisani ste kao Dženet Bekol — rekao je šerif. — Zašto ste došli ovamo? I zašto varate na pokeru?

— Zar sam varala? — upitala je žena.

— Videli su vas.

— Ko to? Moji partneri nisu prigovarali.

— Postoje ljudi zaduženi za red u „Sali-baru“. Oni su otkrili da varate. Moraću da vas uhapsim.

— Čekaj — prekide ga Kim Derbi. — Biće dovoljno da je izbaciš iz grada, kroz... recimo dvadeset četiri časa. Naravno, neće imati pristupa u „Sali-bar“ bez posebne dozvole.

— Tvoje — okrenu se Čizum pema njemu — ili Sali Ford,

— Svejedno — smeškao se Derbi.

— Razgovaraću sa njom — rekao je šerif. — Zaboraviću na to da ste uperili oružje u zakon, mister — obratio se iscerenom Vilsonu. — Otputujte sutra popode, najdalje!

— Neću moći, šerife — rekla je Laura. — Moram da sačekam nekoga.

— Koga? — trže se Vilson. — Mislite na Majka? On neće umeti da nas nađe.

— Ne mislim na njega.

— Koga onda?

— Predosećam da je blizu... Dok Holidej!

Ovome se ni Vilson nije nadao.

Šerif Bili Čizum nasloni palac na jedan krak svoje značke, nimalo

oduševljen pretpostavkom da bi u Efrajm mogao da dođe slavni kockar.

— Holidej? — prenuo se Kim Derbi. — Ne mislite da će se usuditi da dođe ovamo?

— Imam neke neraščišćene račune s njim — rekla je Laura Higgs.

— I ja... — promrmljao je Derbi za sebe. Vedro raspoloženje brzo ga je napustilo. Setio se kočije pred Grand Džakšnom, hvatanja Erla Balaheda, lasa s kojim je bacio kockara u prašinu...

Odjednom je bio svestan da će to za njega biti paklena opasnost ako zaista dođe.

I ne samo za njega!

Kockar takvog kalibra mogao bi da zasmeta i Sali Ford. Ako bude rešio da igra, niko mu se ne može suprotstaviti. Opašće interesovanje za kazino, ljudi će izbegavati mesto na kome se bude nalazio čovek iz Džordžije, neće pomoći ni trikovi, ništa!

— Ne bi valjalo da dođe — javio se šerif, prenuvši iz misli sve prisutne.

— On sigurno ne misli tako — rekla je Laura. — Njega ništa ne može sprečiti da dođe. Nikakav zakon!

— Mislite? — nakostreši se Čizum.

Žena pomisli da je našla osetljivo mesto u šerifa.

— Neće mu biti prvi put — nastavila je. — On se drži pravila da ne izaziva prvi. A ko njega izazove, taj je obezbedio mesto u paklu. Ni vi niste izuzetak, šerife!

Bili Čizum je naslućivao pravu nameru lepe žene. Ali sad to nije bilo važno.

— Kako znate da će doći ovamo? — upita šerif.

— Naši putevi se isprepliću — rekla je Laura. — Već godinama. Ne želim da pobegnem, hoću da to okončam jednom.

— Imate nameru da i nekog od nas uvučete u to? — nadnese se Kim Derbi nad njom. — Mene na primer?

— Ako vam odgovara?

Ali ga Čizum prekide naglo:

— Kim, ti ne pripadaš sebi, već Sali Ford!

— Biće to dobro i za nju — odgovorio je čuvar reda u kazinu. — Složiće se.

— Sve su to gluposti — umeša se Tag Vilson. — Niko mi ne garantuje da će ta kockarska ajkula doći u Efrajm! Zašto bi došao baš ovamo? I zašto uopšte stojim ovde, usred noći, kao budala? Gde će mis Val... mis Bekol da spava? Ovde su vrata razvaljena!

— Može u „Sali-baru“ da nam bude gost? — predloži Derbi s ošmehom.

— Kim — ponovo ga prekide šerif strpljivim tonom — zvao si me da uhapsimo ovu varalicu u suknji, a sada joj nudiš gostoprimstvo? Šta ti je?

— I ja se pitam — progura se Vilson napred, s dlanom na dršci svog revolvera. Lice mu je bilo u senci, ali ono jedino zdravo oko sijalo je kao svitac u letnjim mesecima. — Najbolje da se izgubite! Svi!

— Ne deri se — upade mu u reč Čizum. — Otići ćemo kad ja to budem hteo! I ne diraj kolt, ionako mi duguješ...

— Ne dajem ja na vašu značku ni pet para! — dobaci jednooki i odmače se.

Istog časa Li Lokart ga udari s leđa, po vratu. Bio je to udarac u kratkom ali oštrom zamahu, ivicom dlana.

Lupež iz Ajove pao je kao posećen pred noge svojih, do malopre razoružanih, protivnika.

Kim Derbi ga jednostavno prekoraci i stade uz Lauru.

— To što nameravate — reče joj — nećete moći sami. Možda vam mogu pomoći?

— Ako sam vas dobro procenila — uzvratila je ona polako — više ćete pomoći sebi, zar ne?

— Ne plašim se. A vi... drhtite?

— Klecaju mi kolena od vaše blizine — nasmejala se grlenim glasom i okrenula mu leđa. Zastala je na vratima, nešto iskošene glave. Sve oči bile su uprte u nju.

— Šta će reći vaša gospodarica ako odsednem tamo na vaš poziv?

Izazivala ga je, pred svima.

Da nije bilo prisutnih, Kim Derbi bi se možda premišljao. Ovako, skupio je hrabrost da se osmehne i kaže.

— To nije vaša briga, mis Bekol. Prepustite to meni.

Šerif Bili Čizum nezadovoljno zavrtne glavom.

— Moje stvari — reče Laura i pokaza na neraspakovane kofere.

— Ponesite! — naredi Derbi trojici momaka koji su stajali sve vreme čuteći. Šerif gundajući izađe prvi u hodnik i napusti zagušljivi salun pre ostalih.

Bili Čizum nije čekao jutro.

Otišao je pravo u odaje Sali Ford, i probudio je. Vlasnica kazina bi svakog drugog išibala zbog toga, ali je šerifu praštala. Na kraju krajeva, on je bio njena najbolja zaštita, jer je bio zakon.

Žena je ogrnula kućni ogrtač i malo uredila kosu. Međutim, Bili Čizum nije želeo da na bilo koji način koristi noć u kojoj su se našli sami. Trudio se da bude vrlo zvaničan. I vrlo jasan.

Žena je mirno saslušala izveštaj o provali u salunu „Džil“, o ponašanju Kima Derbija i o zagonetnoj ženi-kockaru, u kojoj bi mogla da ima rivalku kad se tiče primata u Efrajmu.

— Neka ode sutra — rekla je na kraju, kad je šerif ućutao. — I neka Holideja čeka na drugom mestu. Ne ovde.

— U redu, izbacicu je.

Sali Ford se zagleda u Čizuma.

— Zar se ona tebi ne sviđa, Bili? Šerifovo lice ostade ozbiljno kad je rekao.

— Vi znate ko se meni sviđa.

Zatim je uzeo šešir sa stolice i stavio ga na glavu tek kad je napustio sobu.

— Nebesa — progundao je, zastavši da udahne vazduh — kakva koža!

*
* *

Bila je to duga noć u Efrajmu.

Nikome nije davala mira vest da će Holidej možda doći u ovaj gradić na obali reke Sevijer.

Šerif je čuo prilično loše vesti o naseljima gde se zadržavao kockar. Svuda su bili pucnji i leševi, pre ili posle pokera, a možda između.

Sali Ford se pred šerifom pretvarala da je ta vest nije potresla. Ali, u srcu je osetila hladnoću.

Osećaj s kojim se rastala odavno!

Kim Derbi se setio Grand Džakšna i onog prokletog lasa. Čak ga je izazivački i pozvao da dođe, ako poželi. I sada, kad je ona žena ukazala mogućnost da se doći, osetio je strah.

Što se tiče Taga Vilsona, on se probudio sa bolovima u glavi i vratu. Ležao je u sobi svoje poslodavke, sam, boljeći u pod.

Kad se malo pribrao i setio se svega, jurnuo je prema svojoj sobi.

Međutim, tamo nije bilo Laure Higins!

Prevarila ga je!

Otišla je s onim nagizdanim, utegnutim kravarem!

On pomilova kundak svog oružja i počeo da se trese od smeha... Kučka! Još ona nije upoznala Taga Vilsona. Još ne...

*
* *

Noć još traje u Efrajmu.

Sali Ford više nema nameru da nastavi spavanje. Oblači se i pali najveću svetiljku.

Izišla je u prostrani hodnik, ogrnuta debelim ogrtačem do zemlje.

Iz senke levog stuba na vrhu stepeništa izronio je Li Lokart. Lice mu je nepromenjeno: mirno, bezosećajno, nedokučivo. Za sve osim za Sali Ford on je pomoćnik Kimu Derbiju. Inače, za vlasniču „Sali-bara” on je verna senka. Čovek od poverenja.

— Kako mu je? — upitala je žena.

— Čuti... Ne jede, ne pije. Mislim da je na kraju snaga.

— Neka me zapamti! — rekla je Sali Ford, stisnutih zuba.

Silazili su stepenicama sve do velike zavesе, iza koje su se nalazila drvena vrata sa velikom, poprečnom gredom i bravom od kovanog gvožđa spolja.

Lokart izvuče svežanj velikih ključeva, odabra onaj pravi i gurnu u otvor. Uz sablasnu škripu vrata su se otvorila prema tamnom otvoru u zidu. Odatle su počinjale stepenice, u zemlju.

Lokart prihvati lampu od žene i pođe napred, izdižući je visoko.

Stepenice su bila pune zavoja, vrlo strme, vlažne i ojedene po ivicama. Senke čoveka i žene pretvarale su se u siluete džinovskih razmera.

Kada su stigli na kraj, našli su se pred novim vratima, još masivnijim. Lokart ponovo odabra ključ i stavi u bravu.

— Ostani napolju — obratila mu se žena i uzela lampu. Lokart se povuče u senku.

Sali Ford polako uđe u memljivu prostoriju bez prozora i bez svetlosti. Imala je jedan tronožac, tri sklepana sanduka kao krevet i na podu, na iskrzanoj asuri, zdele sa je-lom i zemljani vrč sa vodom.

Na krevetu je sedeo čovek, zaras-tao u bradu, gologlav, poderane ko-šulje, spuštene glave. Obe ruke spojene su mu policijskim liscama i jednim lancem pričvršćen za zid.

Kroz raspuklu košulju na leđima vide se krvavi tragovi od udaraca bičem.

— Kako si noćas? — ogłosi se žena slatkim, umiljatim glasom.

Čovek podiže glavu, žmirnu na svetlost kroz trepavice uputi dug, mutan pogled u ženu.

— Zar se nisi zaželeo vazduha? Ljubavi? O čemu razmišljaš?

Bio je to Erl Balahed!

Čovek koji je pokrao vlasnicu kazina, prurušio se u sveštenika i pokušao da se preko Grand Džakš-na domogne Teksasa ili Meksika.

Lice mu je bilo izmučeno, tamni podočnjaci ugasili su njegov inače blistav, nemiran pogled.

Osveta Sali Ford bila je surova!

Od trenutka kada ga je Derbi do-veo u Efrajm, Li Lokart ga je smes-tio u podrum i prepustio Sali Ford da ga šiba i muči.

Bivši čovek od poverenja, čuvar reda i elegantni štićenik lepe udo-vice iz Denvera, ispaštao je ne zbog dragocenosti i nakita koje je uzeo, već zbog odbacivanja ljubavi žene koja na to nije bila naviknuta!

Jedino se on usudio da je ostavi! Nju, Sali Ford!

Prišla je i pomilovala ga po licu. Nije se bojala. Uostalom, bio je ve-zan. Kao pas!

— Ne zaboravi — kazala je tiho — da te ne mrzim. Šta više, ostalo je nepromenjeno. Volim te, budalo! Ali... ponizio si me i to teško opraštam...

Balahed zatrese rukama i lanac zazveča.

— Voliš me — procedio je hrapa-vim glasom. — Vidim koliko si lju-bavi unela u to: lanac i bič! Neka si prokleta!...

— Ne proklinji — upozorila ga je, bez ljutnje. — Štedi snagu! Još si ti potreban tvojoj Sali. Ili me možda mrziš? Reci?

Ćutao je.

— Vidiš, vrlo si nezahvalan — nastavila je ona. — Dok se ja upi-njem da te prezrem i ne uspevam, jer srce kaže suprotno, u tvojim očima vidim samo bes i gađenje. Ne izazivaj, inače ćeš ostati tu i is-trulićeš! Napolju nema ko da te spase!

Balahed je zurio u ženu, savla-đujući svoja osećanja. Odjednom joj je poverovao na reč: bila je u sta-nju da ga satre ako zaželi. Trebalo je da se savlada, savlada... Ali ta-ko da ona to ne oseti.

— Dok čamiš tu, kao lopov, mogao bi da se setiš i onih lepih trenutaka sa mnom? Govorio si o ljubavi i o večnosti. Samo dok nisi uspeo da me pokradeš! Tada je bilo kasno da te zamrzim toliko da bih Derbiju naredila da te ubije. Htela sam te živog.

— Derbi? — javio se Balahed. — Taj seljak... sigurno se šepuri na mom mestu gore. A možda... možda je zauzeo moje mesto i kod tebe? Recil!

— Zar bi te to pogodilo? — osmehnula se Sali Ford.

Balahed počeo da trza lancem.

— Došla si da mi i to kažeš? Da me još više mučiš? Bolje da odeš odavde! Ne želim da te gledam...

Žena se osmehivala sve više.

— Nemoj mi reći da si još ljubomoran? — dobacila je.

— Nisam ni lud — odgovorio je i uspravio se. — To bi htela da čuješ, pa da uživaš?

— Svaka žena to voli — rekla je. — Ipak, nije mi jasno zbog čega si pokrao svoju Sali? Imao si novaca dosta, imao si lepo mesto, malo si radio... Imao si mene. Šta si hteo više?

Balahed je opet začutao.

Ona nije shvatila da su se razlozi nalazili u onome što je pobrojala. Balahedu je bilo preko glave nezasićene žene, osećao se kao tuđe vlasništvo, nije mogao da diše bez njene dozvole. A zatim, bio je tu Ingl Pejs, na Rio Grandu, na krajnjem jugu Teksasa.

Tamo se nalazila devojka koju je ostavio kao petnaestogodišnju curu. Obećao joj je da će se vratiti bogat. Kada je pomislio da će to biti, nije stigao dalje od Grand Džakšna.

— Zašto ćutiš? — trgao ga je Salin glas. — Zar ne želiš da izideš na svetlo dana?

— Zar ti ne znaš sama odgovor? — muklo se odazvao.

Ustala je i krenula prema vratima.

— Pazi — opomenula je — još jedan propust, onaj najmanje, i ubiće te! Bez milosti!

Iako je sve čuo kroz odškrinuta vrata, Li Lokart se nije mešao u odluke Sali Ford. Čutke je prihvatio od nje svetiljku, zaključao vrata i krenuo napred, prema gornjem delu kazina.

*
* *

U zoru, Kim Derbi je zakucao na vrata Laurine sobe.

Čuo je šumove unutra.

Pomislio je u prvi mah da je neko kod nje. Zvučalo bi neverovatno da taj „neko” bude onaj jednooki lupez koji izigrava viteza-zaštitnika!

Iznenada oseti bes i ramenom udari u vrata.

Nisu popuštala.

On se zalete još jednom, ali...

Nije uspeo da se zaustavi kada se iznutra okrenuo ključ. Laura Higgins je dala prolaz zahuktalom čuvaru reda i on je uleteo u sobu kao razjareni bufalo.

Tresnuo je preko fotelje pravo na postelju, udarivši glavom o zid!

Izgledalo je zaista smešno i žena se nasmejala od srca.

Derbi pocrvene, skidajući sa ramena jastuke. Napravio je budalu od sebe. U sobi nije bilo nikoga.

— Nisam čula da kucate — obratila mu se Laura ozbiljnim glasom.

Derbi skide šešir. Oči su mu blistale. Laura Higinis je bila vrlo izazovna u svilenoj, ružičastoj kućnoj haljini s izrezom koji je pokazivao više nego što je uobičajeno.

— Hteo sam... da vidim kako ste? — rekao je čuvar reda, prilazeći stopu po stopu.

Žena je, međutim kružila oko fotelje, stavljajući je uvek između sebe i Derbija.

— Dobro sam, kao što vidite — odgovorila je. — Sad možete da odete.

— Suviše ste dobro — promrmljao je Derbi i snažnim zamahom odbacio fotelju u stranu.

— Šta hoćete? — upitala je, pogledavši ga s prezirom. — Da li ste došli po naredbi Sali Ford? Ili po svojoj želji?

Ali, Kim Derbi nije bio raspoložen za preklapanje. Želeo je tu ženu još toplu od postelje, i ništa ga ne bi moglo zadržati.

Bacio se na nju poput planinskog lava. Uzalud je Laura Higinis pokušala da izmigolji, nije uspela. Poneti Derbijevim zamahom, pali su na postelju. On je poklopi telom i počeo da joj razgolićuje ramena. Disao je

užurbano, zaslepljen njenom blizinom, žarom njenih očiju, mirisom kože i belinom vrata.

Sada je prestala da se opire. Ležala je mirno i on pomisli, da je snaga iščezla iz nje.

Iscerio se.

Ona se na to, sa svoje strane, nasmešila ljupko.

Kim Derbi prinese glavu bliže..

Tada ženina ruka odnekud izroni i njeni prsti se zabodoše u naspasnikove oči.

Bol mu je prostrelio mozak, prošao kičmu i ispunio mu sve delove tela. Zaurlao je i prevrnuo se u stranu, hvatajući se za oči.

Laura iskoristi trenutak i podiže se.

Kim Derbi je klečao na podu, ne verujući da će ikada moći da pogleda. A ako tu bude, raskomadaće je. Ubiće je! Prokleta kučka, čime se služi...

Na njegovu sreću, uskoro je bio svestan da razaznaje stvari oko sebe.

Kada je podigao glavu, Laura Higinis je stajala nedaleko od njega. Nije pobjegla!

On se podiže i teturajući krenu prema njoj.

— Još jedan korak — čuo je njen glas — i mrtav si!

On zastade.

Držala je svoj mali pištolj. Bio je uveren da se njime odlično služi. Noćas je to dokazala kad je pucala prema Lokartu.

— Mora da ste me zamenili sa nekim drugim — dobacila mu je.

Cev damskog pištolja podigla se još više.

— Ne razumem — procedio je Derbi, brišući nadlanicom usta.

— Mistili ste da sam obična dro-lja? Dovoljno je da uđete u moju sobu i sve je u redu.

— Nije to — promumlao je ču-var reda, klateći se na svojim snaž-nim nogama. — Samo sam želeo...

— Šta?

— Vas. Strašno sam želeo — pri-znade.

Istog časa, Laura Higinis spusti revolver.

— To je već bolje — kazala je i najednom skinula svoju kućnu ha-ljinu.

Pred zaprepaštenim Derbyjem ukazalo se njeno telo, obavijeno sa-mo providnom spavaćicom. Zraci jutarnjeg sunca padali su na nju i ocrtavali oblike u najlepšem iz-danju.

Nebesa!

Šta je sad to činila?

— Zar me ne želiš? — upitala je i uputila se prema postelji. — Zar nisi to rekao? Vidiš, ima boljih na-čina da se dokažeš. Nije sve u rva-nju...

Ležala je, s jednom nogom povi-jenom. Sa nje je spao rub spavaći-ce i otkrio divan sjaj kože.

Kim Derbi je prišao kao pijan.

Sad ju je imao. Najzad! Nije se ni trudio da savlada drhtanje dok je kleknuo kraj nje i počeo da je ljubi...

A onda je neko snažno zakucao na vrata!

Kim Derbi je u očajanju zagrizao sopstvenu šaku. Laura je skliznula sa postelje i počela žurno da navla-či haljinu.

Čuvar reda „Sali-bara” izvuče kolt i postavi se prema vratima.

— Ubiću ga kao šugavog psa — zarežao je. A onda mu odjednom pade na pamet da bi to mogla da bude i sama vlasnica kazina.

— Ko je? — škripnuo je zubima, ne odlažući kolt.

— Li — čuo se glas njegovog po-moćnika.

— Gubi se! — zaurao je Derbi, kivan na čoveka što ga je prekinuo. — Nemam vremena...

— Otvori, imam neke vesti!

— Kako li me je samo pronašao — promrmlja Derbi i stavi oružje za pojas. Laura popravi malo iz-rez i ode da otvori.

Liu Lokartu je bio dovoljan samo mali pogled na ženinu kosu i Der-bijevo crveno lice pa da ponešto shvati. On se, međutim, pravio ne-vešt.

— Neko te traži — rekao je i palcem pokazao iza sebe, prema ulici.

— Neka dođe posle — planu Derbi.

Lice Lia Lokarta ostalo je mirno, što je moglo da znači da ga Derbi-jeva nervoza neće vratiti natrag pre nego što završi zbog čega je do-šao.

— Ne traži, te direktno — javio se malo zatim — već se raspituje za tebe.

Kim Derbi se namršti.

— Ko je?

— Nije rekao ime.

— Do đavola, Li... Kako izgleda?

— Tamno odelo, isto takav ogrtač i šešir... Ima plave oči i lice kao od kamena. Profesionalac. Koc-kar ili nešto tako...

Laura Higinš se približi, dodirnuvši rukom Derbijevu mišicu.

— To je on! — gotovo je kriknula.

— Ko...?

— Dok Holidej!

— Nemoguće! — procedi Derbi.

— Nemoguće da je došao. Šta je rekao?

— Traži tebe. Kaže: ima nešto da ti vrati. Neko laso... Ti valjda znaš o čemu se radi?

— Znam — zareža Derbi i odšeta do prozora. Zaboravio je i na ženu i na Lokarta. Neki iznenadni strah mu se useli pod grlom, kao zalogaj koji se teško guta i od čega gori ždrelo.

— Gde je sada? — upita.

— Ne znam. Rekao je da će doći...

— Zašto si ga pustio? — prasnu Derbi.

— Šta je trebalo da učinim? — podiže obrve njegov pomoćnik. — Da ga dovedem ovde? Otkud sam znao ko je. Ne piše mu na čelu.

— Neka ga Čizum uhapsi!

— Nema razloga — sleže ramenima Lokart. — Bar ne još. On će možda večeras doći da igra poker. Ja ću ga namamiti i nekako ćemo mu okačiti šerifa o vrat.

— To nije loša ideja — promumlja Derbi. — Međutim, trebalo bi ga i do večeras zaprašiti. Ja ću se pobrinuti za to.

Laura Higinš iznenada ulete u Derbijevu naručje.

— Kime, spasi me! On će i mene ubiti, ako sazna da sam ovde!

— Tebe? — začudi se Derbi. — Nisam znao da bi Holidej ubijao žene?

— Ne veruješ? — odmače se ona od njega.

— Pa... Uostalom, neće imati prilike. Ti bolje da ne izlaziš iz sobe.

— U redu — složi se ona. — Čekaću na tebe.

Poslednje reči je kazala sa prizvukom sete. Kao da je žalila što se sve tako desilo i što im je grubo prekinut ljubavni zagrljaj.

— Sigurno ću doći — obeća Derbi i pomilova je po bradi. — A tada...

Ona se osmehnu, klimajući glavom. To je bilo dovoljno rečito.

Kada su Derbi i Lokart izišli napolje, Laura Higinš uzdahnu i sa gađenjem promrmlija.

— Budala!

Onda je sela za veliko ogledalo, uzela četku i njome provlačila kroz kosu.

Znači kockar je stigao!

Kad se sve sabere, Efrajm je mogao da bude njegova poslednja stanica prema zapadu.

Imala je u rukama Derbija, a on će pozvati još momaka da mu se pridruže. Imala je i Taga Vilsona, ali taj jednooki lupež se negde izgubio, verovatno ljut što je ostavljen u sobi, onesvešćen i usamljen.

Imala je novaca da kupi još nekoliko momaka.

Varao se Kim Derbi ako je mislio da će sedeti u sobi skrštenih ruku i čekati njegovu njušku.

Odjednom je iza leđa osetila šum.

Neko je otvarao vrata, santimetar po santimetar.

Okrenula se — i našla lice u lice sa Tagom Vilsonom.

Cerio se, pakosno i lukavo.

Zatvorio je vrata iza sebe i naslonio se na njih.

— Tag? — ustala je žena, glumeći ravnodušnost. — Gde si dosada bio? Tražila sam te.

— Gde? — kezio se jednooki. — Kod onog Derbija?

— Imamo preča posla od razmice — rekla je ona. — Došao je Dok Holidej! Vreme je da zaradiš svoje dve hiljade dolara!

— Imate bolje revolveraše od mene! — rekao je ovaj, ne mareći za njene pokrete u kojima se ogleдала užurbanost. Laura Higinse nikada nije plašila muškaraca; međutim, Vilson joj je zadavao muke svojim prisustvom. Prosto joj je smetao. Sada, kada je imala Derbi-

ja i njegove ljude, Tag Vilson je bio suvišan.

A on je, čak, polagao neka prava na nju.

— O čemu govoriš? — planula je. — Možeš da zaradiš novac ako želiš... ako ne, onda možeš da odeš.

— Tako?

— Tako! I ne pokušavaj da mi priđeš. Kasino više nije pust. Vikaću!

— Zašto ne biste pucali? — cerio se Vilson.

Žena baci pogled na svoj revolver koji je ležao na noćnom ormaricu. Bio je previše daleko za nju.

— Ne brinite — zarežao je Vilson i zbrisao sa lica osmeh — neću vam prići. Mogu vas i odavde ustreliti!

On munjevito izvuče svoje oružje i uperi u ženu. Izgledao je da misli ozbiljno. Ipak, Laura Higinse je uspela da se nasmeje.

— To ne misliš ozbiljno, Tag? Pucanj se čuje nadaleko.

Vilson olabavi stisak i drška njegovog kolta skliznu nadole; oružje ostade samo na kažiprstu. On ga obrnu nekoliko puta a zatim vrati natrag.

— Hoću svoje dve hiljade dolara — rekao je.

Bila je to prilika da vidi gde žena drži novac. Prilika koju nije smeo propustiti. Međutim, Laura ga samo ošinu pogledom.

— Nema dve hiljade; Tag — kazala je. — Dok Holidej je živ. Šta više, tu je, u Efrajmu.

— Verovatno traži vas, ne mene.
— Ne zna da sam ovde.
— Saznaće... Ali do tada ja želim novac. Posle mogu da razmislim da li da ga ubijem.

Laura Higin's ga pogleda sažaljivo.

Tag Vilson je o kockaru pričao s nedopustivim nipodoštovanjem. Oči gledno da ga još nije upoznao. Niti je saslušao prave priče o njemu.

— A pre toga — nastavio je Vilson, pokrenuvši se od vratiju prema ženi — želim tebe, zelenooka.

Po drugi put tog jutra, kćerka čuvenog kockara-varalice Ralfa Higin sa našla se pred zajapurenim muškarcem.

Razlika je bila u tome što je Tag Vilson bio spreman na suroviji obračun nego što je to želeo Derbi.

Ovog puta nije imala čime da se brani.

Morala je da popusti, htela ili ne.

Tag Vilson nije primetio njenu neborbenost. Očekivao je žestok otpor i prema tome se upravljao: skočio je na nju spreman da joj razdere svu odeću.

Laura Higin's je poklekla pod njim, na pod.

Iznenaden ovim brzim slomom, Vilson se malo uspravio da joj sagleda lice. Žena je ležala nepokretna, glave okrenute u stranu.

Uhvatio joj je glavu i okrenuo prema sebi.

— Ružan sam ti, a? — cerio se. Ona sklopi oči. — Ali, meni ne smeta što sam ružan. Ne smeta mi što ne možeš da me gledaš. Ne smeta...

— Da ne smetam? — zateče ih neki glas odozgo.

Tag Vilson odskoči kao oparen.

•
• •

Ustao je, posežući za oružjem, zaslepljen strašću i šokiran naglim upadom nepoznatog čoveka u sobu.

Laura Higin's skupi noge i ostade tako, i sama šokirana.

Čovek na vratima bio je visok, ogrnut crnim ogrtačem. Imao je ovalan šešir na glavi, tamne brkove i sjajne oči. Duga, plava kosa padala mu je na ramena, u uvojcima. Beo kaput stajao mu je kao saliven.

Bio je bez opasača, bez kolta.

Ali nije delovao nimalo naivno.

— Napolje! — dreknuo je Vilson i izvukao kolt.

Plavokosi stranac je sklonio i yicu svog plašta i dao Vilsonu na zna nje da mu je njegovo oružje odavno u ruci. Samo bilo je zaklonjeno ogrtačem.

Jednooki raširi prste i kolt skliznu u korice.

Stranac se osmehnu, uz naklon, ali nije imao nameru da odloži svoj dvocevni „remington“.

— Nisam se nadao ovakvoj sceni — oglasio se potom, odmeravajući Lauru, koja je mirno sela za ogledalo, ponovo raščesljavajući kosu. — Tražim nekoga.

— Ovde sigurno nije onaj koga tražite — prasnu Vilson.

— Ne njega, nju tražim.

— Nju?

— Jednu ženu. Pod imenom... mis Valker.

Laurina četka zastade u vazduhu. Oči joj bljesnuše. Jedva je uspela da se savlada i okrene mirno.

— Mis Valker? — mehanički ponovi Vilson, okrenuvši se prema ženi. Zatim mu pogled pade na strančevo oružje: još uvek ga je držao spremnog i nešto zaklonjenog, ali ne i bezopasnog.

— Ko je mis Valker? — pokušao je da se stavi u zaštitu svoje poslo-davke. — I ko ste, do đavola, vi?

Čovek prebaci „remington“ u desnu ruku, a onda ga smesti pod kaput.

— Ja sam Alf Džinezi — rekao je malo zatim — detektiv Pinkertonove agencije. Unajmljen sam da pronađem sto hiljada dolara ukradenih iz Blafa.

Laura se ponovo okrenu ogledalu, da bi sakrila bledilo.

Saznali su...

— Kakve veze imamo mi s tim? — naroguši se Vilson. — O čemu vi pričate? Kakvih sto hiljada dolara? Voleo bih da vidim taj novac pa da umrem.

— Možda ćete i videti — uzvratila Džinezi. — Vi ste mis Valker? — obratio se Lauri.

Žena je bila na mukama.

Ako odrekne, izazvaće sumnju kod Vilsona. Ako prizna, možda će je detektiv naterati da prizna i ono što ne bi želela.

— Jesam — rekla je, ne okrećući se.

— Onda shvatate da sam angažovan u Blafu, od Baka Lemonda.

Nije dobio odgovor.

Tag Vilson je u vazduhu naslutio napetost.

— Možda bi neko meni ponešto objasnio — zarežao je.

— A ko ste vi? — upita sad njega Džinezi.

— Moj pratilac — umesto njega odgovori Laura. — Plaćam ga po pet hiljada dolara da me odbrani od nasrtljivaca... i lažnih detektiva!

Lupež iz Ajove nije umeo da sakrije iznenađenje. Šta je to smerala žena? Zašto je pomenula toliku sumu? Nije li to bila ponuda da je zaštititi od stranca koji se predstavlja za detektiva?

A priča o sto hiljada dolara?

— Ko je Bak Lemond? — upita.

— Ne nasedaj, Tag — opomenu ga Laura Higin. — Neko ovde lovi u mutnom.

— Neko? — osmehnu se Džinezi. — Valjda se to odnosi na vas, mis Higin?

Laura preblede.

Ovaj čovek je znao previše. Saznao je njeno pravo ime, a možda zna još nešto. Nije imalo smisla protivurečiti. Pa ipak, šansa je postojala.

— Ne znam o čemu govorite — kazala je brzo. — Ja sam Lorin Val-ker, mora da je posredi neka greška?

— Greška od sto hiljada dolara — složi se Džinezi.

— Gde su sto hiljada dolara? —
suažbe se Vilsonove zenice. — Slu-
šam o njima ali još ne znam gde
su.

— To bih i ja voleo da znam —
rekao je Džinezi, gledajući u Lauru.

— To ću objasniti Lemond —
rekla je žena.

— Objasnite bolje meni — reče
Džinezi.

— Vaše je da pronađete mene, a
ne novac — odgovorila je Higins-
ova. — Ja sam tu.

— A novac? — zablenu se Vilson
u ženu.

— Sačekaću Lemonda — ostala
je pri svome. Kao da je predoseća-
la da Džinezi namerno preskače po-
minjanje bankara iz Blafa.

— Ako Lemonda nema — nasta-
vila je ona — onda vi niste detek-
tiv, nego ubica. Mora da ste ga ubi-
li.

— Ne pokušavajte da me uvalju-
jete u smeh, mis Higins — slegnuo
je ramenima detektiv. — Imam le-
gitimaciju ukoliko vas interesuje. A
što se tiče Lemonda, on će doći. Ma-
lo kasni, ali će doći.

— Utoliko bolje. Sačekaćemo ga
zajedno.

Tag Vilson je od svega razumeo
samo to da žena drži ključeve taj-
ne sto hiljada dolara. Bio je problem
kako da to iz nje iščačka? Ako je
detektiv lud da čeka tog Lemonda,
njemu se žurilo.

— A Holidej? — upitao je luka-
vo. — I nega ćete sačekati?

— Zašto ne? — rekla je Laura.

— Sad imamo detektiva da nas bra-
ni.

— Gde je Holidej? — namršti se
Džinezi. — Nećete reći da je u Ef-
rajmu?

— Baš tako. Možda je već u ka-
zinu?

— Do đavola — odmahnuo je ru-
kom Vilson. — Zašto bismo čekali
tog Lemonda. Zar ne možemo to le-
po podeliti?

— Kako to da razumem? — upita
Džinezi.

— Lepo. Na tri dela. I da se ra-
ziđemo...

— To mi se manje dopada — od-
mahnuo je glavom. — Želim da vi-
dim sav taj novac na jednoj gomi-
li.

Vilson uzmače. Ruka mu se na-
đe nad oružjem. Bio je spreman na
sve.

Što se tiče detektiva, i on je zau-
zeo sličan položaj.

Laura Higins se odjednom stvorila
između njih.

— Budale! — povikala je. — No-
vac je sakriven... i neću nijedno-
me reći gde je. Bar ne pre nego što
budem sigurna da je mrtav moj
najveći neprijatelj. Ako on nestane,
dajem novac vama dvojici. Meni ne
treba ništa.

— Poklanjaš sto hiljada dolara?
— zbuni se Vilson. — Zašto?

— Jer i nije moj. A vaš je pro-
blem da umaknete s njim. Ali... ne
pre nego što Holidej bude mrtav.

— Mis Higins — prekide je Dži-
nezi — ja sam detektiv, ali... sto

hiljada dolara je suma pred kojom mogu da se zamislim. Ne želim da silom iz vas izvlačim priznanje gde ste sakrili novac. Pretpostavljam da nije u ovoj sobi?

— Pogodili ste. Osim toga... Imam prijatelja u „Sali-baru”. Taj prijatelj je odličan prijatelj šerifu. Bilo bi vrlo bolno po vas da meni učinite nešto nažao.

Džinezi se pokloni.

— Vama se ne mogu učiniti ružne stvari — rekao je. — Mi ćemo sve uložiti da sredimo Holideja. Ali... u međuvremenu neka vam ne pada na pamet da pobegnute odavde?

— Zar bih mogla? — odgovorila je žena. — Dobar detektiv, kao vi, brzo bi me pronašao.

— U to budite sigurni.

Rekavši to, on izađe napolje bez pozdrava.

Tag Vilson je hteo još nešto da kaže, ali se predomisli pa zalupi vrata za sobom.

Laura Higinis ostade sama.

— Nadam se da se više nećemo videti — rekla je za sebe, ogledajući se u ogledalu... — Holideja niko ne može ubiti tako otvoreno. Uviđam to. Zato... zbogom, džentlmeni!

*
* *

Kasno popodne u Efrajm je ujahao čovek na šarenom ždrepcu.

Bio je to Džordžijanac.

Nije ni slutio koliko je neprijatelja stekao u tom gradiću pre nego što čestito stupio u anjegovo tle.

Šerif Bili Čizum sišao je sa trema baš u trenutku kada je prolazio glavnom ulicom prema Šilton četvrti, gde se nalazio kazino Sali Ford.

Što mu se kockar više približavao, šerif je sve manje znao kako da započne ovaj neizbežni susret.

Ako je pre toga malo verovao u ono što se o ovom paklenom strelcu pričalo, sada je morao da prizna da, u stvari, niko nije umeo da ga opiše tačno.

Dok Holidej je bio nešto više, nešto blistavije od svih tih priča.

Jahao je s urođenom elegancijom, delovao je mirno, pod obodom „kalifornija” šešira caklile su ledenoplave oči kao glečeri u polarnoj noći.

Bili Čizum podiže ruku.

Kockar zateže uzde svom Migu.

Čuvar zakona u Efrajmu je stavio obe ruke na kukove i iskrivio glavu, kako bi izbegao udaranje sunca u oči.

— Holidej? Ili se varam? — upitao je. Pošto nije dobio odgovor, nastavio je bez velikog uzbuđenja. — Znam da ste kockar i revolveraš i upozoravam vas da zabranjujem varanje na kartama i pucnjavu.

Džordžijanac prenese pogled sa šerifa na natpis „Sali bar”.

— Čuo sam da se ovde živi od kocke — reče metalnim glasom. — Zabranjujete li svima varanje?

— Ne, samo onim sumnjivim.

— I ne puca se?

— Trudim se da toga ne bude — odgovorio je Čizum. — Ali, ovde vi ne postavljate pitanja meni, već ja vama.

— Mora da ste dobar šerif — uspravio se Holidej. — Da li je Sali Ford zadovoljna vama?

Čizumovo lice se zateže.

— Nju ne mešajte — reče. — I ne približujte joj se.

— Ne interesuje me, ukoliko ne bude obratno. Osim toga — tu je malo zastao — šta preduzimate protiv zaseda na ulici?

— Šta? — prvi put se zbuni Čizum. — O čemu govorite?

— Iza vas vidim svetlucanje oružja...

— Je li to neki vaš trik?

— Ne. Neko se nalazi na krovu zgrade na kojoj piše „Morganova taverna“. Mislim da će pucati na mene.

Čizum se namršti.

— Ne zbijajte šalu — uzviknu. — Ko bi pucao na vas.

— Sačekaću da vidim — uzvрати kockar.

Čizum je hteo ipak da se okrene i za svaki slučaj proveri Džordžijančeve reči.

Međutim, nije imao vremena.

Prvo se ukazao oblačak dima, a onda pucanj puške.

Zrno je odiglo jedan kraj ogrtača i nastavilo put u nedogled.

Čovek iz Dožrdžije skliznu sa sedla. Nije mu hteo da sačeka drugo zrno.

Bili Čizum nikad nije mogao da objasni sebi kako je u tom kratko

razdoblju od silaska sa sedla do zemlje Holidej izvukao svoj „lincoln“ sa desnog boka i ispalio četiri uzastopna hica prema „Morganovoj taverni“.

Ni razdaljina nije bila za potcenjivanje. Malo verovatnoće da kolt može da dosegne.

Pa ipak, neka silueta se na krovu naglo ispravila, ostala tako da lebdi u vazduhu, a zatim se sunovratila na ulicu.

— Prokletstvo — opsovao je Čizum i potrčao u tom pravcu.

Holidej je krenuo za njim laganim koracima.

Sunce je zlatilo samo neke uglove kuća. Bili su to kosi, tamnóžuti, prohladni zraci sa planina.

Začudo, ulica je i dalje ostala pušta.

Ljudi se nisu mnogo interesovali za pucanje. Kao da im je bilo toga preko glave. Ili je pojava Bilija Čizuma bila dovoljna garancija da će sve biti u redu?

Na zemlji, tela iskrivljenog kao u grču, ležao je Tag Vilson.

Skupo je platio svoju nestrpljivost i brzopletost.

Hteo je da što pre skine sa dnevnog reda kockara i da pomiluje svežnjeve dolara.

Alf Džinezi se cinično smeškao sa prozora svoje sobe u „Džilu“. Ostao je sam, ali to je bio samo poen za njega.

— Poznajete ga? — pitao je Čizum kockara.

— Ne.

— Pa, kog vruga...

Zatim je zavrteo glavom.

— Holidej, još niste ni ujahali u grad, a jedan čovek je mrtav. Izgleda da ste pravo prokletstvo, gdegod se pojavite. Zna li šta ću vam predložiti?

— Znam. Da produžim put. Ali... moram da pronađem prvo Kima Derbija. Znam da je ovde.

— Zašto vam on treba?

— Moram nešto da mu vratim.

— Moram da znam šta to. Kim Derbi je moj prijatelj.

— Ne menja stvar, šerife.

I okrenu se.

Bili Čizum je gledao za njim, nespreman da ga zaustavi ili opomene.

*
* *

Uzalud je Kim Derbi kucao na vrata odaja Sali Ford.

Niko se nije odazivao.

Čuvar reda u kazinu više nije imao iluzija da žena spava. Kucao je toliko dugo i jako da bi se i pijanac probudio.

Kada je pokušao da ih otvori, za ključio je da su zavravljena.

Vlasnica kazina bila je odsutna ceo dan. Nije je sreo u „Sali-baru”, ni u salunu. A u to doba obično bi se nalazila svuda. Nadgledala pripreme svojih igračica za salun, proveravala momke zadužene za red, ispitavala barmena ima li dovoljno pića i čaša; sve je moralo da bude pod njenim nadzorom.

Ovog puta, međutim, nedostajalo je njeno prisustvo.

Kim Derbi je stajao pred vra-

tima, razmišljajući da li da ih razvali, ili pošalje momke po gradu da je pronađu.

U tom je začuo korake s leve strane.

Ugledao je Lokarta.

— Gde je ona? — upitao je, pokazujući prema Salinoj sobi.

— Otišla je — odgovorio je pomoćnik.

— Otišla? Ali kuda?

— Ne znam — slegnuo je ramenima Lokart, bezizraznog lica. — Ne pitam je kuda ide.

— Ipak, vidim po tebi da nešto znaš — ustremio se na svog pomoćnika Derbi. — Reci gde je Sali?

Li Lokart nije smatrao za potrebnim da izmišlja kojekakve izgovore ako mu to već nije naloženo. Sali Ford je jednostavno otišla, ne polazeći mu nikakve račune. Ni posebna naređenja, osim onog uobičajenog da pripazi na kazino do njegovog povratka.

Ovog puta, njemu se činilo da se neće vratiti brzo...

— Znaš nešto, zar ne?

— Samo toliko da je otišla — odgovorio je Lokart. — Povala je i Balaheda sa sobom...

— Šta? — zagrcnu se Derbi, kao gromom pogođen.

Lokart je posmatrao lice svog glavnog čuvara: bilo je veoma neobično. Bledelo je, crveneleo, da bi na kraju pozelenelo.

Pominjanje Balahede bilo je kao sipanje otrova u čašu viskija.

— Povala ga sa sobom? Zašto?

— Nikad ne pitam zašto — slegnuo je ponovo ramenima Lokart. —

Naredila mi je da ga pustim. Obukla ga je, naoružala, izbrijala... i posle su otišli „bagijem“.

— Kada to, do vraga?

— Rano jutros.

— Ali kuda?

— Šta je s tobom, Kime? — upita ga pomoćnik. — Zar Sali Ford treba meni ili tebi da polaže račune? Da nisi poludeo?

— Izgleda da jesam — procedio je ovaj besno, ostavljajući Lokarta. — Otišla je sada, kada na vratu imam tog prokletog kockara!

•
• •

Veče u „Sali-baru“ počelo je veoma tiho.

Da li zbog toga što se vest i prispeću čuvenog kockara proširila gradom kao požar, ili zbog toga što je nedostajala vlasnica kazina da napravi štimung svojim prisustvom, elegantnom garderobom, uobičajenim ljubaznim osmesima.

Kim Derbi nije, kao obično, što čini, bio među posetiocima. Zamenjivao ga je Li Lokart; s te strane je Sali Ford mogla da bude mirna. Lokartova reč bila je gvozdена, umro bi, a da je ne pogazi i ne opravda poverenje.

U poslednje vreme uzdržavao se i od pića. Izbegavao je salun i šank, izbegavao je i njegov miris. Sve što je zaradio i što je postigao imao je da zahvali Sali Ford. Bio je besprizorni momčić u Nju Orleansu, prosio, krao, tukao, a onda je krenuo na zapad u potrazi za boljim danima.

Pošto je pet godina prolazio kroz sito i rešetو, družeći se sa najvećim ološem Zapada, Li Lokart je još u Denveru počeo svoj novi angažman.

Bilo je to u vreme kad je Sali Ford vodila ogorčenu borbu za opstanak protiv konkurencije, koja je potplaćivala zakon i najmljivala re volveraše da joj zadaju muka na svakom koraku.

Desio se noću, na ulicama kada su tri tipa presrela kočiju lepe udovice s namerom da je osakate i „nauče pameti“. Sali Ford je imala uza se nekog Lareda, veštog revolveraša, ali smutljivca koji bi i rođenu majku prodao za pedeset dolara. Umesto da se stavi u zaštitu svoje gazdarice, Laredo se izgubio bez reči. Bilo je jasno da su ga potplatili da im se skloni sa puta.

Te noći, bič Sali Ford proslavio je ženu u Denveru. Fijukao je poput osvetničkih munja, šibao lica i ruke razbesnelih nasrtljivaca, ali ru ka Sali Ford ipak se brzo umorila.

Napadači, krvavi, tučeni i isečeni, zaboravili su na pogodbu da ženu samo propuste kroz šake.

Bili su rešeni da je ubiju.

Koža na licu visila je u parčićima, krv zalivala oči... Isukali su noževе.

Sali Ford nije imala snage da umakne.

Zla sudbina nadnosila se nad ženu.

Tada je naišao Li Lokart.

Istina, bio je malo pripit, ali to mu nije smetalo da uoči neravno-pravan duel: tri čoveka protiv žene,

Kada su napasnici već jurnuli na Sali, ispred nje je kao iz zemlje iznikla nečija senka.

Bila je to najčudnija bitka u životu Sali Ford: goloruk momak upu stio se u tuču sa naoružanim lupežima. Sevalo je sečivo, zviždao vazduh, odzvanjali udarci praćeni ječanjem i jaucima. Umesto da padne zaštitnik, padali su napadači. Kao da im je lomio vratove i kosti. Pri svakom skoku ili udarcu, ispuštao je čudan krik, i posle toga jedan od napadača bi pao.

Uskoro je zavládala tišina.

Tri lupeža nalazila su se na zemlji. Momak je podigao svoj šešir, otresao prašinu sa njega i stavio na glavu. Sali Ford nije mnogo razmišljala. Ponudila mu je službu za novac koji je mogao samo da sanja.

Bivša skitnica i doker, Li Lokart, postao je verna senka Sali Ford.

Svi ostali su prolazili kroz njen život, menjali se na mestima bolje plaćenim od njega. On se nije žalio, niti se isticao. Njena reč bila je za Lokarta zakon.

Čovek u crnom ogrtaču prošao je pored Lokarta, u salun.

Bio je odeven u tamno odelo, imao je aristokratsko lice i ledenoplave oči. Iako ga nikada pre toga nije video, Lokart je zaključio da bi to samo mogao da bude slavni kockar.

Dugački šank bio je zaposednut nekolicinom gostiju.

Bilo je to vreme kad se prostorije „Sali-bara” tek popunjavaju. Te večeri, međutim, neki stočari sa rančeva severno od reke Sevijer na

išli su da potroše nešto od svoje zarade.

Iako su bili bučni, Lokart je postavio svoje ljude tako da ih svako može da vidi i da pazi kako se ponaša. U „Sali-baru” se moglo piti, veseliti, razbiti čaša, pa i pripucati u tavan, ali niko nije smeo da lomi nameštaj.

Toga su se i pridržavali i njegovi posetioci.

Dok Holidej nije želeo da sedne za sto.

Pazio je da mu slučajno ne premakne neko poznato lice.

Najavio je svoj dolazak, raspitujući se za Derbija. Taj belokosi uobraženko mora da je već obavestio o tome. I verovatno smišlja nešto čime bi mu olakšao put u pakao.

Barmen je primetio elegantnog stranca na kraju šanka i dogegao do njega.

Još nekoliko pari očiju pratilo je kockarevu vitku siluetu.

On je, međutim, skrivao pogled u senci oboda svog šešira.

Svetiljke u salunu bile su previše jake, stolovi nekako prikladniji za hotelske holove nego za sale u kojima se sedi sa čizmama i mamuzama na ivicama. Lakirano drvo bilo je obloženo pri dnu zidova.

— Mister? — čuo je Holidej barmenov glas. — Dobrodošli u „Sali-bar”. Prvu rundu na račun kuće...

Sali Ford ima stila, pomisli kockar. Nije želeo da odbije ovakvu ponudu.

— Ako imate brendi...

— Imam. Prvoklasan engleski brendi, proizveden u Topeki...

Dok je barmen odlazio prema polici, Holidej izvuče svoju pozlaćenu tabakeru. Iako mu se nije mnogo pušilo, hteo je da zapali kako bi ugrabio trenutak da vidi čije ga to oči prate otkako je ušao u salun.

Osećao je na sebi nečiji pogled. Nije se varao.

— Izvolite — prišao je barmen sa čašom. — Prijatan boravak u „Sali-baru“, mister.

Brendi je zaista bio izvanredan.

Džordžijanac stavi cigaretu u usta i kresnu palidrvce.

Dok ga je prinosio vrhu cigarete, njegov pogled prostruja salom u jednom trenu. Proleteo je lice Alfija Džinezija, ali se odmah vratio na njega.

To je bio taj pogled koji ga prati.

On odbaci palidrvce prema barmenoj pljuvaonici ispod šanka.

Nije dugo čekao na njegov dolazak.

Detektiv je koraćao između stolova, pravo prema njemu.

Čovek bez opasača, pomisli kockar, može da bude opasan čovek. Ali ne za Doka Holideja.

Nedaleko od kockara, Džinezi je zastao. Kao da se nečega prisetio. Oklevao je nekoliko časaka, zatim odmahnuo glavom i produžio put.

Ljudi za šankom su se instinktivno odmakli, zbili jedan uz drugog i napravili mesta došljaku.

Bila je to zaista neobična slika za Efrajm: dva stranca u plaštovima, od kojih jedan, leđi pogledom, a drugi šokira svojim uvojcima boje žita.

Alf Džinezi se postavio tako da ga Holidej mora opaziti.

— Mister Holideje — kazao je detektiv poluglasno — imate poziv za crveni separe.

Džordžijanac je s cigaretom u ustima odsutno zurio u čašu pred sobom. Izgledalo je da ne čuje.

Detektiv se nije pokolebao: bio je siguran da svaka njegova reč dopire do kockara.

— Ako ste raspoloženi za poker, partner vas čeka. U crvenom separeu.

Holidej je podigao glavu. Iz senke, pod obodom, njegove oči bljesnule su kao večernje zvezde na vedrom nebu.

— Ne verujem da si zadužen da prikupljaš partnere — dobacio mu je.

— Ovo je nešto specijalno — osmehnulo se Džinezi, ali usiljeno. — Partner je specijalan.

— Zašto bi bio?

— Dođite i pogledajte — pozva ga detektiv.

Ali kockaru je bilo svejedno.

On ispi svoj brendi u jednom gutljaju i obrnu čašu među prstima.

— Idete li ili ne?

— Bolje da se skloniš — dobacio mu Džordžijanac bez okolišanja.

Džinezijevo lice se zateže.

— Mislio sam da ste ljubazniji — procedi.

— Zavisi ko mi baca senku — uzvraći kockar. — A tvoja mi je suviše poznata.

Detektiv se trže. Holidej je govo-

rio vrlo neuvijeno, reklo bi se izazivački. Pa ipak, uspeo je da sve to zanemari i da uporno nastavi s pozivanjem.

— Ne bih hteo da budem dosadan — kazao je malo zatim. — Reći ću vam još samo ovo, mister Holideje: partner koji vas poziva u crveni separe je žena. Zove se...

— Laura Higin? — izreče kockar.

Alf Džinezi iznenađeno klimnu glavom.

Umesto da napravi utisak na Džordžijanca, da ga izbac i ravnoteže i zagolica, osetio je da se dešava suprotno.

On je bio taj kome je prestalo daha.

— Kako ste pogodili? — promrmljao je detektiv.

— To ne mogu da objasnim — odgovorio je Holidej i uspravio se. Ne rekavši više ni reč, uputio se prema vratima za kockarnicu.

Džinezi ga je pratio u stopu.

• •

Ako se pribojavala tog susreta, ako je osećala vrućinu i žar u obrazima, ako je na neki način strepela, sve je to nestalo kad se pojavio Holidej.

Ničim nije pokazao iznenađenje što je vidi.

Samo je dotakao obod svog šešira i seo prekoputa.

Džinezi zauze mesto iza žene,

Crveni separe bio je prazan. Ime je dobio po crvenoj boji zavesa i presvlaka. Jedino zeleno bila je čoja na kockarskom stolu.

Holidej nije zapitkivao ništa.

Ni otkuda Higinsova u Efrajmu, ni ko je njen pratilac, ni za njenu pustolovinu u Blafu. Bio je svestan da nešto ima na umu i trudio se da uradi suprotno od onog što ona očekuje od njega.

Za početak, u prvom deljenju, uprkos tome što ga je pratila do vrtohlave sume, izgubila je.

Laura Higin je lepo složila ful, ali je to bilo preslabo za Holidejevu boju. Njegovo lice nije pokazivalo ni zadovoljstvo ni trijumf. Pre bi se reklo — dosadu.

A onda je učinio nešto što nikada dotle nije dozvolio sebi. Izgubio je lako četiri partije zaredom. Naočigled zbunjenog Džinezija, svežnjevi novca rasli su pred Higinsovom neverovatnom lakoćom i brzinom.

I za sve vreme, lice Doka Holideja ostalo je mirno i bezizrazno.

To je bilo previše i za Lauru Higin.

Odbacila je karte od sebe i nagla se napred.

— Popuštate mi, Dok Holideje — rekla je besno. — Namerno gubite. Zar ste zaboravili da igrate?

— Nisam seo da pričamo — odgovorio je ovaj — već da igram poker.

— Ne želim da namerno gubite — rekla je Laura. — Hoću da uložite sve u ovo deljenje... ako ste čovek.

— Ja nisam čovek — odgovorio je Džordžijanac — kao što i vi niste žena.

Alf Džinezi se nakašlja. Lagano je zavukao ruku pod kaput i izvukao maramicu. Promrmljao je nešto kao „vrućina“...

— Koga ste danas ubili? — upitala je žena sa zloradošću u glasu. Kad se ticalo Holideja, nije umela da se pretvara i savlađuje. Mržnja i prezir izbijali su iz nje kroz svaku reč ili pokret.

— Igramo? — upita kockar.

— Nešto sam vas pitala, Dok?

— Da vam nije prijatelj?

Ona se namršti.

— Nemam prijatelja — rekla je.

— Naprotiv! Ako imate para, prijatelji se brzo nađu. Naročito oni koji su spremni da ubiju.

Detektiv se ponovo nakašlja. Ovog puta je zavukao maramicu natrag, pod kaput.

— U ovo doba godine lako se nazebe — dobaci kockar kao za sebe. Džinezi je samo slegnuo ramenima.

Crveni separe se nije više punio; nije bilo ni posmatrača, kako to obično biva. Iza kockarevih leđa bila je neprimetno spuštена zavesa.

U „Sali-baru“ to je bio znak da pokeraši ne žele da im bilo ko smeta u igri. Tačnije rečeno, separe je bio zatvoren.

Holidej zatraži dve karte.

Laura Higinis je suviše brzo platila iznos koji je Džordžijanac licitirao.

Bila je preslaba: blefirala je sa dva para, dok je peta karta bila as.

Holidej položi kare kečeva!

— Oyde ima previše asova — primeti on.

— Tačno — odgovorila je Laura. — Poslužili ste se nekim prijavim trikom. Varate, Dok Holideje!

— Zašto se to ne bi odnosilo na vas? — upitao je on podsmešljivo.

— Imam svedoka da ste varalili — pokazala je prema Džineziju.

— Suviše providno — nemarno uzvratil čovek iz Džordžije. — Adu ti su moji...

— Ne uvek! — dobacila je žena, plamtećim pogledom.

— Samo bez uzbuđenja — umirivao ih je Džinezi, a onda izvinjavajući se dodao: — Prokleta vrućina!

I mašio se za džep, po maramicu.

Oči Laure Higinis izdale su i Džinezija i nju.

Prerano su se ispunile trijumfom.

Detektiv je umesto maramice obuhvatio dršku svog dvocevnog „remingtona“.

I ranije je to činio brzo, vešto, profesionalno.

Cilj nije bio udaljen više od dva metra. Mogao je s tog odstojanja da ga pogodi pravo u čelo.

Ona će posvedočiti da se Holidej mašio oružja, uhvaćen u varanju. Drugih svedoka nije bilo. Kockar će umreti pred ženinim očima i to će biti kraj jedne legende. Kraj osvete Laure Higinis.

Bilo je prekasno za bilo kakvo upozorenje od strane Holideja.

Džinezijeva ruka već je izlazila ispod kaputa.

Trik sa maramicom možda bi upalio kod nekog drugog, ili da je u pitanju bio neko drugi, a ne Džinezi.

Čovek iz Džordžije je učinio nekoliko stvari istovremeno.

Malo se povio natrag zajedno sa stolicom, a nogom se odgurnuo od stola.

Bilo je potrebno da ivica stola samo malo dotakne ženu. Uplašena da ne padne, ona je pokušala da ustane i tako zasmeta detektivu da bude precizan.

Između detektiva i Holideja našlo se telo Laure Higin.

Bila je to nepredviđena šansa za Džineziju. Imao je štit u koji kockar nije mogao da cilja, dok je on imao odličan pregled.

Dograbilo je Laurinu ruku, uvrnuo i približio je uz sebe.

Ženine oči su se raširile od iznenađenja i straha. Jasno je videla da su se u Holidejevim rukama stvorili koltovi.

Prasnulo je istodobno.

Grmljavina „linkolna“ poklopila je prasak „remingtona“.

Plašeći se da mu Higinsova nečim ne udari ruku s oružjem, Alf Džinezi je povukao brzopleto.

I promašio je!

To je uvideo onog trena kada mu je usijano olovo razderalo šaku i istriglo revolver iz nje.

Začudo, kare kečeva na stolu ostali su na istom mestu uprkos pomeranju. Nad njim se nadvio oblačak barutnog dima.

Laura Higin je otvorila oči kad su pucnji zamukli.

Popustio je Džinezijevo stisak.

Ostala je čitava, na sreću. Ali, na njenu žalost, čitav je ostao i kockar.

Džordžijanac je ubacio u futrole oba kolta i ostao kao zakovan za pod, opustenih ruku, malo raskrečen, podrugljiv, neuhvatljiv.

Dva para očiju ispred njega gledala su ga s mržnjom i ubilačkim sjajem.

A onda je Laura Higin okrenula glavu i prezrivo pogledala Džineziju.

— Kukavice! — dobacila mu je.

Zavesa na ulazu se pokrenula naglim trzajem.

Holidej se iskosi tako da je imao pred očima i ulaz i par varalica na drugom kraju.

U crveni separe uleteo je Bili Čizum, praćen Lokartom. Dok je šerif imao kolt u ruci, pomoćnik čuvara reda u „Sali-baru“ samo je pogledom obuhvatio prostoriju i ostao na ulazu, zatvorivši ponovo zavesu.

— Dok? — procedio je šerif. — Ko je sad mrtav?

— Niko, šerife. Samo je poker bio malo vreo...

— Davola! — prasnulo je Džinezi, koga je ruka sve više bolela. — On je varao! Ja sam hteo da zaštitim ovu damu kada je ta hulja potegla koltove!

— Niste uspeli da ga ustrelite? — upita Lokart.

— Bio je brži...

Lokart podiže sa poda „remington“ i omirisao.

— Čudno! Pucao je iz njega. Zar ste pucali iz ranjene šake?

Džinezi steže zube, ali ne odgovori. Laura Higinis je šetala pogledom sa jednog na drugog, smišljajući kako je najbolje da se postavi.

— Ko ste vi? — upita šerif Džinezija.

— Ovde imam isprave — reče ovaj, zadižući rever kaputa na levoj strani. — Ja sam detektiv, Alf Džinezi.

— Šta tražite u Efrajmu, mister Džinezi? Ubicu? Lopova? Odbeglu ženu?

— To je stvar mog poslodavca i nemam nameru da je otkrivam.

— Ko je vaš poslodavac? Neko odavde?

— Ne...

— Ko je onda? Zahtevam njegovo ime.

— To se vas ne tiče, šerife — za-reža Džinezi. — Možete dobiti samo moju legitimaciju i ništa više.

Bili Čizum se namršti.

Ali, kockar ga preduhitri; nije ni započeo svoju sledeću rečenicu kad se Holidej oglasi:

— Ja ću vam reći, šerife.

— Šta? Ime čoveka za koga radi?

— Da. Zove se... Bak Lemond. Bankar iz Blafa.

Laura Higinis zadrhta.

Oko nje se sužavao čitav krug neprijatelja i gonilaca. Nedostajao je samo Lemond, ali postojala je mogućnost da i njega izvuče iz džepa prokleti kockar!

— Otkud vi znate? Kakve veze imate s tim?

— Slučajno smo se upoznali. Ali to nije važno, šerife. Mogu vam reći još i to da Alf Džinezi nije nikakav detektiv.

Laura Higinis se opet trže. Što se tiče šerifa i Lokarta, njihova pažnja bila je usredsređena na Džordžijanca, što je Džinezi koristio da se pomeri malo ustranu. Imao je za to valjanog razloga: Laura Higinis je već bila izvukla mali pištolj iz nabora svoje haljine i stavila ga u šaku, na leđa.

Džinezi je to video. Bila je to njegova šansa da se izvuče. Žena mu je nudila oružje da bi prokrčio put.

— Šta hoćete time da kažete? — upita Čizum.

— Ovo nije nikakav Džinezi, šerife. To je revolveraš Ken Birn, koga traže u Vajomingu i Nebraski zbog dva ubistva.

Istog trenutka, Džinezi, alias Ken Birn, skoči do Laure i istrže revolver iz njene šake.

— Ubiću nju ako se neko pomakne! — zaurao je.

Čizum nije bio previše iznenađen.

— Ti si zaista Ken Birn? — upita.

— Pa, šta ako jesam? — iskezio se ovaj. — Za sto hiljada dolara ubiću i Vajata Erpa... ako mi to neko poveruje! Sklonite se! I ruke gore... Još više!

Polako se pomerao prema zavesi na ulazu. Kada je došao blizu Lokarta, naredio je ženi da mu izvuče

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

oružje. Laura Higin je poslušala bez pogovora.

— Ako neko pođe za mnom... ubiću nju!

— Mislite da će biti šteta? — do-
baci kockar. Ali, šerif zadrža ru-
kom njegov pokret. Bilo bi suviše
rizično pokušati nešto kad je lupež
pokriven ženom. A ubiti ženu, to
je bila najprljavija stvar na Zapa-
du.

Zavesa se ponovo sklopila kada
su Birn i Higinsova išezli.

Lokart, Čizum i Holidej ostali su
nekoliko časaka nepokretni. Tada
se Holidej ponovo oglasi:

— Budala! Bio bi sigurniji u za-
tvoru nego s njom...

*
**

„Bekboard“ Laure Higin stajao
je napolju kao pripremljen za beg.
Ken Birn je prvo odvezao sve ko-
nje ispred „Sali-bara“, pipucao na
dva čuvara reda koji su pokušali
da ga zaustave vatrom s ulaza, a
onda dograbio uzde i bič i žestoko
poterao kola.

Tutnjava točkova kroz Šilton
četvrt nije izmamila mnogo rado-
znalaca.

Kada su šerif i Lokart izišli na
prostranu verandu, begunci su ne-
stali u noći. Okolo su lutali prepla-
šeni konji, a jedan od momaka ste-
njao je, ranjen u rame.

„Bekboard“ se žestoko povijao u
trku, svakog časa je pretio da os-
tane bez jednog ili oba točka.

Ken Birn je šibao konja i osvrtao
se, ne bi li za sobom ugledao oblak
prašine gonilaca.

Na sve to, Laura Higin se sme-
jala. Smejala se sve jače i glasnije.

Svetla Efrajma polako se iščeza-
vala za visokim žbunovima čepe-
rela.

Ken Birn je prvi put skrenuo po-
gled sa puta prema Higinsovoj. Za-
bacila je glavu i smejala se kao po-
mahnitata. Revolveraš je malo za-
tegao uzde.

— Šta ima smešno? — doviknuo
je kroz buku točkova i topot kopi-
ta. — Ovo nije vreme za cerekanje,
mis Higin!

Žena se uozbilji, pogledavši ga
iskosa. Zatim ispruži ruku i povuče
uzde. Konji usporiše.

— Niko nas ne prati — rekla je,
izmenjenog izraza lica. — Ako ho-
ćeš da znaš šta je smešno, onda sam
to ja. Mislila sam da si zaista de-
tektiv, a ti...

— Ubica, a? — iskezio se Ken
Birn. Više nije delovao nimalo ug-
lađeno. Kosa mu je bila ulepljena
znojem, kaput raskopčan, ruka za-
mazana krvlju. — Sad možemo na
miru da porazgovaramo.

On zateže uzde i lagano upravi
konja niz blagu padinu puta, prema
šumarku.

— Kako si uspeo da postaneš de-
tektiv, Birne?

Revolveraš se nasmeja i zavali
na mekano sedište. Oko njih je bila
tiha, topla noć. Nebo je bilo oblač-
no, ali ni traga od kiše.

— Bio sam u Blafu — rekao je i nadlanicom obrisao znoj sa lica. Kao da je zaboravio na bolove. — Taj Džinezi... došao je da nađe Lemonda, ali je prvo svratio u salun „Grančica”. Tu se spetljao sa Melindom, jednom mojom prijateljicom. Dobrom prijateljicom. Ona ga je napila, odvukla u krevet, izmamila mu pare... i tu priču. Onda je to isto i meni prenela. Ja sam namirisao da se radi o nekoj lovi čim je u pitanju bankar. Uzeo sam mu isprave a krenuo. Ostalo je manje-više poznato.

— Kako te je prepoznao Holidej?
— upita žena.

— Ne znam — slegnuo je ramenima. — Verovatno je negde čuo za mene, ili me odnekud znao. Zar sam bio u malo gradova?

— Imao si peh — dodala je ona.

Birn se naže prema njoj, sasvim blizu.

— Peh? Ne verujem — rekao je tiho. — Ti si tu... a s tobom i sto hiljada dolara.

Ona podiže glavu.

— O čemu govoriš?

— O dolarima — reče. — U sobi nisu, znači... na nekom su drugom mestu. Hoćeš da mi kažeš ili da... pogađam?

— Misliš da ćeš pogoditi?

— Hoću. Moram li da rasturim ovaj „bekboard” da bih pronašao dolare? Trebaće mi vremena, a ako potera naiđe, ja ću te ubiti. Smetala bi mi u bekstvu.

Laura Higans je gledala u Birnovе oči; nisu pokazivale ni najmanje

milosti. Sve što je kazao, verovatno bi učinio.

Ona se pomače u ugao.

— Pod sedištem je — reče.

Birnovо lice se razvuče u osmeh.

— To je već bolje.

Nije mu mnogo trebalo da pronađe lepo složene svežnjeve novčanica. Bile su raspoređene tako da ne izazovu sumnju: spolja se nije primećivalo nikakvo podebljanje sedišta.

Ken Birn uze dva svežnja i odmeri na ruci. Kao da mu je težina dolara slala u uho zvukove.

— Koliko si uspela da potrošiš?
— upitao je.

— Ne mnogo — odgovorila je Laura, smešeći se. — Hoćeš da brojiš?

— Ne... Zadovoljiću se ovim što je ostalo.

— Naravno, meni ne ostavljaš ništa?

— Tebi? Sa takvim očima, dobićeš pet puta ovoliko. Uostalom — nastavio je odlažući novac na gomilu — to bi ti bio samo teret na savesti.

— Ja nemam mnogo savesti, Birne — rekla je. Glas joj je, odjednom bio, nekako čudan. Pakostan. Prigušen.

Birn okrete glavu i zaneme.

Cev malog „deringera” bila mu je uperena u glavu.

Oblio ga hladan znoj. Prokletstvo, pomislio je, zar sada, kada je bio bogat?

Uspeo je da se nekako savlada, čak i nasmeši.

— Kao da imate magacin oružja u suknji, mis Higans? — kazao je hrapavim glasom.

— Uvek nosim jedan rezervni — odgovorila je žena. Birn je brzo razmišljao.

— Podelimo ovo — reče, videći u ženinim očima odluku — i dohvatimo se granice. Sami ne možete...

— Nema deljenja.

Ken Birn skoči.

Istog časa, Laura Higans pritisnu orož!

Revolveraš je pao preko nje po-
gođen u grlo. Nije pustio ni glasa;
samo je, poslednji put, uzdahnio
dok je ležao na njoj.

Laura Higans je uspela da ga ne-
kako zbaci sa sedišta na zemlju.
Vlažna trava tiho je primila teret
Birnovog tela, sklopila se nad njim,
povila i ispravila.

Lažni detektiv je mrtav.

Laura Higans potera kočiju na
put.

*
* *

Zora se pomolila za bregovima
nekako u isto vreme kada se vatra
ugasila i od nje ostao samo tanak
stub dima.

Sali Ford je otvorenih očiju zuri-
la u nebo kao da se razdanjivalo.
Sedela je pokrivena debelim čeb-
tom, naslonjena na drvo.

Malo dalje, s glavom na sedlu,
Erl Balahed je pušio i uporno ćutao.

Rosa se slivala konjima niz leđa;
trava se presijavala kao srebrom

iskičena. Reka, tiha i modra, ogle-
dala je drugu obalu na svojoj kao
staklo ravnoj površini.

Nalazili su se dvanaest milja od
Efrajma.

Na malom proplanku iznad obal-
skog pruća i rastinju, „bagi” vlasni-
ce „Sali-bara” podsećao je na čudo-
vište sa koga nestaju senke noći i
ono dobija obličje stvarnosti.

Crnac Džozzi je sipao u oba lonči-
ća kafu i odneo do žene i čoveka.
Zatim je istrlljao svoje velike dla-
nove o nogavice i pogledao prema
istoku.

Čekao je sunce.

Kosi zraci biće mu najbolji puto-
kaz do cilja. Uzdao se u odblesak.
Skinuo je prsluk i ostao nag do po-
jasa.

Zatim je sišao do ivice obale i ta-
mo ostao, kao u kamenu isklesan.

Čamac privezan za vrbak lako se
ljuškao i nabirao pod sobom tala-
siće. Džozzi je stajao i čekao da se
purpurno jedro sunca odlepe od
ljubičaste pučine brda.

Sali Ford skrenu pogled na Ba-
laheda.

— Ne pitaš se šta tražim ovde?
— obratila mu se promuklim gla-
som.

Čovekovo lice bilo je izmučeno
nespavanjem i modricama. Jedino
što je sijalo na njemu bile su oči;
ali pogled je malo govorio. Ako je
mislio da se bilo kad istrgne iz ru-
ku ove žene, morao je da je uveri
u svoja stara osećanja. Trebalo je
da svaka njegova reč zvuči kao ka-
janje.

— Pitam se — odgovorio je on — ali čekam da to sama kažeš.

Imao je kolt, imao je na sebi novo odelo, ličio je na onog starog, vrsnog čuvara reda koga je odabralo srce Sali Ford. Međutim, što ga je više prisvajala, on se sve više udaljavao od nje.

Misli su mu bile daleko. U Ingl Pejsu.

Možda je mogao da ih se oboje otarasi pod pretnjom oružja. Međutim, Sali bi poslala novu poteru, ovog puta s ciljem da ga ubiju.

A da ubije ženu, to nije dolazilo u obzir.

Preostalo mu je da čeka.

— Sećaš li se prstena koji si mi poklonio? — upita ona.

Sećao se. Nije vredeo mnogo, ali mu se bogata vlasnica kazina radovala više nego brdima zlata! Nebesa! Da je znao šta znači za nju taj prsten, radije bi ga progutao!

— Prsten? — ponovio je Balahed. — Nije bio vredan...

— Umuknil! — viknula je ona besno, — Nije vredeo dolara, ali je bio od tebe. To je vredelo! Nosila sam ga na ruci i nadala se da započnem s tobom život kao obična žena, da imam muža, svoj dom, decu... Taj prsten bio je za mene svetinja dok... dok...

Za trenutak je začutala

— ... sve dok nisi učinio ono! — nastavila je. Lice joj ponovo dobilo pepeljastu boju, grudi joj se nadi mahu. — Ukrao si mi kovčežić sa bednim dragocenostima iako sam ti nudila život i sve što imam! Ti si

izabrao bedu! Da, bedu! Bila sam ljuta, razočarena, mogla sam te ubiti da si bio tih trenutaka blizu mene! Dok je Derbi jahao za tobom, ja sam besmisleno šetala ovom obalom i jednom sam, evo ovde, strgla sa prsta tvoj dar i bacila! Potonuo je nedaleko od obale, ali meni nije bilo mnogo lakše...

Balahed je zurio u široka crnčeva leđa; nešto mu je postajalo jasnije, ali je zaista izgledalo glupo!

— Prsten... — promrmljao je — nećeš valjda...?

— Baš to hoću! — uzviknula je glasom koji bi trebalo da zvuči nežno. — Da ga vratim! Hoću da ga Džozī pronađe i donese, da ga ponovo stavim na prst. To je tvoj prsten, Erle, i više mi ne možeš umaći. Ne mogu bez tebe!

Sunčevi zraci razlivali su se po obali. Prekrili su i njih troje. Džozī zagazi u vodu.

Sali Ford pokaza prema crncu.

— Njega sam danima pripremala za to. Vežbao je da dugo ostane pod vodom, samo da bi mi našao prsten. Tek tada ću biti mirna i počemo iznova...

Ingl Pejs se, izgleda, još više udaljio od Erla Balaheda.

— A ako ne nađe? — upita.

— Mora ga naći — rekla je samouvereno.

Džozī odveza čamac, ubaci se u njega i zavesla napred. Pri tome je gledao u Sali Ford, očekujući njen znak. Ona je podigla ruku, ali ne baš uverljivo.

— Tu je negde, Džoci! — viknula je.

Džoci je uvukao vesla i spustio se u vodu. Zatim mu je glava iščezla sa površine.

Noć bez mnogo sna, i novo jutro, učinili su lice Sali Ford starijim i ružnijim. Balahed pomisli da bi ono bilo mnogo starije kad bi se opralo vodom. Vlasnica kazina bila je lepa samo pod šminkom, pod svetlom, okružena divljenjem i komplimentima odevena u najlepše haljine.

Džoci je izronio četvrti put i odmahnuo glavom.

Ništal

Žena je postajala sve nervoznija i nestrpljivija.

Crnac je ponovo silazio u dubinu. Tamo bi ostajao sve dok nije osetio da pluća prete da mu prsnu. Onda bi se dohvatio površine i vazduha, strepeći od gneva Sali Ford. Ona je željno iščekivala njegov povratak, a on joj nije mogao saopštiti radosnu vest.

Od prstena nije bilo ni traga ni glasa.

— Možda su ga pojele ribe! — primeti Balahed.

— Podsmevaš mi se? — planu ona. Međutim, njegovo lice bilo je sasvim ozbiljno. Postojala je, uostalom, i takva mogućnost. A možda je i mulj prekrrio njegov odsjaj.

Džoci je bio umoran, jedva se držao.

— Treži još! — viknula je Sali na njega.

Međutim, i sama je uvidela da nema nade. A opet je sa tvrdoglavom upornošću terala Džocija da traži.

Uzalud je Sali Ford prizivala uspomene. Džoci joj to nije mogao doneti sa rečnog dna. Njegovo telo iskrenulo se pored čamca, iscrpeno, skoro beživotno. Nije imao snage ni da se domogne obale.

— Neka je proklet! — besno je uhvatila Sali svoju glavu među šake. — Ne želim da ga vidim! Gubi se! Gubi se ili ću te ubiti!

Crnac je uspeo da se nekako uspenetra u čamac i dohvati vesla. Samo, ovog puta se nije vraćao natrag: veslao je na suprotnu obalu.

Mora da je poznavao bes ove žene, čim je poverovao u njene reči da će ga ubiti. Sali Ford je stajala na obali, plamteći od gneva. Džoci nije mogao da čuje njene kletve. On je, uostalom, dao sve od sebe.

Sali Ford je skinula šal sa glave i omotala ga oko ramena. Ponovo je vratila osmeh svom licu, okrećući se prema Balahedu.

— Možda je i bolje ovako — kazala je prilazeći mu. — Nije sve u prstenu, zar ne? Ti ćeš mi kupiti drugi?

On je ćutao. Gledao ju je u oči i pitao kako im se sjaj menja: od nežnosti, preko neverice do srdžbe.

— Možda se predomišljaš? — odmakla se. — Rekla sam da ćeš biti moj i tako će biti! Ono što Sali Ford želi, to i dobijel!

— Šta hoćeš da učinim? — upitao je on.

— Da me oženiš — nasmešila se — i da me voliš.

Balahed se isceri gorko.

— Mogu da se oženim, Sali — kazao je polako — ali ne mogu da te volim. To ne možeš da mi naređiš!

— Tako ti meni? — planula je i opalila mu šamar. — To mi je hvala što si živio sa mnom, što sam ti praštala? Možda bi više voleo da truneš dve stope ispod zemlje? Šta meni fali? Imam sve! Zašto me ne bi voleo?

— Volim drugu — reče Balahed.

— Koju? — trže se žena. — Znam li je?

— Ne. Želim da ti kažem još i ovo, Sali. Ceo život mogu da provedem s tobom, ali ću misliti na drugu. Želiš li to?

Prvi put je začutala, pokušavajući da na njegovom licu otkrije tračak neistine. Ali, Balahedove oči bile su potvrda svega što je kazao.

— Ubila bih te! — prosiktala je preteći.

On izvuče svoj kolt i okrenu dršku prema njoj.

— Učini to odmah — reče. — Uzmi i pucaj! Ne želim da živimo u iluzijama. Dani koji su ostali za nama ne mogu se vratiti. Imam devojku u Ingl Pejsu, na Rio Grandu. Obećala je da će me čekati, a ja sam obećao da ću se vratiti bogat. Zato sam ukradio onaj kovčežić. Sa-

da... sada mi to nije važno. Želim samo da budem s njom. Pucaj!

Umesto svakog drugog odgovora, žena mu okrete leđa. Bila je zagledana prema reci; čamac sa Džozijem već je pristao uz drugu obalu.

— Mogu da pretpostavim da je mlada — čuo je njen glas. Bio je čudesno tih, ali i čudesno jasan. — Imma ono što ja više ne mogu da imam: poverenje i ljubav. Zato idi... Ništa mi ne duguješ. Idi i ne začikuj me... Ako ostaneš još samo minut mogu se predomisliti... Idi, proklet bio!

Erl Balahed se okrete. Džozijev konj stajao je pored „bagija”. On se ćutke pope na njega, baci poslednji pogled na ženu, i zari mamuze u slabine životinje.

Prvi put je odahnuo, uvukavši u pluća čist, jutarnji vazduh.

Dole, na obali, Sali Ford je stajala još uvek zagledana prema reci.

On nije mogao da vidi njeno lice.

Ni oči ni suze...

Ali, sve je to potrajalo kratko. Balahed je već bio nestao za prop-lankom, a ona je mislila na povrat, na Lija Lokarta, na posao, na Kima Derbija i šerifa Čizuma.

Ona je skinula lance Erlu Balahedu, a on je skinuo svoje s nje, čim je odjahao.

*
* *

— Gospode! — uzviknuo je Bak Lemond videći kako se kočija pre-

vrće na ivici padine. Bila je to krivina u koju je vozač zaista nesmotreno ušao.

Bankar iz Blafa se našao na domaku Efrajma, prateći trag Laure Higins i njenog jednogkog partnera. Uz to, do ušiju su mu dopirale i vesti o čudnom, u tamno odevenom strancu, za koga je pretpostavljao da je Dok Holidej.

Kako mu sedlo nije mnogo prijalo, Lemond se odmarao gdegod je mogao. Bilo da su to bila naselja sa bednim krčmama, bilo rančerske kuće.

Pred Efrajmom, u zoru, našao se pred neobičnim prizorom: neko je besno gonio laku kočiju drumom, ali tako bezglavo da je svakog časa mogao da sleti s ivice. Oblak prašine ostajao je po dvadesetak metara iza njih; čuo se prasak biča kroz vazduh i škripanje kamenčića pod kopitama.

Ono što se moglo desiti, desilo se.

Konj je posrnuo, kočija se nakrenula, a zatim pala na krov, zajedno sa uklještenom životinjom.

Nečije telo ispalo je sa sedišta na kržljivu travu kraj puta.

Lemond obode svog konja i juru prema nesrećniku.

Levi točak se još vrtoglavo okretalo, okrenut prema nebu.

Bankar sjaha i krenu prema ispalom vozaču. Ali nije ni stigao do njega kad mu pažnju privukoše novčanice rasute po sedištu i zemlji.

Prave novčanice! Dolari!

On se saže i otkri rasekotinu ispod sedišta. Tu su virili krajevi debelih svežnjeva.

Nebesa!

Bak Lemond se okrenu oko sebe. Nije bilo živé duše. On zaobiđe kočiju i prepozna na zemlji Lauru Higins!

Lepa varalica mu je, igrom sudbine, uletela sama u naručje, zajedno s opljačkanim novcem.

Izgleda da je u padu udarila o neki kamen. Ležala je onesvešćena, nesvesna bankarevog prisustva. Mora da je đavolski brzo bežala od nečeg, ili nekoga.

Lemond prvo pokupi sav novac, složi na jednu gomilu, a zatim sve to potrpa u svoje bisage o sedlu. Bila je to srećna okolnost na koju nikad ne bi mogao da računa. Njegov sopstveni novac pao mu je u šaka bez pomoći detektiva ili tamo nekog šerifa! Uz to, kraj njega se nalazila i žena.

Žena koju nije mogao lako da zaboravi. Ni da joj oprost.

Bankar je uspeo da oslobodi konja i postavi ga na noge. Zatim je svojim snažnim ramenima podupro kočiju i počeo da je ispravlja.

Nije bilo lako, ali se Lemond nije ostavljala Laura Higins. Osim toga, mogao je neko da naiđe i da počne da se raspituje. A Lemond nije bio raspoložen za odgovore. Bar ne one koje bi povezale ženu i sto hiljada dolara iz Blafa.

Kada je krajnjim naporom uspeo da uspravi kola, zavezao je

svog konja za zadnju prečku, a onda polčžio ženu na sedišta. Posle toga je uzeo uzde u ruke i pažljivo poterao konja prema drumu.

Jedan časak se dvoumio: Efrajm ili natrag?

Odlučio se za ovo drugo.

Nije primetio kad je žena polako otvorila oči. Bio je zauzet vožnjom niz uzani puteljak. Laura Higinis je nekoliko časaka bila zbunjena; prisećala se svega, a onda shvatila da je kraj nje Bak Lemond.

Iskrsao je kao u snu!

Uprkos bolovima u glavi, smogla je snagu da zavuče ruku u haljinu i napipa svoj revolver.

Ne, njoj se nije putovalo u društvu. Naročito ne u njegovom.

Zabila je cev „deringera“ u rebra bankaru i dobacila.

— Zaustavi kola ili pucam!

Ali, Lemond nije mario za to. Vožio je i dalje i, činilo se, kao da se smejuji.

— Zaustavi ili pucam! — pisnula je Laura Higinis.

Bankar je slegnu ramenima.

— Pucaj već jednom — rekao je.

Žena se zbunila. Lemond je ovo rekao sasvim mirno i hladno, ne udostojivši je ni pogledom.

— Zaustavi! — povikala je i pomerila prst. Bila je rešena da još jedan život okonča kad se ticalo njene kože i dolara pod sedištem.

Ali, Bak Lemond se samo smeškao cinički.

Najzad je malo okrenuo glavu prema zajapurenoj ženi.

— Mis Valker, ili kako se zove te... Taj revolver je prazan. Proverio sam...

Laura Higinis se setila, meci koji su bili unutra nalazili su se u telu Kena Birna. Potpuno je zaboravila na to.

— A što se tiče dolara, mis Valker — naglašavao je Lemond — nisu više pod sedištem.

Žena hitro gurnu ruku na tu stranu ...

Bankar je bio u pravu, to je bio novi udarac za Lauru Higinis!

Bila je dotučena.

Ili je bar samo tako izgledalo.

Bak Lemond nije dugo uživao u svom trijumfu. Osetio je da ženini prsti zalaze pod njegov kaput, da mu dodiruju kožu i da od toga treperi. Zatim je i njena glava pala na njegovo rame.

— Ti si vrlo vešt, dragi — kazala je Laura. — Misliš da možemo početi sve iznova, a? Ti valjda nisi ljut na mene? Reci da nisi?

Osetio je njen dah kraj svog uha.

Uprkos zakletvi da ne popušta, blizina lepe kockarke ponovo ga je obezoružavala. Što se žene tiče, put za nju biće samo privremeno završen.

— Ne pokušavaj da me zbuniš — rekao je Lemond.

— Ali, dragi... Ti si čovek koji prašta! Oprosti mi, jer znaš da sam lakomislena, ali to nema veze s ljubavlju prema tebi.

— Hoćeš opet da me obrlatiš? —
branio se neuverljivo bankar.

— Hoću — kazala je ona i počela da ga ljubi.

Pakao za Baka Lemonda počinjao je na drumu za Lobo Krik.

On je svesno želeo da se u nje-mu peče...

*
* *

Kim Derbi više nije mogao da izbegava susret sa kockarom.

Što je najgore, Li Lokart se uvek nalazio tamo gde se nadao da ga nema. Hteo je da angažuje bar tri čoveka za sebe, da Holideja isprati iz Efrajma s olovom u mesu, ali su momci čudno nestajali zbog raznih poslova a zapovest pomoćnika čuvara reda.

A Sali Ford još nije stigla sa tanjstvenog puta.

Panika je zahvatila Kima Derbi-ja.

Dva čoveka stradala su već od kockarevih koltova. Jedan je pao mrtav, kada je pokušao da ga ustrelji sa krova „Morganove taverne”. Drugi je bio ranjen, pokušavajući da ga ubije u partiji pokera između njega i zelenooke žene, upisane kao Dženet Bekol.

U oba slučaja bio je, izgleda, napadnut. Pucanje u samoodbrani. Čizum nije mogao ništa, u pitanju je bio Dok Holidej! A što je najgore, bio je u prilici da se brani.

Derbi je zatekao Lokarta kraj ruleta, u velikoj sali. Bio je sam.

— Gde su Adams i Tejlor? —
upitao je žustro.

— Otišli su u Provo?

— Provo? Šta će tamo, do đavola?

— Nestalo je novih špilova karata, a Ebi Delton nabavlja najbolje iz Sent Luisa.

Kim Derbi je pokušao da u Lokartovom glasu nazre neki zvuk koji bi ga odao da laže ili da se pretvara.

— Ne vidim ni Alana Greja.

— Ima posla — odgovori Lokart.

Kim Derbi mu se unese u lice.

— Slušaj, Li — škripnuo je zubima — ko je ovde glavni: ti... ili ja?

— Ti!

— Onda želim da znam gde su svi ovi ljudi?

— Ja sam ti rekao gde su.

— To nije odgovor — prasnu Derbi. — Ja raspoređujem momke na njihove dužnosti!

— Znam, ali nisam te video od sinoć. A zatim... Sali je meni rekla da povedem računa o svemu dok je odsutna.

Kim Derbi se uspravi. Lokart mu se dopadao sve manje. Počeo je iz potaje da mu se prikrada i da ga potiskuje. A njegovo lice nije pokazivalo nikakve znake trijumfa ili pakosti. Bilo je mirno i ravnodušno, kao i dosada.

— Sali izgleda ima u tebe više poverenja — dobacio je jetko. —

Da nisi postao ljubimac? Balahedov zamenik?

Ove reči su prohujale mimo Lokarta. Nisu ga, činilo se, ni okrznule.

— Da ti kažem nešto, Kime — rekao je, brišući nevidljivu prašinu sa velikog stola za rulet. — Ako želiš obračun sa Holidejem, ne uvlači naše ljude u to. Sali se ne bi svidelo, nikako!

— O čemu govoriš? — planu Derbi.

— Razumeo si me dobro. Holidej se raspituje za tebe, ali ne može da te izvuče iz rupa u koje se skrivaš. Zašto ne izideš kao čovek.

Čuvar reda preblede.

Ruka mu pade na dršku kolta. Ali Lokartove oči su bljesnule neobičnim sjajem. Bila je to vidljiva opomena da bi se loše proveo ako bi se drznuo da ga ubije.

— Hoćeš da kažeš da se plašim?
— prosiktao je.

— Ne interesuje me tvoj problem sa Holidejem. Samo ne želim da uvlačiš naše momke dok je Sali Ford odsutna.

Kim Derbi odluči da odloži obračun sa Lokartom za kasnije.

Bez reči se okrenuo i izišao iz sale, prošao salun i našao se na sunčanoj strani glavne ulice.

Ako je neko u stanju da mu pomogne, onda je to Bili Čizum. Čuvar zakona u Efrajmu bio je zaljubljen u njegovu poslodavku, i on će umeti to da iskoristi.

Izmisliće neku priču, neku Sali nu ispovest. Obećaće mu svoju podršku da je zadobije. Reći će mu... reći će mu da je Sali Ford naredila da se kockar ukloni, da bi „Sali-bar” ostao na dobrom glasu.

Kim Derbi je bio na sredini ulice kada je s druge strane, njemu u susret, pošao drugi čovek.

Dok Holidej!

Čuvar reda je zastao. Dah mu se presekao.

Kockar je nosio preko levog ramena laso!

Bilo je jasno... Setio se svega! To laso... bilo je njegovo. Došao je da mu vrati milo za drago!

Derbi se okrenuo. Na ulazu u kazino stajao je Li Lokart. Ničim mu nije stavljao na znajna da mu želi pomoći.

Vrata šerifove kancelarije bila su zatvorena.

Ulica, neuobičajeno pusta!

Kraj njega se nalazila samo njegova sopstvena senka.

Stao je i čekao.

Odjednom ga nije bilo strah. Pred njim je ipak samo čovek od krvi i mesa. A s mnogima izlazio je na kraj.

— Mene tražiš, kockaru? — upitao je, i glas mu je prostrujao kroz ulicu kao vihor.

Džordžijanac zastade. Odnekud, povetarac mu zanjihao krajeve kapa i otkri drške „linkolna” ukrašene slonovačom.

— Donco sam ti laso — poruči mu Holidej. — Možda si zaboravio da je tvoje?

— Nisam!

— Onda nemoj više da zapitkuješ...

Kim Derbi poteže.

Bio je tačno poravnao nišan svog revolvera sa tamnom siluetom prekoputa. Možda bi i likovao kako je bio brži od slavnog kockara.

Ali... šta se to dešava?

Njegov prst se savio, a Džordžijanac je, tek tada, spustio ruke prema opasaču.

Sve je bilo kao čarolija.

Kim Derbi je, činilo se, prvo osetio bol u ruci, a tek posle zapazio plamičak sa kockarevog boka.

Njegovo oružje zaronilo je u prašinu glavne ulice, samo desetak metara od „Sali-bara”. Čuvar reda u kazinu bio je razoružan!

Pogledao je sa žalošću u svoj kolt.

Kao da mu je pratio misli, kockar upravi svoj levi „linkoln” i novim metkom odiže sa tla revolver i odbaci ponovo ustranu, sad već sasvim daleko od Derbija.

Džordžijanac nije bio raspoložen da ubije. Kim Derbi je bio siguran da će ostati živ, ali... Holidej je nešto smerao!

Njegovi koltovi bili su vraćeni u futrole.

Kockar je skinuo sa ramena laso i zavrtlao u ruci, krenuvši istovremeno prema čuvaru reda. Ovaj je ustuknuo nekoliko koraka natrag.

Obesiće ga?

Okrenuo se da u skokovima pređe rastojanje od mesta na kome se nalazio do trema, gde je ispred ulaza stajao Li Lokart. Kad je već pomislio da je uspeo, osetio je iza sebe poznati zvuk. Hteo je da odskoči ustranu, ali je zakasnio!

Laso se obavilo oko njegovih mišića i bacilo na zemlju.

Ovoga puta, kao kockar pred Grand Džakšnom, ležao je u prašini Kim Derbi pred „Sali-parom”.

Li Lokart nije ni prstom mrduo da ga spase.

Holidej snažno povuče konopac. Telo Kima Derbija ostavilo je dubok trag u efrajmskoj prašini. Lice, usta, oči — sve mu je bilo napunjeno zemljom.

Šešir mu je spao sa kosa, koleno se poderalo. Ramena su ga užasno bolela, kao da su ih pekli usijanim železom.

Čovek iz Džordžije je napravio još jedan trzaj, ostavivši Derbija blizu odbačenog kolta. Tu je pustio kraj lasa iz ruke i okrenuo se.

Za njega je sve bilo gotovo.

Ali ne i za razjarenog belokosog čuvara reda.

On se ispetljao iz konopca, gonjen slepom željom da se osveti. Na domaku mu je bio kolt, a nedaleko, leđa Doka Holideja bila su cilj koji se ne promašuje.

On dohvati revolver sa zemlje i zlurado se osmehnū.

— Okreni se! — zauriao je prema kockaru.

Holidej je nastavio da korača. Bio je to pakleni rizik.

— Okreni, se!

I ponovo čarolija koja se ne dá opisati.

Holidej je stao, malo se iskosio i ispod pazuha opalio s desnog boka prema Derbiju.

Ovog puta pogodak je bio bolniji: krv se razlila šakom. Kolt čuvara reda opet se zagnjurio u uličnu prašinu. Kim Derbi pokleknu; noge su ga izdale.

Kockar je bio okrenut licem prema njemu.

Svi su čuli kad je rekao.

— Da me nisi pozvao da se okrenem... ubio bih te.

Derbi je zurio u Holideja kao u avet. U njegov mozak teško su dopirale kockareve reči, ali im je shvatao smisao: da je hteo da puca u leđa bez opomene, završio bi s metkom u stomaku.

Pogledao je u ruku: krv se slivala niz prste i nestajala u gustom, debelom sloju prašine.

Kada je ponovo podigao oči, kockara više nije bilo tu.

I Lokart je nestao s ulaza.

Pustu ulicu lagano su počeli da ispunjavaju ljudi. Uši Kima Derbija napuniše se žagorom i struganjem čizama o daščane tremove.

Malo kasnije, na pustoj efracijskoj ulici ostalo je samo Derbijevolaso. Ličilo je na dugu, mrtvu zmiju koja se suši na oktobarskom suncu.

„Bagi” Sali Ford uleteo je sa zapadne strane, obavijen prašinom kao sablasnom, zgusnutom paučinom. Obično bi pred nju izišao Kim Derbi, da je sačeka i da izda naređenja da se kola otpreme na svoje mesto. Ovog puta, umesto Derbija, pojavio se Lokart.

Nešto čudno treperilo je u vazduhu. Da li se to sa napetošću mešao i miris barutnog dima?

Okolo su stajali ljudi i razgovarali sasvim tiho. Gledali su prema njoj i prema kazinu.

Ispred kancelarije čuvara zakona, Bili Čizum je taman napuštao sedlo i kretao prema njoj.

— Šta se dešava, Li? — upitala je žena, podižući kraj svoje duge, bele haljine, kako bi stala na papučicu. — Nešto se desilo, zar ne? Ne gledaj me tako prazno, dobro te poznajem...

— Zaista, šta se to dešava? — pridružio se i Čizum vlasnici kazina. — Lokart me je poslao na neki ranč u blizini, ali tamo nije bilo nikog! Kakve su to šale Li?

— Samo sam čuvao kazino — odgovorio je ovaj. — Sve je u redu.

— A ono? Je li ono u redu? — pokazala je žena prema ranjenom Derbiju, koji je baš tada povaljivao na vrata doktora Halera. — Šta je s njim?

— Ranjen je.

Čizum se namračila.

— Holidej? — upita. — To je već treći...

— Treći? — ražesti se sada žena. — Bila sam odsutna jednu noć, a ovde se dešava svašta. Zar ti spa-vaš, Bili?

Šerif se ujede za usta; jedino tako je mogao da spreči psovku da mu ne izleti kroz zube.

— Spavam, ali noću — uzvratila je mračno.

— O čemu se radi? — okrenu se Sali prema Lokartu.

— Kim je imao obračun sa Holidejem. Pre toga, kockara su hteli da ustrele dva stranca. Obojicu je sredio. Trudio sam se da obračun bude na ulici, a ne u kazinu. Nisam želeo da Kim okupi naše momke oko sebe za dvoboj sa Holidejem. Neka sam vadi kestenje iz vatre. I vadio je... Jedino tako ćemo se spasti Holidejevog prisustva.

— Spasti? — podboči se Sali Ford. — Ali, ja ne želim da se spasem. Hoću da ga vidim. Gde je sada?

— Tamo — pokazala Lokart prema istoku.

Ženine oči se suziše na suncu. Videla je samo neku mrlju na kraju ulice. Crno i belo.

— Hoćeš da kažeš...

— On odlazi!

— Vрати ga! — uzviknu žena. Ali, Lokart se ne pomače.

— On se ne bi vratio — kazao je polako. — Ako želite da i ja potražim lekara, onda ću otići da ga nagovaram.

Sali Ford se kolebala.

Uostalom, vreme je bilo pred njom. Možda će se nekada sresti sa slavnim kockarem, a možda to i nije bilo toliko važno. Samo je, ipak, osetila nešto kao žalost, tugu: ona se vezala za Efrajm, a mogla je da dodirne čoveka kome su obale velikih reka i nepregledne prerije bile i dom i život.

Bio je to dah daljina koji je mogla bar jednom da udahne...

Ostala je tako nepomično, zagledana na tu stranu.

Ostali su tako nepomično svi troje.

Bilo je podne.

U Efrajm se ponovo vratilo mir.

Kockar više nije bio na nišanu. Otišao je da negde nađe trenutak mira i samoće. Negde gde ga neće prepoznati. Ni izazvati.

Uzalud...

KRAJ

DOX HOLIDEJ

broj
35

**DŽORDŽIJA
STAKATO**

SVAKOŠ 1. U MESECU

mart 1975.